BESTSELLER

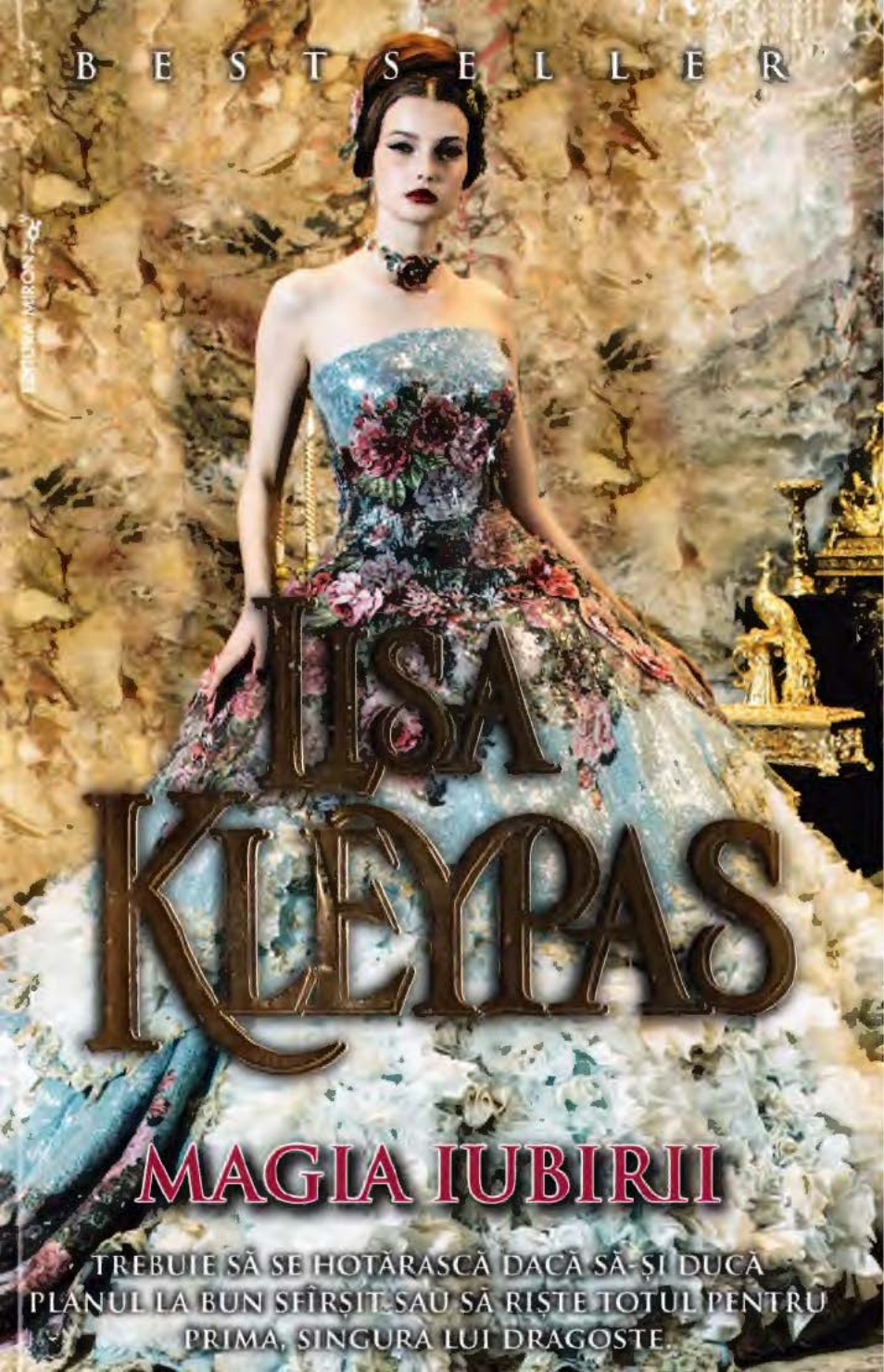

LISA KLEYPAS

MAGIA IUBIRII

TREBUIE SĂ SE HOTĂRĂSCĂ DACĂ SĂ-ȘI DUCĂ PLANUL LA BUN SFÎRȘIT SAU SĂ RISTE TOTUL PENTRU PRIMA, SINGURA LUI DRAGOSTE.

Lady Aline Marsden a fost crescută pentru un singur lucru, anume să se mărite cu cineva de acelaşi rang. În loc de asta, ea îi oferă inocenţa sa lui John McKenna, un servitor de la conacul tatălui ei. Aventura lor pasională este de neiertat, John e gonit, iar Aline rămîne în provincie, exilată de societatea londoneză.

McKenna a făcut avere şi s-a întors un bărbat puternic, misterios şi fascinant. Planul lui neînduplecat e să se răzbune pe femeia care l-a făcut să sufere atît de mult, dar magia dintre ei e la fel de vie ca odinioară, iar el trebuie să se hotărască dacă să-şi ducă planul la bun sfîrşit sau să rişte totul pentru prima, singura lui dragoste.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN 978-973-1789-89-7
9 789731 789897

AGAIN THE MAGIC
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

LISA KLEYPAS

MAGIA IUBIRII

Editura MIRON

Traducerea:
Andreea Radu

Capitolul unu

Hampshire, 1832

Un grăjdar nu avea de ce să-i vorbească fiicei unui conte, şi cu atît mai puţin nu avea ce să caute căţărat pe zid, la fereastra ei. Dumnezeu ştia ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi fost prins. Probabil că ar fi fost biciuit şi gonit de pe moşie.

McKenna se urcă pe una dintre coloanele de susţinere, apucă marginea din fier forjat a balconului cu degetele lui lungi, atîrnă o clipă în gol, ridică picioarele şi îşi sprijini călcîiul pe marginea balconului, apoi sări peste grilaj. Se aşeză pe vine în faţa uşilor franţuzeşti şi îşi puse mîinile la ochi ca să vadă mai bine în dormitorul în care ardea o singură lampă stingheră. În faţa mesei de toaletă se pieptăna o fată cu părul lung şi negru. Cînd dădu cu ochii de ea, McKenna simţi un fior de bucurie.

Lady Aline Marsden, fata mai mare a contelui de Westcliff, era plăcută, veselă şi frumoasă în toate felurile posibile. Pentru că părinţii ei îi permiteau prea multe, neatenţi la fiica lor, Aline îşi petrecuse mare parte din scurta sa viaţă hălăduind prin ţinuturile din Hampshire. Lordul şi lady Westcliff erau prea ocupaţi cu îndatoririle lor sociale ca să se gîndească vreun pic la cei trei copii

ai lor. La fel se întîmpla în multe dintre familiile care locuiau în conace de țară, precum Stony Cross Park. Viețile lor erau împărțite chiar şi de mărimea proprietății – copiii dormeau, mîncau şi se jucau departe de părinții lor. Mai mult, ideea de responsabilitate parentală nu-i lega pe conte şi pe contesă, pentru că nici unul dintre ei nu era foarte dispus să se îngrijoreze pentru soarta unui copil făcut din datorie, într-o căsnicie bazată pe lucruri practice şi lipsită de iubire.

McKenna şi Aline fuseseră prieteni timp de zece ani, de cînd el fusese adus la conac, la vîrsta de opt ani. Se cățăraseră în copaci, înotaseră în rîu şi alergaseră peste pajişti în picioarele goale. Prietenia lor fusese acceptată fiindcă erau copii, dar în ultima vreme situația începuse să se schimbe. Nici un tînăr în floarea vîrstei n-ar fi rămas impasibil la farmecele lui Aline, care, la cei şaptesprezece ani ai ei, era cea mai frumoasă fată de pe pămîntul lui Dumnezeu.

În acea clipă, deja îmbrăcată de culcare într-o cămaşă de noapte făcută din bumbac alb cu model complicat, ea se ridică de la măsuța de toaletă, iar lumina lămpii îi scoase în evidență prin materialul subțire bustul generos şi şoldurile, alunecînd peste şuvițele de păr întunecat fără să lase nici o urmă. Frumusețea fetei îți tăia respirația. Chiar şi numai culoarea pielii ei ar fi făcut pe oricine să pară frumos, însă trăsăturile fine, perfect desenate şi mereu aprinse de emoția netulburată de timiditate o făceau să pară şi mai minunată. Şi, de parcă asta n-ar fi fost de-ajuns, natura îi mai dăduse un dar, o aluniță mică şi maronie, chiar în colțul gurii. McKenna

visase de multe ori să sărute punctul acela atît ademenitor, apoi să-şi lase buzele să alunece peste ale ei, pînă cînd ar fi simțit-o cum îi tremură în brațe.

Tînărul se întrebase de mai multe ori cum era posibil ca un bărbat atît de neremarcabil precum contele şi o femeie nu foarte atrăgătoare, cum era contesa, să aibă un copil atît de reuşit ca Aline. Printr-un joc al sorții, ea moştenise combinația perfectă a trăsăturilor părinților săi. Fiul lor, Marcus, avusese ceva mai puțin noroc, fiindcă semăna la chip cu contele, lat şi cu trăsături aspre, şi avea un corp scund şi îndesat. Micuța Livia, despre care se zvonea că ar fi rezultatul uneia dintre aventurile contesei, era frumoasă, dar nu extraordinară, pentru că nu avea magia întunecată a surorii sale.

McKenna o privi pe Aline şi se gîndi că, în curînd, nu vor mai avea voie să-şi petreacă timpul împreună. Prietenia dintre ei avea să devină periculoasă, dacă nu cumva era deja. Adunîndu-se, bătu încet în geam. Aline se întoarse şi-l văzu, dar nu păru surprinsă. Tînărul se ridică în picioare şi o privi, aşteptînd. Ea îşi încrucişă mîinile la piept şi se uită urît la el.

– Pleacă, şopti, dar cuvintele nu ajunseră pînă la urechile lui.

McKenna se amuză, uimit, întrebîndu-se cu ce-i mai greşise de data asta. Din cîte ştia, nu îi jucase nici o farsă, nu se purtase urît şi nici nu se certase cu ea. Drept răsplată, ea îl lăsase s-o aştepte, singur pe malul rîului, timp de două ore în acea după-amiază.

Clătinînd încăpățînat din cap, McKenna rămase pe loc, întinzînd mîna şi apăsînd pe clanță cu un gest domol,

dar amenințător. Știau amîndoi că, dacă l-ar fi descoperit cineva pe balconul ei, el ar fi avut de suportat consecințele, nu ea. Ca să-i apere lui pielea, ea descuie ușa cam fără voie, apoi o deschise și ieși în prag. El zîmbi larg, încîntat de victorie. Aline rămase încruntată.

– Ai uitat că trebuia să ne întîlnim după-amiază? o întrebă McKenna fără nici un preambul, apucînd marginea ușii cu mîna.

Își sprijini umărul de tocul îngust și îi zîmbi, privind-o în ochii căprui. Chiar dacă se apleca, Aline tot trebuia să-și ridice capul ca să-l poată privi.

– N-am uitat.

Vocea ei, de obicei veselă și amabilă, avea acum un ton îmbufnat.

– Atunci cum de n-ai venit?

– Contează?

McKenna aplecă puțin capul și se întrebă de ce oare le plăcea fetelor să joace jocul ăsta cînd erau supărate pe un băiat. Pentru că nu reuși să găsească un răspuns mulțumitor, nu știu ce altceva să facă, așa că acceptă provocarea ei.

– Te-am rugat să vii la rîu pentru că voiam să te văd.

– Am presupus că ți-ai schimbat planurile, pentru că se pare că preferi compania altcuiva, nu pe a mea.

Aline văzu expresia confuză de pe chipul lui și se strîmbă, nerăbdătoare.

– Te-am văzut în sat de dimineață, cînd am fost cu sora mea la moară.

McKenna dădu din cap încet, încă nedumerit, amintindu-și că grăjdarul îl trimisese la cizmar ca să ducă niște

încălțăminte la reparat. Ce ar fi putut s-o supere atît de tare pe Aline?

– Nu mai fi aşa prost! exclamă ea. Te-am văzut cu una dintre fetele din sat, McKenna. Ai sărutat-o. Chiar acolo, pe stradă, să te vadă toată lumea!

El se înseninã imediat. Aşa făcuse, era adevărat. O sărutase pe Mary, fata măcelarului. Flirtase cu ea în acea dimineață, aşa cum făcea cu toate fetele pe care le cunoştea, iar Mary îl tachinase pînă cînd el îi furase un sărut care nu însemnase nimic pentru nici unul dintre ei, aşa că el uitase cu totul de incident.

Deci Aline era geloasă. McKenna încercă să nu se arate prea încîntat de descoperire, în ciuda sentimentului plăcut pe care-l simțea în capul pieptului. La naiba. Clătină glumeț din cap, întrebîndu-se cum să-i amintească ceea ce ea ştia deja. Fiicei unui nobil n-ar fi trebuit să-i pese de ce făcea unul ca el.

– Aline, răspunse, ridicînd puțin mîna ca s-o atingă, apoi răzgîndindu-se. Ce fac eu cu alte fete n-are legătură cu noi doi. Noi sîntem prieteni. N-am putea să... Nu eşti o fată cu care eu... Fir-ar să fie! Nu-i nevoie să-ți explic ce ştii prea bine!

Aline îl privi cum n-o mai făcuse niciodată pînă atunci, cu o intensitate care-i dădu fiori.

– Dar dacă eram o fată din sat? întrebă ea. Ai fi făcut şi cu mine ce faci cu ele?

Pentru prima dată în viața lui, McKenna nu ştiu ce să spună. De obicei îşi dădea seama ce voiau oamenii să audă şi găsea că e avantajos să le spună ce le plăcea. Farmecul lui o convingea pe soția brutarului să-i dea

chifle şi îl salva de cîte o pedeapsă binemeritată din partea grăjdarului, dar orice i-ar fi spus lui Aline în acel moment, n-ar fi fost bine. Tăcut, McKenna încercă să-i dea un răspuns nu tocmai adevărat, dar care avea s-o liniştească.

– Nu mă gîndesc la tine cum mă gîndesc la ele, rosti într-un tîrziu, forţîndu-se s-o privească fără să clipească.

– Alţii se gîndesc.

Pentru că pe chipul lui nu se citea nimic, ea continuă, pe un ton egal:

– Săptămîna trecută, cînd a venit familia Harewood în vizită, fiul lor, William, m-a prins la zidul de lîngă rîu şi a încercat să mă sărute.

– Piticania arogantă! spuse McKenna, deodată foarte furios, amintindu-şi de băiatul îndesat şi pistruiat care nici măcar nu încercase să-şi ascundă fascinaţia pentru Aline. Data viitoare cînd dau cu ochii de el, îl omor! De ce nu mi-ai spus?

– Şi nu e singurul care a încercat, continuă ea ca să pună paie pe foc. Nu demult, vărul meu, Elliot, m-a provocat să joc un joc cu el, să ne sărutăm...

Se opri, tresărind, pentru că McKenna o apucase de braţ.

– La naiba cu vărul tău, Elliot, spuse el aspru. La naiba cu ei toţi.

Fusese o greşeală să pună mîna pe ea. Pielea braţelor ei, subţire şi caldă sub degetele lui, îi făcu stomacul să se strîngă. Voia s-o atingă şi mai mult, să se apropie, să-i simtă parfumul de săpun şi apă de trandafiri, să-i simtă respiraţia pe obrazul său. Instinctul îi spunea s-o tragă

mai aproape şi să-i sărute curbura gîtului şi umărul. În loc de asta, el îi dădu drumul şi rămase cu mîinile în aer. Îi era greu să se mişte, să respire sau să mai gîndească iimpede.

– N-am lăsat pe nimeni să mă sărute, spuse Aline. Te vreau pe tine şi numai pe tine, rosti, apoi glumi cu tristeţe. Dar, la cum merg lucrurile, o să ajung la nouăzeci de ani înainte să încerci tu ceva.

McKenna nu reuşi să-şi ascundă dorul din privire, dar spuse:

– Nu. S-ar schimba tot. Nu pot să permit aşa ceva.

Cu grijă, Aline întinse mîna şi-i atinse obrazul cu vîrfurile degetelor. Mîinile ei îi erau mai cunoscute decît ale lui însuşi. Ştia de unde avea fiecare urmă şi fiecare cicatrice. În copilărie, mîinile ei fuseseră grăsuţe şi adesea murdare. Acum avea degete albe, cu unghii îngrijite, iar el nu-şi dorea nimic mai mult decît să întoarcă obrazul şi să-i sărute palma. În loc de asta, se încăpăţînă să ignore mîngîierea ei blîndă.

– Am văzut cum te uiţi la mine în ultima vreme, spuse Aline, roşind. Ştiu ce gîndeşti, aşa cum şi tu ştii ce gîndesc eu. Tot ce simt, tot ce însemni pentru mine... Nu vrei să-mi dai măcar o clipă de... de...

Se strădui să găsească un cuvînt potrivit.

– De iluzie?

– Nu, spuse el răguşit, pentru că iluzia s-ar destrăma repede şi am fi amîndoi mai nefericiţi decît înainte.

– Chiar crezi asta?

Aline îşi muşcă buza şi se uită în altă parte, strîngînd pumnii de parcă ar fi putut să lovească, să dea la o parte adevărul dureros care insista să-i despartă.

– Mai bine mor decît să te fac să suferi, spuse McKenna pe un ton aspru. Dacă-mi dau voie să te sărut o dată, ar urma încă o dată, apoi încă una, şi curînd n-am mai putea să ne oprim.

– Nu ai de unde să ştii...

– Ba da, am.

Se uitară unul la celălalt în tăcere, iar tînărul rămase impasibil, fiindcă o cunoştea pe Aline destul de bine ca să ştie că, dacă ar fi văzut vreun semn de vulnerabilitate, s-ar fi repezit la el fără să se mai gîndească.

Pînă la urmă, fata oftă, învinsă.

– Bine, şopti ca pentru sine.Îşi îndreptă spatele şi vorbi pe un ton resemnat:

– Ne întîlnim la rîu mîine seară, la apus, McKenna? O să aruncăm cu pietre în apă, o să vorbim şi o să pescuim puţin, ca de obicei. Asta e ce-ţi doreşti?

Trecu mult pînă cînd el reuşi să-i răspundă.

– Da, spuse pe un ton obosit şi trist.

Numai atît putea să-i ofere şi Dumnezeu ştia că era mai bine decît nimic. Ea zîmbi trist şi se uită în ochii lui.

– Atunci ar fi mai bine să pleci, să nu te vadă cineva aici. Dar înainte apleacă-te puţin, ca să-ţi aranjez părul.

Dacă n-ar fi fost atît de tulburat, McKenna i-ar fi spus că nu are de ce să-l aranjeze, fiindcă se ducea în camera lui de deasupra grajdurilor, iar celor cinci duzini de cai adăpostiţi nu le păsa cum arată el, dar se aplecă, obişnuit să-i facă mereu pe plac lui Aline. Însă, în loc să-i aranjeze şuviţele negre, fata se ridică pe vîrfuri, îl apucă pe după gît şi-l sărută.

Atingerea ei avu efectul unui fulger, şocîndu-l. McKenna scoase un sunet agitat şi rămase împietrit de uimire şi de plăcere. Doamne! Buzele ei, atît de moi şi delicate, le atingeau pe ale lui cu încăpățînare. Aşa cum Aline ştiuse foarte bine, băiatul n-avea cum să mai dea înapoi. Se încordă şi rămase pe loc, luptîndu-se să stăpînească asaltul de emoții care amenința să-l copleşească. O iubea şi o dorea cu o sălbăticie oarbă, de adolescent, aşa că în mai puțin de un minut îşi pierdu controlul, scoase un sunet învins şi o cuprinse în brațe.

Respirînd greu, o sărută din nou şi din nou, amețit de dulceața buzelor ei. Aline îi răspunse cu pasiune, ridicîndu-se mai mult pe vîrfuri şi împletindu-şi degetele printre şuvițele de pe ceafa lui. Plăcerea era prea mare, iar McKenna nu se putu stăpîni şi o sărută mai apăsat, forțîndu-i buzele nevinovate să se desfacă, apoi profitînd ca să-i exploreze marginea dinților şi mătasea umedă a gurii. Ea rămase surprinsă şi ezită, dar el scoase un sunet ca un alint, ademenind-o, liniştind-o. Îi mîngîie părul şi-i exploră mai departe gura. Aline tresări şi îl apucă strîns de umeri, răspunzînd cu o senzualitate pură, inconştientă, înduioşătoare, care-l făcu să-şi dorească să o sărute peste tot şi să-i ofere mai multă plăcere decît ar fi putut ea să suporte. Chiar dacă nu avea prea multă experiență cu femeile, nu era virgin şi cunoscuse deja plăcerea trupului, însă nu simțise vreodată un astfel de amestec chinuitor de emoție şi nevoie, o asemenea tentație, căreia, însă, nu putea să-i cedeze.

Desprinzîndu-şi buzele de ale lui Aline, McKenna îşi ascunse chipul în părul ei mătăsos.

– De ce-ai făcut asta? întrebă apăsat.

Ea rîse, provocîndu-i o durere aproape fizică.

– Tu însemni totul pentru mine. Te iubesc. Te-am iubit mereu...

– Taci.

O scutură puțin, ca s-o facă să tacă. Ținînd-o la distanță, se uită în ochii ei aprinşi, la obrajii ei îmbujorați.

– Să nu mai aud aşa ceva. Dacă mai spui asta, plec de la Stony Cross.

– O să fugim împreună, continuă ea nechibzuită. O să mergem undeva unde să nu ne găsească nimeni...

– Drace! Ştii cît de nebuneşti sînt cuvintele astea?

– De ce?

– Crezi că aş putea să-ți distrug aşa viața?

– Locul meu e lîngă tine, spuse ea cu încăpățînare. Fac orice-i nevoie ca să fim împreună.

Aline credea ce spunea, iar el citi asta pe chipul ei şi i se frînse inima, apoi se înfurie. Fir-ar ea să fie, ştia că diferențele dintre ei sînt de netrecut şi ştia că n-au de ales, că trebuiau să le accepte. Nu putea să rămînă la Stony Cross Park şi să fie mereu tentat, ştiind că, dacă ar ceda, amîndoi ar fi distruşi.

Îi apucă fața între palme şi îi atinse sprîncenele cu degetele, apoi îi mîngîie obrajii şi, pentru că nu reuşea să-şi ascundă fascinația, vorbi pe un ton rece şi direct:

– Acum ți se pare că mă vrei, dar o să te schimbi şi într-o zi o să-ți fie foarte uşor să mă uiți. Sînt un copil din flori, un servitor, nici măcar unul mai de soi...

– Eşti jumătatea mea.

Uimit, McKenna închise ochii. Nu putea să inima îi tresărise de bucurie la auzul cuvintelor

– Drace! Mă faci să plec din Stony Cross.

Aline se retrase imediat de lîngă el, pălind.

– Nu. Nu pleca. Îmi pare rău. N-o să mai spun nimic. Te rog, McKenna! O să rămîi, da?

El simți imediat gustul inevitabilei dureri pe care aveau s-o îndure într-o bună zi, rana letală care avea să rămînă pentru totdeauna în inima lui după ce o va părăsi. Aline avea nouăsprezece ani. Mai aveau un an împreună sau, poate, nici atît. După aceea, lumea se va deschide la picioarele ei, iar McKenna va deveni o slăbiciune periculoasă sau, şi mai rău, un motiv de stînjeneală, iar ea se va forța să uite acea noapte şi nu va vrea să-şi amintească vorbele pe care i le spusese băiatului de la grajduri sub lumina lunii, pe balconul dormitorului ei. Însă pînă atunci...

– O să stau cît o să pot de mult, spuse el apăsat.

Privirea ei ascundea o neliniște adîncă.

– Şi mîine? îi aminti. O să te întîlneşti cu mine mîine?

– Pe malul rîului, la apus, răspunse McKenna, obosit s-o tot vrea şi să nu poată s-o aibă.

Aline păru că-i citeşte gîndurile.

– Îmi pare rău.

Şoapta ei chinuită ajunse în urma lui prin aer, cu blîndețea unor petale care cad, în timp ce el cobora din balcon, înapoi pe pămînt.

După ce McKenna dispăru în umbră, Aline intră în dormitor şi îşi atinse buzele, apăsînd locul în care o

sărutase el. Gura îi fusese neaşteptat de caldă, cu un gust dulce şi minunat, de măr, probabil de la fructele pe care le furase din livadă. Îşi imaginase de o mie de ori acel sărut, dar nimic n-ar fi putut s-o pregătească pentru senzualitatea lui reală.

Îşi dorise ca el s-o vadă ca pe o femeie, şi, iată, reuşise, însă momentul nu era deloc unul triumfător şi tot ce simţea Aline era disperare, tăioasă ca lama unui cuţit. McKenna credea că ea nu pricepe cît de complicat era totul, dar, de fapt, Aline ştia mai bine decît el cum stăteau lucrurile.

De mică i se spusese clar că oamenii n-aveau ce să discute cu cei din afara clasei lor sociale. Tinerii ca McKenna îi erau de-a pururea inaccesibili. Toată lumea, de la cei din înalta societate şi pînă la cei mai umili, înţelegea şi accepta această ierarhie, şi toţi s-ar fi simţit stînjeniţi dacă le-ai fi spus că lucrurile pot să fie altfel. Ea şi McKenna ar fi putut la fel de bine să facă parte din specii diferite, se gîndi ea cu părere de rău.

Cumva, Aline nu îl vedea pe tînăr la fel cum îl vedeau ceilalţi. Nu era aristocrat, dar nici nu era un simplu grăjdar. Dacă s-ar fi născut într-o familie de nobili, ar fi fost mîndria lor. I se părea foarte nedrept că McKenna intrase în viaţă atît de dezavantajat, fiindcă era inteligent, chipeş, muncitor, dar nu avea cum să treacă peste limitările sociale cu care se născuse.

Îşi aminti de ziua în care fusese adus la Stony Cross Park, un băieţel mic, cu părul negru, tuns inegal, şi cu ochii nici verzi, nici albaştri, ci avînd nuanţă magică, undeva între cele două culori. Servitorii bîrfeau că băiatul

era copilul din flori al unei fete din sat care fugise la Londra şi intrase în bucluc, ca apoi să moară la naştere. Nefericitul bebeluş fusese trimis înapoi în Stony Cross, unde bunicii avuseseră grijă de el pînă cînd ajunseseră infirmi. Cînd McKenna împlinise opt ani, fusese trimis la Stony Cross Park, ca să lucreze pe post de argat. Trebuia să curețe încălțămintea servitorilor din casă, le ajuta pe cameriste să ducă vasele cu apă fierbinte în sus şi-n jos pe scări şi să spele monedele din argint primite de la negustorii din oraş, ca lordul şi contesa să nu atingă noroiul de pe mîinile acestora.

Numele lui întreg era John McKenna, dar, cînd venise el la conac, acolo erau deja trei servitori pe nume John, aşa că se deciseseră ca băiatului să i se spună pe numele de familie pînă cînd avea să i se aleagă un altul, însă, cumva, toată lumea uitase, şi de atunci i se spunea, simplu, McKenna. La început, ceilalți servitori îl ignoraseră şi numai menajera, doamna Faircloth, o femeie cu chipul lat, cu obrajii trandafirii şi cu inima bună, se apropiase de el şi îi fusese ca o mamă. De fapt, chiar şi Aline şi sora ei mai mică, Livia, mergeau la ea mai repede decît la mama lor. Oricît de ocupată ar fi fost, ea avea timp pentru copii, ori bandaja un deget rănit, ori admira un cuib gol pe care aceştia îl găsiseră pe afară, ori lipea o jucărie ruptă.

Doamna Faircloth îl lăsase pe McKenna să meargă să se joace cu Aline din cînd în cînd, iar acele după-amiezi fuseseră singura veselie care-i era permisă băiatului obligat să muncească în fiecare zi ca să-şi cîştige traiul.

– Trebuie să te porți frumos cu McKenna, o certase doamna Faircloth pe Aline într-o zi, cînd aceasta venise să se plîngă că băiatul i-a rupt căruciorul păpuşii. El nu are familie, nu are haine frumoase şi nici mîncare bună, aşa ca tine. Cînd tu te joci, el munceşte ca să poată să rămînă aici. Dacă greşeşte de prea multe ori sau dacă spune cineva despre el că nu e băiat cuminte, s-ar putea să fie trimis departe, unde n-o să mai putem să-l vedem.

Cuvintele îi ajunseseră lui Aline pînă în adîncul sufletului. De atunci înainte încercase să-l apere pe băiețel, luînd asupra ei vina pentru boacănele lui şi îi dădea din dulciurile pe care le aducea uneori Marcus de la oraş sau chiar îl obliga să învețe lecțiile pe care i le dădea ei guvernanta. În schimb, McKenna o învățase să înoate, să arunce cu pietre în lac, să călărească şi să fluiere la frunză, cu un fir de iarbă întins între două degete.

În ciuda a ceea ce credea toată lumea, chiar şi doamna Faircloth, Aline nu ținuse niciodată la McKenna ca la un frate. Afecțiunea pe care o simțea pentru Marcus nu semăna deloc cu sentimentele pe care le nutrea pentru McKenna. El era cealaltă jumătate a ei, sanctuarul ei.

Era normal ca, pe măsură ce creşteau, tînăra să înceapă să se simtă atrasă de el, aşa cum se întîmplase, de altfel, cu toate celelalte femei din New Hampshire. McKenna se transformase într-un bărbat înalt, cu oase mari, chipeş, cu trăsături puternice, chiar dacă nu tocmai aristocratice, cu nasul lung şi curajos şi cu gura largă. Părul negru îi atîrna mereu pe frunte, iar ochii turcoaz, atît de deosebiți, erau umbriți de gene dese şi negre. Far-

mecul îi era sporit şi de aerul detaşat şi de umorul inteligent care-l făcuseră să fie preferatul tuturor.

Iubirea lui Aline pentru el o făcea să-şi dorească un lucru imposibil, adică să-i fie alături pentru totdeauna şi să devină ea familia care lui îi lipsise. În loc de asta, nu putea decît să accepte viitorul pe care-l aleseseră părinţii pentru ea. Deşi căsătoriile din iubire în rîndul nobilimii nu mai erau la fel de rar întîlnite ca înainte, familia Marsden insista asupra tradiţiei căsătoriei aranjate. Aline ştia exact la ce trebuie să se aştepte, anume la un aristocrat indolent, care avea s-o folosească pentru a-şi înmulţi sămînţa şi care avea să-i permită să-şi ia un amant, ca să se distreze în absenţa lui. În fiecare an avea să petreacă sezonul de baluri la Londra, apoi, vara, avea să meargă la casa de vacanţă, iar toamna, la vînătoare. An după an va vedea aceleaşi chipuri şi va auzi aceleaşi bîrfe. Chiar şi plăcerea de-a fi mamă avea să-i fie luată, fiindcă servitorii vor avea grijă de copiii ei, iar cînd creşteau, aceştia aveau să fie trimişi la internat, aşa cum se întîmplase şi cu Marcus.

Zeci de ani de singurătate, se gîndi Aline cu tristeţe. Şi cel mai rău era că, în tot acel timp, McKenna va fi undeva în lume, alături de o altă femeie căreia să-i împărtăşească gîndurile şi idealurile lui.

– Doamne, ce mă fac? şopti ea speriată, aruncîndu-se pe patul acoperit cu o cuvertură din brocart.

Strînse o pernă la piept şi îşi înfipse bărbia în ea, gîndindu-se la tot felul de posibilităţi nesăbuite. Nu putea să-l piardă. Numai gîndul la asta o făcea să tremure, să-şi simtă inima bătînd sălbatic şi să-i vină să ţipe.

Aruncă perna la o parte şi se întinse pe spate, uitîndu-se, fără să vadă nimic, spre baldachinul de deasupra ei. Cum ar fi putut să-l păstreze pe McKenna în viaţa ei? Încercă să-şi imagineze că l-ar fi avut drept amant, după ce s-ar fi măritat. Mama ei avea aventuri, aşa cum aveau multe doamne din înalta societate, şi, cît timp erau discrete, nimeni nu avea obiecţii, dar Aline ştia că McKenna n-ar fi acceptat niciodată aşa ceva. Pentru el, nimic nu putea să fie cu jumătate de măsură. N-ar fi fost de acord să o împartă cu altul. Un servitor de rînd n-ar fi avut nimic împotrivă, însă el era mai mîndru şi mai posesiv decît oricare alt bărbat din lume.

Aline nu ştia ce să facă şi i se părea că n-avea decît să petreacă fiecare moment cu el, pînă cînd soarta îi va despărţi.

Capitolul doi

După ce împlini optsprezece ani, McKenna începu să se schimbe cu o repeziciune uimitoare. Crescu atît de repede încît doamna Faircloth ajunse să exclame cu afecțiune că nu mai avea rost să-i lungească pantalonii, fiindcă oricum trebuia să-i lungească din nou săptămîna următoare. Băiatului îi era mereu foame şi, oricît de mult ar fi mîncat, tot nu se sătura, iar trupul lui mare şi umerii lați continuau să crească.

– La ce dimensiuni a căpătat, o să se descurce bine în viață, îi spunea cu mîndrie doamna Faircloth majordomului, Salter.

Vocile lor ajunseră din foaierul pavat cu piatră pînă la balconul de la etaj, pe unde trecea Aline. Auzind numele lui McKenna, ea se opri şi ascultă, curioasă.

– Fără îndoială, spuse Salter. E deja foarte înalt. Cred că o să ajungă cu uşurință destul de mare ca să poată să lucreze ca servitor într-o casă.

– Poate că ar trebui să-l luăm de la grajduri, ca să înceapă să se pregătească în conac, spuse menajera pe un ton care o făcu pe Aline să zîmbească din toată inima.

Ştia că în spatele atitudinii degajate a doamnei Faircloth se ascundea dorința să-l vadă pe tînăr într-o poziție mai bună.

– Dumnezeu ştie, continuă aceasta, că ne-ar mai trebui cineva care să ne ajute să cărăm cărbunii, să curăţăm argintăria şi să ştergem oglinzile.

Urmă o pauză lungă.

– Cred că ai dreptate, doamnă Faircloth. O să-i recomand contelui să-l aducă în casă pe McKenna. Dacă e de acord, o să comand o livrea pentru el.

Deşi primea mai mulţi bani şi avea privilegiul să doarmă în conac, McKenna se arătă nu tocmai recunoscător pentru noul lui statut. Îi plăcuse să lucreze cu caii şi să locuiască în liniştea grajdului, iar odată cu schimbarea de rol era obligat să petreacă jumătate din timp în casa mare, purtînd o livrea cu pantaloni negri, vestă de culoarea muştarului şi frac bleumarin. Mai supărător era să meargă în fiecare duminică la biserică, alături de familie, să le deschidă strana, să le curețe locurile de praf şi să le aşeze bibliile pe banchetă.

Aline se amuzase cînd băieţii din sat îl luaseră peste picior, văzîndu-l îmbrăcat în livrea şi cu şosete albe. Se întrebaseră cu voce tare dacă nu cumva umflăturile din dreptul pulpelor lui erau doar nişte pernuţe, şi nu muşchi, aşa cum aveau uneori servitorii, ca să-şi facă picioarele să arate mai bine. El îşi păstrase aerul impasibil, dar le aruncase o privire care promitea răzbunare, făcîndu-i să chiuie de bucurie.

Din fericire, atunci cînd nu era în casă, McKenna se ocupa de grădinărit şi de curățatul trăsurilor, sarcini în timpul cărora putea să poarte pantalonii lui de zi cu zi şi bluza albă şi largă cu care se obişnuise. Se bronzase

mult şi, deşi pielea îl dădea de gol ca făcînd parte din clasa muncitoare, culoarea ei îi scotea în evidenţă ochii şi îi făcea dinţii să pară şi mai albi decît înainte. Nici nu era de mirare că toate doamnele şi domnişoarele invitate la Stony Cross Park îl observau. Una dintre ele încercase chiar să-l convingă să părăsească domeniul şi să vină să lucreze pentru ea.

În ciuda insistenţei acesteia, McKenna refuzase, discret şi timid. Din nefericire, rezerva şi tactul lui nu erau împărtăşite de restul servitorilor, care îl tachinau, făcîndu-l să roşească pe sub bronz. Aline îl întrebă despre oferta doamnei, imediat ce avu ocazia să rămînă singură cu el. Era în jurul prînzului, iar McKenna tocmai terminase treaba în grădină şi avea cîteva minute libere, înainte să-şi îmbrace livreaua şi să înceapă lucrul în conac.

Stăteau întinşi pe malul rîului, în locul lor preferat, într-o poieniţă care aluneca spre apă. Iarba înaltă îi ascundea de privirile indiscrete. Erau aşezaţi pe două pietre mari, aplatizate de valuri, iar în aer se simţea miros de flori încălzite la soare, al căror parfum îi adormea simţurile lui Aline.

– De ce n-ai plecat cu ea? întrebă tînăra, aducîndu-şi genunchii la piept şi îmbrăţişîndu-i.

McKenna îşi întinse trupul lung şi se sprijini într-un cot.

– Cu cine?

Ea dădu ochii peste cap cînd văzu că el încearcă să se prefacă neştiutor.

– Cu lady Brading, femeia care a vrut să te angajeze. De ce ai refuzat-o?

El îi zîmbi orbitor.

– Pentru că locul meu e aici.

– Alături de mine?

McKenna nu spuse nimic, ci doar zîmbi leneş, privind-o în ochi. Cuvinte nerostite plutiră între ei, cuvinte la fel de adevărate ca aerul pe care-l respirau. Aline voia să se aşeze aproape de el şi să se lipească de trupul lui, ca o pisică alintată, apărată de puterea sa şi mîngîiată de razele soarelui, însă se forţă să rămînă unde era.

– L-am auzit pe unul dintre servitori spunînd că ai fi putut să cîştigi de două ori mai mult decît acum, dar că ar fi trebuit s-o slujeşti altfel decît te-ai obişnuit aici.

– Probabil că l-ai auzit pe James, spuse McKenna încurcat. Fir-ar el să fie, cu gura lui slobodă. Şi de unde ştie el, mă rog?

Aline privi fascinată cum obrajii şi puntea nasului lui se îmbujorează, şi atunci înţelese. Femeia aceea voia să-l angajeze ca apoi să-l atragă în patul ei. O femeie de cel puţin de două ori mai în vîrstă! Aline simţi cum roşeşte la rîndul ei, şi îi privi umerii laţi, apoi mîna mare care se odihnea pe un petec de iarbă.

– Voia să te culci cu ea, spuse, rupînd tăcerea care devenise dureros de intimă.

Umerii lui tresăriră într-un gest nepăsător.

– Nu cred că în planurile ei intra şi somnul.

Inima ei începu să bată mai tare. Îşi dădu seama că nu era prima dată cînd lui i se întîmpla aşa ceva. Nu se gîndise niciodată la ce făcea el cu alte femei, fiindcă ideea o tulbura prea mult. El era al ei şi nu suporta gîndul

că trebuia să-şi îndeplinească în braţele altora dorinţe pe care ea abia aştepta să i le aline. Doar dacă ar fi...

Sufocată de greutatea geloziei, Aline se uită la mîna lui mare şi bătătorită. O altă femeie îl cunoscuse mai bine decît îl cunoştea ea, mai bine decît avea să-l cunoască ea vreodată. O altă femeie îl primise deasupra ei, înăuntrul ei, şi îi cunoscuse dulceaţa gurii, mîngîierea palmelor.

Cu grijă, îşi dădu la o parte o şuviţă de păr care-i căzuse în ochi.

– Cînd... Cînd ai făcut prima dată...

Trebui să se oprească, fiindcă vorbele i se opriseră în gît. Era prima dată cînd îl întreba despre iubitele lui, subiect pe care el îl evitase cu foarte mare grijă. McKenna nu răspunse. Privea cu foarte mare atenţie la un gîndăcel care urca pe un fir de iarbă.

– Nu cred că ar trebui să vorbim despre asta, spuse pînă la urmă pe un ton foarte scăzut.

– Nu sînt supărată că te-ai culcat cu alte fete. De fapt, chiar mă aşteptam să faci asta. Doar că...

Aline clătină puţin din cap, îndurerată şi uimită să recunoască:

– Doar că mi-aş dori să fiu eu în locul lor, reuşi să spună, iar nodul care i se pusese în gît se topi.

McKenna aplecă privirea, iar soarele îi străluci în părul negru. Oftă şi întinse mîna spre chipul ei, dîndu-i la o parte şuviţa care-i alunecase din nou pe obraz. Mîngîie cu vîrful degetului aluniţa de lîngă buzele ei, pistruiul întunecat care-l fascinase întotdeauna.

– Nu se poate, murmură el.

Aline dădu din cap, iar emoția îi dădu gurii ei o expresie îmbufnată. Strînse pleoapele, ca să nu plîngă.

– McKenna...

– Nu, o avertiză el pe un ton aspru, retrăgîndu-şi mîna şi strîngînd degetele în jurul unui buzunar de aer. N-o spune, Aline.

– Fie că o spun, fie că nu, oricum nu se schimbă nimic. Am nevoie de tine. Vreau să fiu cu tine.

– Nu...

– Închipuie-ți cum te-ai simți tu dacă ai şti că eu m-am culcat cu alt bărbat, spuse ea fără să se gîndească, nefericită. Cum ar fi dacă ai şti că altul îmi oferă plăcerea pe care tu nu poți să mi-o dai, că mă ține în brațele lui noaptea şi...

McKenna scoase un sunet gutural şi se rostogoli dintr-o mişcare deasupra ei, prinzînd-o între el şi pămîntul tare. Trupul lui, greu şi puternic, se aşeză mai bine cînd Aline desfăcu instinctiv pulpele.

– L-aş omorî, spuse el pe un ton aspru. N-aş suporta aşa ceva.

Se uită la chipul ei boțit de lacrimi, apoi îi privi decolteul cu piele trandafirie şi mişcarea rapidă a sînilor. Un amestec neobişnuit de triumf şi agitație o cuprinse pe Aline cînd îi văzu privirea şi simți energia agresivă a corpului său. Era aprins, iar ea putea să-i simtă trupul apăsîndu-l pe al ei, insistent. McKenna închise ochii şi se strădui să se controleze.

– Trebuie să-ți dau drumul, spuse crispat.

– Nu încă, îi şopti ea.

Îşi mişcă şoldurile şi le ridică spre el, declanşînd un noian de senzaţii. McKenna gemu deasupra ei, iar degetele lui strînseră iarba deasă care acoperea pămîntul.

– Nu.

Vocea lui era răguşită din cauza furiei, a încercării de a se controla şi din cauza încă unui lucru, care semăna foarte mult cu plăcerea. Aline se mişcă din nou, condusă de un sentiment insistent, pe care nu ştia să-l numească. Voia să-i atingă buzele, mîinile, trupul. Voia să îl posede şi să fie posedată. Avea impresia că tot corpul îi e mai sensibil, iar locul dintre coapse tresărea delicios de fiecare dată cînd el o atingea acolo.

– Te iubesc, spuse, căutînd o cale ca să-i arate cît de mult îl dorea. O să te iubesc pînă cînd o să mor. Eşti singurul bărbat pe care o să-l vreau vreodată, McKenna, singurul...

Cuvintele îi fură întrerupte de sărutul lui blînd. Aline gemu fericită, primindu-l, bucurîndu-se de vîrful limbii lui care-i mîngîia interiorul buzelor. El o sărută de parcă ar fi vrut să fure secrete din gura ei, cu nemaipomenită blîndeţe. Nerăbdătoare, ea îşi strecură mîinile pe sub bluza lui, pe spate, savurînd moliciunea pielii şi puterea muşchilor. Avea trupul sculptat, muşchi de oţel, perfecţi. Aline era uimită.

O sărută mai apăsat, făcînd-o să suspine din cauza plăcerii tot mai mari. O strînse în braţe, protector, şi îşi schimbă poziţia, ca să nu-şi lase greutatea pe ea, dar continuă să o sărute la fel de dulce şi de înnebunitor. Respira dezordonat, mult prea repede,de parcă ar fi alergat

kilometri întregi fără să se oprească. Aline îşi lipi buzele de gîtul lui, descoperind că şi lui îi bătea inima la fel de repede ca şi ei. Ştiau amîndoi că fiecare clipă de intimitate interzisă pe care o furau avea un preţ pe care nu puteau să-l plătească. Aprins, nemaiputînd să se stăpînească, McKenna duse mîna spre nasturii rochiei ei, apoi ezită, amintindu-şi de ce nu era bine să meargă mai departe.

– Nu te opri, spuse Aline, cu inima bătîndu-i tare în piept.

Îi sărută bărbia, obrajii, fiecare parte a feţei la care putea să ajungă. Găsi un loc sensibil pe gîtul lui şi îl sărută pînă cînd el începu să tremure.

– Nu te opri, şopti nerăbdătoare. Nu încă. Nu ne vede nimeni. McKenna, te rog, iubeşte-mă. Iubeşte-mă...

Cuvintele ei îi măcinară ultimele urme de stăpînire de sine. Scoase un sunet guttural şi începu să-i desfacă nasturii. Aline nu purta corset. Nu avea decît o cămăşuţă subţire şi albă care îi acoperea curbura sînilor. După ce-i desfăcu rochia, McKenna trase pînza în jos, descoperindu-i sfîrcurile trandafirii. Aline îi privi chipul încordat, încîntată de expresia lui absorbită şi de felul în care pleoapele i se îngustaseră din cauza pasiunii. El îi atinse sînul cu degetele, ridicîndu-l uşor în palmă şi trecînd cu degetul mare pe deasupra sfîrcului, care se strînse imediat. Aplecat deasupra ei, desenă cu limba cercuri în jurul pielii sensibile pe care tocmai o mîngîiase. Aline tresări de plăcere, apoi simţi cum ia foc şi se transformă în cenuşă atunci cînd el îi trase sfîrcul în gură, îl mîngîie şi-l linse pînă cînd ea simţi că tot trupul îi e încins, iar locul

dintre pulpe începu să-i zvîcnească, nerăbdător. McKenna răsuflă tremurat, apoi îşi apăsă obrazul peste sînul ei dezgolit.

Neputînd să se oprească, Aline îşi strecură mîna spre cureaua pantalonilor lui. Avea abdomenul plat şi tare, iar de sub buric îi creştea un păr aspru. Mîna îi tremură cînd atinse primul nasture al pantalonilor lui.

– Vreau să te ating, şopti. Vreau să te simt acolo...

– În nici un caz, spuse McKenna încet, prinzîndu-i încheieturile şi ridicîndu-i mîinile deasupra capului.

Ochii lui turcoaz străluceau. Îi privi buzele, apoi sînii.

– Pentru Dumnezeu, şi aşa abia dacă pot să mă mai abţin. Dacă mă atingi, n-o să pot să mă mai opresc.

Ea se mişcă neajutorată sub el.

– Nici nu vreau să te opreşti.

– Ştiu, spuse McKenna nemulţumit, aplecîndu-se şi ştergîndu-şi sudoarea de pe frunte cu mîneca, dar ţinînd-o în continuare de încheieturi. Dar n-am de gînd să mai fac nimic. Trebuie să rămîi virgină.

Aline îşi trase mîinile, aproape cu furie, din palmele lui mari.

– Fac ce-mi place şi la naiba cu toată lumea!

– Curajoase cuvinte, o luă el în rîs cu blîndeţe, dar aş vrea să aud ce-ai să-i spui soţului tău în noaptea nunţii, cînd o să descopere că fecioria ţi-a fost deja luată.

Cuvîntul „feciorie" pe buzele lui o făcu pe Aline să zîmbească, deşi era nefericită. Virginitatea era singurul lucru pe care lumea îl pretindea de la ea. Relaxîndu-se sub el, îşi lăsă încheieturile moi în palmele lui, apoi îl privi în ochi, simţindu-se de parcă întreaga lume fusese acoperită de umbră şi el era singura ei sursă de lumină.

– Nu vreau să mă mărit cu nimeni altcineva, McKenna, şopti ea. Dacă mă părăseşti vreodată, o să rămîn singură tot restul vieţii.

El se aplecă spre ea şi îi şopti pe un ton scăzut, de parcă s-ar fi rugat:

– Aline, n-aş pleca decît dacă mi-ai cere tu să plec.

Îi sărută sînii goi, iar ea îşi arcui spatele, oferindu-i-se fără teamă şi suspinînd cînd el îi apucă unul dintre sfîrcuri între buze, umezind pielea trandafirie şi sărutînd-o pînă cînd ea gemu, nemulţumită.

– McKenna, spuse pe un ton rugător, încercînd în van să-şi elibereze mîinile, am nevoie de tine... Te rog, fă ceva, nu mai pot...

El se aşeză în aşa fel încît să poată să-i ridice poalele rochiei şi îşi lipi corpul aprins de şoldul ei. Aline îşi dorea să-l atingă, să-i cunoască trupul, să-l mîngîie la fel de tandru cum o mîngîia el, dar McKenna nu-i dădea voie. Pipăind pe sub straturile de muselină şi dantelă, el găsi marginea pantalonaşilor ei şi desfăcu fundele, apoi se opri şi o privi în ochii pe jumătate închişi.

– Ar trebui să mă opresc.

Mîna lui caldă se opri pe abdomenul ei, deasupra hainelor.

– E prea periculos, Aline.

Îşi lipi fruntea de fruntea ei, sudoarea li se amestecă, iar respiraţiile li se împletiră.

– Doamne, cît te iubesc! spuse el gutural.

Greutatea mîinii lui o făcu să tremure. Din instinct, desfăcu puipele şi ridică şoldurile, încercînd să-i aducă degetele acolo unde avea mai multă nevoie de ele. Cu

foarte mare grijă, el strecură palma sub voalul de bumbac şi o atinse. Îi mîngîie cîrlionții aspri şi căută sub ei. Aline suspină cînd el îi desfăcu faldurile umede şi găsi deschizătura trupului ei. Ardea de dorință şi de stînjeneală. Întoarse capul dintr-o parte într-alta, iar el continuă s-o mîngîie. Cunoştea detaliile trupului unei femei şi ştia unde e locul ei cel mai sensibil, aşa că o mîngîie cu grijă şi cu tandrețe, chiar acolo. Bătăturile lui zgîriară pielea subțire, iar senzația atît de înnebunitoare şi de delicată o făcură pe Aline să suspine din nou, de data asta mai tare.

– Încet, murmură McKenna, mîngîind-o mai departe şi ridicînd capul ca să se asigure că nu era nimeni în luminiş. Să nu te audă cineva.

Ea îşi muşcă buzele, încercînd să-l asculte, deşi încă îi mai scăpau mici suspine. El continuă să se uite în jur, atent, în timp ce, cu degetul mijlociu, îi atinse pielea subțire din interiorul corpului şi o mîngîie pînă cînd simți că bariera cedează puțin. Aline închise ochii şi nu se opuse cînd McKenna îi desfăcu mai mult genunchii, pînă cînd pulpele îi erau întinse cît de mult se putea. O pătrunse cu degetul, oprindu-se cînd o simți tresărind, surprinsă. O sărută pe frunte şi îi şopti, cu buzele lipite de pielea umedă şi mătăsoasă:

– Scumpa mea, n-o să te doară.

– Ştiu, doar că...

Se forță să rămînă nemişcată sub el şi simți cum degetul lui alunecă mai mult înăuntru. Reuşi să spună încet:

– E atît de ciudat...

McKenna împinse mai mult, apoi îi mîngîie interiorul mătăsos, iar ea se încordă, strîngîndu-l din instinct. El gemu cînd o simți cum tremură, apoi apăsă cu podul palmei deasupra locului celui mai sensibil al trupului ei şi începu o mişcare lentă de du-te-vino.

– Vai...

Aline nu se putu opri să răspundă atingerilor lui provocatoare.

– Vai, McKenna...

El îşi strecură mîna liberă pe sub trupul ei, ridicîndu-i sînii şi sărutîndu-i din nou, atingîndu-i cu limba sfîrcurile întărite. Aline simți cum un vai de senzații o cuprinde, apoi se retrage. Suspină. McKenna nu se opri, continuă s-o mîngîie lent, muşcîndu-i sfîrcurile pe rînd, pînă cînd deveniră mai roşii, mai tari. Aline se concentră pe atingerea degetului lui şi se gîndi la plăcerea care o cuprinsese. Pînă la urmă nu mai simți decît mîinile, gura şi trupul lui puternic deasupra trupului ei. Îşi imagină cum ar fi ca el să o pătrundă, o umple şi, deodată, rămase nemişcată, cuprinsă de un val de plăcere atît de intens încît țipă. Strigătul îi fu repede acoperit de buzele lui. Tremurînd şi suspinînd, Aline se bucură de plăcerea aceea atît de puternică, apoi simți cum pluteşte înapoi, mîngîiată cu blîndețe de McKenna.

Şoptindu-i încet, el o strînse mai aproape cînd o simți relaxată şi caldă sub el. Începu să-şi retragă degetul dinăuntrul ei, dar ea îi acoperi mîna cu palma ei.

– Vino în mine, îi şopti. Te doresc atît de mult, McKenna. Vino...

– Nu, spuse el cu dinții încleştați.

Se dădu la o parte, gemînd şi strîngînd în pumni iarba de sub el.

– Acoperă-te. Nu pot să te mai ating, altfel n-o să pot să mă mai opresc şi...

Tăcu, apoi scoase un sunet chinuit. Era foarte aproape să-şi piardă stăpînirea de sine.

– Trage-ţi rochia, acoperă-te. Te rog.

– Te vreau, rosti ea cu răsuflarea tăiată.

– Acum. Nu glumesc, Aline.

Ea nu îndrăzni să nu-l asculte, fiindcă glasul lui avea o notă de duritate care o sperie. Oftînd, se străduí să-şi aranjeze hainele. După o vreme, McKenna se sprijini într-un cot şi se uită la ea. Îşi recăpătase controlul, deşi privirea încă îi strălucea, aprinsă de pasiunea neconsumată. Aline clătină din cap, zîmbind cu tristeţe.

– Nimeni nu o să se mai uite la mine aşa cum te uiţi tu, de parcă m-ai iubi cu fiecare bucăţică din corpul tău.

Încet, el îi dădu o şuviţă de păr după ureche.

– Aşa te uiţi şi tu la mine.

Ea îi prinse mîna şi-i sărută degetele bătătorite.

– Promite-mi că o să fim mereu împreună.

El rămase tăcut. Ştiau amîndoi că nu putea să-i promită aşa ceva.

Aline se gîndea că ar fi fost mai bine să uite momentele pline de pasiune pe care le petrecuseră împreună pe malul rîului, dar îi era imposibil. Oricînd se apropia de McKenna, îşi simţea întregul corp înfiorîndu-se de bucurie. Emoţiile se revărsau şi umpleau aerul dintre ei, pînă cînd ea era sigură că toată lumea putea să le simtă.

Nu îndrăznea să se uite în ochii lui de față cu alții, de teamă ca expresia de pe chipul ei să n-o dea de gol. McKenna se descurca mult mai bine decît ea, dar unii dintre servitori, inclusiv doamna Faircloth, observaseră cît de tăcut fusese în ultimul timp. Cei care îl cunoşteau îşi dădeau seama că se întîmplase ceva care-l tulburase.

– Probabil e din cauza vîrstei, îi spusese doamna Faircloth lui Salter, majordomul. Tinerii sînt veseli şi fericiți într-o zi, iar a doua zi sînt supărați şi rebeli.

– Indiferent de temperamentul său, McKenna ar face bine să-şi facă treaba, răspunse acesta sec, altfel o să rămînă grăjdar tot restul vieții.

Cînd Aline îi povesti ce spuseseră cei doi, mai tîrziu în acea după-amiază, el făcu o grimasă şi rîse. Lustruia partea laterală a unei trăsuri, iar Aline stătea pe o găleată întoarsă şi îl privea. Încăperea în care erau ținute trăsurile era goală şi tăcută. Nu se auzeau decît caii în grajdurile lor.

McKenna transpirase, iar cămaşa i se lipise de spatele musculos. Umerii i se mişcau în ritmul cu care lustruia trăsura, dîndu-i un luciu ca de sticlă. Aline se oferise să-l ajute, însă el refuzase cu încăpățînare şi îi luase din mînă cîrpa pe care ea o luase ca să i se alăture.

– E munca mea, îi spusese el pe un ton rece. Tu treci acolo şi uită-te la mine.

Aline îl ascultase cu plăcere şi se aşezase ca să-i privească mişcările pline de grație masculină. McKenna era meticulos, aşa cum era el în toate. Fusese învățat de mic că munca îndeplinită cu seriozitate era ea însăşi o răsplată, iar acest lucru, alături de totala sa lipsă de am-

biție, îl făceau să fie servitorul perfect. Era singurul defect pe care putea să i-l găsească Aline, faptul că accepta viața pe care o avea atît de resemnat de parcă nimic n-ar fi putut să schimbe lucrurile. De fapt, se gîndi ea, simțindu-se vinovată, dacă nu ar fi fost ea, McKenna s-ar fi simțit foarte împăcat cu soarta sa. Era singurul lucru pe care şi-l dorise vreodată şi nu putuse să-l obțină, iar ea ştia cît de egoistă era pentru că-l voia atît de legat de ea, însă nu putea să-l lase să piece. Simțea că-i trebuia aşa cum îi trebuiau apa sau mîncarea.

– Nu vrei să fii servitor pentru totdeauna, nu? îl îmboldi, revenind la conversația dinainte.

– Îmi plăcea mai mult să fiu grăjdar decît să lucrez în conac şi să fiu obligat să port livreaua, răspunse el.

– Doamna Faircloth crede că, într-o bună zi, ai putea să ajungi servitor principal sau chiar valet.

Aline nu-i povesti şi despre cum menajera spusese că nu prea avea şanse să ajungă valet, fiindcă era prea chipeş. Nici un stăpîn n-ar fi vrut să aibă un valet mai arătos decît el. Era mai bine ca un bărbat atît de chipeş cum era McKenna să rămînă îmbrăcat în livreaua care spunea clar că e servitor.

– Ai primi o simbrie mai bună.

– Nu mă interesează asta, spuse el încet, ca pentru sine, mai punînd nişte ceară pe uşa trăsurii. La ce-mi trebuie mie bani?

Aline se încruntă, gînditoare.

– Ca într-o bună zi să cumperi o căsuță şi să-ți semeni pămîntul.

McKenna se opri în mijlocul a ceea ce făcea şi se uită peste umăr, cu o strălucire diavolească în ochii albastru-verzui.

– Şi cine ar locui cu mine în căsuța asta?

– Eu, bineînțeles.

Gîndindu-se la ce auzise, McKenna puse cîrpa în cuiul de care atîrna lampa trăsurii, apoi începu să se apropie încet de Aline. Ei i se strînse stomacul cînd îi văzu chipul.

– Ar fi nevoie să cîştig destul de bine, murmură. Aş avea nevoie de mulți bani ca să te întrețin.

– Nu te-aş costa atît de mult, protestă ea, indignată.

El o privi cu îndoială.

– Numai fundele tale şi m-ar sărăci, nevastă.

Cuvîntul „nevastă" spus pe tonul acela scăzut o făcu să se simtă de parcă ar fi înghițit o lingură de sirop de zahăr.

– Te-aş răsplăti în alte feluri, îi răspunse.

McKenna zîmbi şi o ajută să se ridice, trăgînd-o spre el. O mîngîie încet pe talie, apoi în sus, oprindu-se sub brațe şi atingîndu-i sînii din lateral. Mirosul de mosc şi pelicula de sudoare de pe pielea lui o făcură pe Aline să înghită în sec. Îşi scoase din mînecă o batistă brodată cu trandafiri şi îi şterse fruntea.

Tînărul îi luă materialul delicat dintre degete şi se uită la cusătura din mătase verde şi trandafirie, apoi zîmbi.

– Tu ai cusut asta? întrebă, mîngîind cu degetul mare florile brodate. E foarte frumoasă.

Ea roşi de plăcere la auzul complimentului.

– Da. Am lucrat la ea seara. O doamnă nu trebuie să stea niciodată degeaba.

McKenna ascunse batista la curea şi se uită repede în jur. Erau singuri, aşa că o luă în braţe şi o mîngîie pe spate şi pe şolduri, apăsînd în locurile potrivite şi lipind-o de el.

– O să mă aştepţi în fiecare seară la noi acasă? îi murmură.

Ea dădu din cap şi se sprijini de el. Genele lui negre coborîră şi-i aruncară umbre pe obraji.

– Şi o să mă speli pe spate cînd o să fiu obosit şi plin de praf, abia venit de la cîmp?

Aline îşi imagină corpul lui mare şi puternic scufundat într-o cadă de lemn, îşi imagină cum ar fi oftat el de plăcere cînd ar fi simţit apa caldă şi cum i-ar fi strălucit pielea bronzată în lumina flăcărilor din şemineu.

– Da, şopti cu răsuflarea tăiată. Apoi, cît te-ai spăla, eu aş pune o oală pe foc şi ţi-aş povesti cum m-am certat cu morarul, care nu mi-a dat destulă făină fiindcă fură la cîntar.

McKenna rîse încet şi o mîngîie pe gît cu vîrful degetului.

– Hoţul, murmură, cu o sclipire în priviri. O să vorbesc cu el mîine. Nimeni nu încearcă s-o înşele pe soţia mea. Între timp, hai în pat. Vreau să te ţin în braţe toată noaptea.

Gîndul la trupurile lor goale, aşezate aproape unul de celălalt într-un pat călduros, o făcu pe Aline să tremure de dor.

– Probabil că o să adormi cum pui capul pe pernă, spuse. Munca la fermă e grea şi eşti tare obosit.

– Nu sînt niciodată prea obosit ca să te iubesc.

O apucă strîns de mijloc şi se aplecă să o sărute pe obraz. Avea buzele precum catifeaua fierbinte cînd îi şopti pe piele:

– O să te sărut din cap pînă-n picioare şi nu o să mă opresc pînă n-o să te aud cum plîngi după mine, şi atunci o să-ţi fac atîta plăcere pînă cînd n-o să mai ştii de tine.

Aline îşi strecură mîinile pe după gîtul lui şi îl trase spre ea. El îi acoperi gura cu buzele şi o sărută pînă cînd ea îl primi înăuntru. Voia viaţa pe care i-o descrisese el. O voia cu mult mai mult decît îşi dorea viitorul care-o aştepta, însă acea viaţă îi aparţinea altei femei. Gîndul că altcineva îi va fi alături zi şi noapte, că alta îi va şti secretele şi visurile, o făcea să simtă disperare.

– McKenna, spuse încet, desprinzîndu-şi buzele de ale lui, promite-mi...

El o strînse în braţe şi o mîngîie, atingîndu-i părul cu obrazul lui.

– Orice vrei tu. Îţi promit orice.

– Dacă vreodată o să te însori cu alta, promite-mi că tot pe mine o să mă iubeşti mai mult.

– Scumpa mea egoistă, murmură el tandru. Inima mea o să fie întotdeauna a ta. M-ai distrus pe viaţă.

Aline îl strînse în braţe.

– Mă urăşti pentru asta?

Vocea îi era înfundată, ascunsă în umărul lui.

– Ar trebui. Dacă n-ai fi fost tu, m-aş fi mulţumit cu lucruri obişnuite, cu o fată obişnuită.

– Îmi pare rău, spuse ea strîngîndu-l în brațe cu toată puterea.

– Chiar îți pare?

– Nu, recunoscu Aline, iar McKenna rîse şi îi ridică bărbia, ca să o sărute din nou.

Avea buzele ferme şi hotărîte, iar limba, senzuală şi neînduplecată. Lui Aline i se înmuiară genunchii şi se lipi de el pînă cînd între ei nu mai rămase nici un pic de loc. McKenna o susținu cu uşurință, strîngînd-o la piept şi sprijinindu-i capul cu palma. Apăsarea buzelor lui slăbi, iar el începu un joc erotic cu limba, care o făcu să geamă. Chiar cînd se gîndea că o să se topească de fericire, McKenna se retrase brusc.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea răguşit.

El îi duse degetul la buze şi se uită spre intrarea în grajd.

– Mi s-a părut că am auzit ceva.

Aline se încruntă, îngrijorată, şi îl privi cum se îndreaptă încet spre arcada de piatră. McKenna privi dintr-o parte în cealaltă a curții goale şi, pentru că nu văzu pe nimeni, ridică din umeri şi se întoarse lîngă ea. Fata îl apucă de mijloc.

– Sărută-mă din nou.

– Nu se poate, răspunse el zîmbind din colțul gurii. Tu te întorci în casă. Nu pot să lucrez dacă te am aici.

– O să tac din gură, spuse ea. Nici n-o să ştii că sînt aici.

– Ba o să ştiu, răspunse el, uitîndu-se în jos, la trupul lui aprins. Şi e greu pentru un bărbat să lucreze aşa.

– Te fac eu să te simți mai bine, spuse ea ademenitor, strecurînd mîna spre locul fascinant în care se vedea umflătura din pantalonii lui. Spune-mi ce să fac.

El rîse şi scoase un sunet chinuit, o sărută repede şi fierbinte, apoi o îndepărtă de el.

– Ți-am spus deja ce să faci. Să te întorci în casă.

– Vii în camera mea diseară?

– Poate.

Ea îi aruncă o privire prefăcut amenințătoare, iar el zîmbi larg, clătinînd din cap şi întorcîndu-se spre trăsură.

Deşi ştiau amîndoi că trebuie să aibă grijă, profitau de orice ocazie ca să fie împreună. Se întîlneau în pădure, în locul lor de lîngă rîu sau noaptea, în balconul ei. McKenna refuza întotdeauna cu hotărîre să calce pragul camerei ei, spunînd că nu ştie ce s-ar întîmpla dacă ar fi intrat. El se stăpînea mult mai bine decît ea, deşi Aline ştia bine cît îl costă să facă asta, cît de mult o dorea de fapt. Îi mai făcuse plăcere deja de două ori, sărutînd-o, ținînd-o în brațe şi mîngîind-o pînă cînd ea simțise că se topeşte.

Într-o după-amiază tîrzie, cînd stăteau împreună pe malul rîului, tînărul îi dădu în sfîrşit voie să-i facă şi ea lui plăcere. Aceea avea să rămînă pentru totdeauna experiența cea mai erotică din amintirile lui Aline, cu McKenna gemînd, răsuflînd greu şi şoptindu-i numele. Pielea lui era fină sub degetele ei, iar trupul lui, neajutorat din cauza atingerii ei. Aline se bucură de orgasmul lui mai mult decît de al ei, fiindcă în sfîrşit putea şi ea să-l ajute să atingă acelaşi extaz pe care-l cunoscuse ea sub mîngîierile lui.

Acelea erau cele mai frumoase zile din viața lor, însă n-aveau să dureze mult. Aline ştia că povestea ei de dragoste cu McKenna, atît cît era ea, nu putea să țină pentru totdeauna, însă nu se aşteptase să se termine atît de repede şi cu atîta brutalitate.

Tatăl ei o chemă într-o seară, după cină, în bibliotecă, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată înainte. Contele nu avusese nici un motiv să le vorbească ei sau surorii ei, Livia, pînă atunci. Marcus, fiul lui, era singurul dintre copii căruia îi dădea vreun pic de atenție, şi nici una dintre fete nu-l invidia pentru acest lucru. Contele era foarte critic cu moştenitorul său şi îi cerea să fie tot timpul perfect, preferînd să-l motiveze inspirîndu-i teamă, nu lăudîndu-l, dar, cu tot tratamentul dur al tatălui, tînărul era bun şi blînd. Aline spera că el nu avea să ajungă să fie ca tatăl lor, însă disciplina aspră a contelui avea să-l modeleze încă mulți ani de atunci încolo.

Pe drumul spre bibliotecă şi simți cum stomacul i se transformă într-o bucată mare de gheață. Răceala i se răspîndi spre brațe şi spre picioare şi îi ajunse pînă în vîrfurile degetelor. Nu încăpea nici o îndoială că tatăl ei o chemase pentru că ştia ceva despre relația cu McKenna. Dacă ar fi fost vorba despre orice altceva, le-ar fi cerut mamei sau doamnei Faircloth să-i vorbească. Faptul că se deranja să comunice direct cu ea însemna că discuția avea să fie cu adevărat neplăcută. Agitată, încercă să se pregătească, să aleagă cum să se poarte, să se gîndească la cum putea să-l apere mai bine pe McKenna. Ar fi fost gata să facă orice, să promită orice, doar ca să-l țină departe de furia contelui.

Speriată, asudînd, ajunse în fața bibliotecii tapetate cu panouri întunecate din lemn. Înăuntru era un birou masiv de mahon. Acolo se încheiau cele mai multe dintre afacerile familiei. Uşa era deschisă şi înăuntru ardea o lampă. Aline intră în camera în care stătea la birou tatăl ei.

Contele nu era un bărbat frumos – avea trăsăturile prea aspre, de parcă ar fi fost cioplite de un sculptor prea grăbit ca să rafineze tăieturile adînci ale dălții. Dacă ar fi avut vreun pic de căldură, de istețime sau de blîndețe, poate chipul i-ar fi fost atrăgător, într-un fel dur. Din păcate, tatăl ei era un om cu totul lipsit de umor, care, în ciuda tuturor avantajelor date de Dumnezeu, găsea că viața este o dezamăgire amară. Nimic nu-i făcea plăcere, cu atît mai puțin familia sa, care era, pentru el, doar puțin mai mult decît o povară colectivă. O aproba pe Aline doar cînd alții o complimentau pentru frumusețea ei, lucru care se întîmpla destul de des. Despre gîndurile, caracterul, visurile sau temerile fiicei lui nu-i păsa nici cît negru sub unghie. Se purta în aşa fel încît să le fie tuturor clar că singurul ei scop în viață trebuia să fie măritişul cu un bărbat bogat.

În fața lui, Aline se întrebă cum era posibil să-l iubească atît de puțin pe omul care-i dăduse viață. Nici ea, nici McKenna nu ştiau cum e să fii iubit de părinți, iar asta îi apropia şi mai mult. Numai datorită doamnei Faircloth primiseră ceva afecțiune părintească.

Văzu expresia furioasă şi plină de ură de pe chipul tatălui ei şi se gîndi că exact aşa o privea el pe Livia de

obicei. Săraca Livia, a cărei singură vină era că se născuse din relația contesei cu unul dintre amanți.

– Ai trimis după mine, tată? murmură pe un ton egal.

Lumina lămpii arunca umbre cu margini ascuțite pe chipul contelui de Westcliff, care o privi pe fiica lui cu răceală.

– În clipa asta, rosti el, am impresia că fetele sînt un blestem trimis din iad ca să mă chinuiască pe mine.

Aline nu schiță nici un gest, deşi se văzu nevoită să respire mai adînc, fiindcă plămînii i se contractaseră dureros.

– Ai fost văzută cu băiatul de la grajduri, continuă ducele. Vă sărutați şi vă atingeați.

Se opri, strîmbă din nas, apoi îşi recăpătă calmul aparent.

– Se pare că sîngele mamei tale se face simțit. Şi ea preferă, la fel ca şi tine, bărbații de cea mai joasă speță, dar ea are destul discernămînt încît să se culce doar cu servitorii din casă, pe cînd tu te-ai coborît pînă la grajduri.

Cuvintele lui o umplură pe Aline de ură. Voia să-l lovească, să-l distrugă, să-l rănească pînă în suflet, dacă el avea, măcar, un suflet. Se concentră asupra unei bucățele din panoul de lemn de pe peretele din fața ei şi rămase neclintită, tresărind doar cînd tatăl ei întinse mîna şi o apucă de bărbie. Strînsoarea degetelor lui îi strivea pielea delicată.

– Te-ai culcat cu el? lătră contele.

Aline îl privi direct în ochii negri şi spuse:

– Nu.

Nu o credea şi asta i se putea citi în privire. Strînsoarea crescu.

– Şi dacă eu chem un medic, o să-mi confirme povestea ta?

Aline nu clipi. Se uita la el tăcută, sfidătoare.

– Da.

Cuvîntul semănase mai mult cu un şuierat.

– Dacă ar fi fost după mine, n-aş mai fi fost virgină acum. M-am oferit lui McKenna şi mi-aş dori ca el să nu fi refuzat.

Contele îi dădu drumul, furios, apoi o lovi peste obraz. Forţa palmei lui îi amorţi pielea şi îi răsuci capul într-o parte. Şocată, Aline duse mîna spre locul care începea să se umfle şi îl privi cu ochii mari.

Cînd o văzu atît de nedumerită şi de îndurerată, contele păru că se liniştește puţin. Oftînd, se îndreptă spre fotoliul său şi se aşeză cu grație şi cu un aer de superioritate. Privirea întunecată şi strălucitoare se îndreptă din nou spre ea.

– Băiatul o să fie gonit de pe pămînturile noastre în noaptea asta, şi tu o să te asiguri că nu mai îndrăzneşte să se apropie niciodată de tine. Dacă aflu că mi-ați nesocotit ordinele, o să mă folosesc de toate mijloacele pe care le am la dispoziție ca să-l distrug. Ştii că am puterea să fac asta şi că sînt în stare de orice. Oriunde s-ar ascunde, o să-l caut şi o să-l găsesc, apoi o să mă asigur că viața îi e luată în cel mai chinuitor fel posibil. Nu merită altceva, dacă a avut îndrăzneala să pună mîna pe fiica unui Marsden.

Aline nu înțelesese niciodată pînă atunci măsura în care, pentru tatăl ei, ea era doar o posesiune, şi nici nu ştiuse că sentimentele ei nu însemnau nimic pentru el. Îl credea că ar fi fost în stare să-l zdrobească pe McKenna ca pe un gîndac, iar ea nu putea să-i dea voie să facă aşa ceva. Trebuia să-l apere pe tînăr de furia lui, să aibă grijă de el. Nu putea permite să fie pedepsit numai pentru că o iubise. Înfricoşată, vorbi pe un ton spart, cu o voce care parcă nu era a ei.

– McKenna nu o să se mai întoarcă dacă o să creadă că nu-l mai vreau.

– Atunci, de dragul lui, convinge-l să plece.

Aline nu ezită şi răspunse:

– Vreau să i se găsească de lucru, într-un loc decent, să fie ucenic undeva, unde să învețe şi să poată să devină cineva.

Tatăl ei clipi, uimit de cererea îndrăzneață.

– Ce-ți dă impresia că aş fi dispus să fac asta pentru el?

– Sînt virgină, spuse pe un ton scăzut. Pentru moment.

Se priviră în ochi o clipă lungă.

– Înțeleg, murmură contele. Mă amenințI că o să te culci cu primul care-ți iese în cale, indiferent dacă e bogat sau sărac, dacă nu-ți fac pe plac.

– Da.

Nu era nevoie să se prefacă, fiindcă era sinceră. După ce McKenna va fi plecat, nimic nu avea să mai conteze pentru ea. Nici măcar propriul trup. Îndrăzneala lui Aline îl enervă pe conte, dar îl făcu şi s-o privească într-o lumină nouă.

– Se pare că, pînă la urmă, ai ceva de la mine, murmură el. Deşi nu putem să fim siguri, avînd în vedere felul de-a fi al mamei tale. Foarte bine. O să găsesc un loc pentru nemernicul ăsta obraznic, iar tu o să te ocupi ca el să piece definitiv de aici.

– Îmi dai cuvîntul tău? insistă ea cu glas scăzut, strîngînd pumnii la stînga şi în dreapta rochiei.

– Da.

– Atunci ți-l dau şi eu pe-al meu.

Contele făcu o grimasă şi pufni cu dispreț.

– N-am nevoie de cuvîntul tău, fiica mea. Nu pentru că aş avea încredere în tine, fiindcă, te asigur, nu am, ci pentru că am învățat că onoarea unei femei e mai puțin valoroasă decît praful de pe duşumele.

Pentru că nu era nevoită să-i răspundă, Aline rămase pe loc, crispată, pînă cînd el se răsti la ea, spunîndu-i să plece. Amorțită şi dezorientată, se îndreptă spre camera ei, unde avea de gînd să-l aştepte pe McKenna. Gîndurile i se amestecau în minte, dar de un lucru era sigură – nici o putere de pe pămînt n-avea să-l țină departe, cît timp credea că ea încă îl iubeşte.

Capitolul trei

McKenna muncise din greu în acea zi – îi ajutase pe grădinari să construiască un zid din piatră în jurul livezii. Orele lungi în care ridicase şi cărase blocuri de piatră îi făcuseră muşchii să tremure de efort. Zîmbind, se gîndi că n-o să-i fie prea folositor lui Aline o zi sau două, fiindcă era prea obosit ca să se mişte. Poate că ea o să-l lase să stea cu capul în poala rochiei ei şi să doarmă cîteva minute, înconjurîndu-l cu parfumul şi moliciunea trupului ei. Voia să doarmă în timp ce ea îl mîngîia prin păr, iar gîndul la asta îl bucura, deşi era obosit.

Oricum, înainte să se ducă la Aline trebuia să o vadă pe doamna Faircloth, care îl chemase degrabă. După ce făcu baie în cada veche din fier pe care o foloseau servitorii, McKenna intră în bucătărie, cu părul încă ud. Pielea îi mirosea a săpunul acru cu care se curăţau podelele şi se spălau rufele şi pe care-l foloseau şi servitorii.

– Mi s-a spus că vrei să mă vezi, rosti McKenna fără altă introducere.

Menajera avea o privire consternată, care-l uimi.

– Te cheamă lordul Westcliff, spuse doamna Faircloth.

Deodată, bucătăria mare îşi pierdu căldura plăcută, iar mirosul dulce care venea de la oalele cu gem de pe foc încetă să-i mai facă poftă.

– De ce? întrebă el cu grijă.

Doamna Faircloth clătină din cap. Căldura îi lipise de tîmple cîteva şuviţe din părul cărunt.

– N-am nici o idee, şi nici domnul Salter nu ştie. Ai făcut vreo prostie, McKenna?

– Prostie, nu.

– Din ce ştiu, ţi-ai făcut treabă şi te-ai purtat pe cît de frumos poate să se poarte un băiat de vîrsta ta.

Se încruntă gînditoare.

– Poate că stăpînul vrea să te laude sau să-ţi dea vreo îndatorire mai specială.

Ştiau amîndoi, însă, că aşa ceva era puţin probabil. Contele n-ar fi chemat un servitor pentru un astfel de motiv. Majordomul era cel care lăuda şi disciplina sau anunţa noile responsabilităţi.

– Du-te şi pune-ţi livreaua, îl îndemnă doamna Faircloth. Nu poţi să mergi la stăpînul tău în hainele astea. Şi nu întîrzia. Nu-i place să aştepte.

– Fir-ar să fie, rosti McKenna, nemulţumit că trebuia să îmbrace livreaua pe care o ura atît.

Prefăcîndu-se că-l priveşte cu reproş, menajera ridică o lingură de lemn şi îl ameninţă:

– Dacă mai vorbeşti urît în faţa mea, îţi rup degetele.

– Da, doamnă, spuse McKenna, lăsînd capul în jos, prefăcîndu-se umil şi făcînd-o să rîdă.

Doamna Faircloth îl mîngîie pe obraz cu mîna ei caldă şi plinuţă. Avea o privire părintească. Îi zîmbi.

– Hai, fugi. După ce vorbeşti cu stăpînul, îți pregătesc nişte pîine cu gem.

McKenna ieşi, iar zîmbetul îi dispăru de pe buze. Oftă lung. Întîlnirea cu Westcliff nu era de bun augur. Singurul motiv pentru care ar fi putut să-l cheme la el era relația cu Aline. Simți cum i se face rău. Se temea doar ca nu cumva să fie trimis departe de ea. Gîndul la toate acele zile, săptămîni şi luni care aveau să treacă fără ea era de nesuportat, ca şi cum i s-ar fi spus că de aici înainte o să trăiască sub apă. Îl copleşea nevoia s-o vadă, însă nu era timp pentru aşa ceva. Nu putea să-l lase pe conte să-l aştepte.

Se îmbrăcă repede în livreaua de catifea, tivită cu auriu, îşi trase ciorapii albi şi încălță pantofii negri, apoi se îndreptă spre biblioteca unde-l aştepta contele. Casa părea neobişnuit de tăcută, liniştită ca înainte de o execuție. Folosindu-se de numai două degete, aşa cum îl învățase Salter, McKenna bătu cu grijă la uşă.

– Intră, se auzi vocea stăpînului.

Inima îi bătea atît de repede încît ameți. Cu figura lipsită de expresie, intră în cameră şi aşteptă lîngă uşă. Încăperea simplă şi austeră avea pereții tapetați cu lemn de cireş şi ferestre cu vitralii. Mobilierul era compus numai din rafturile pentru cărți, cîteva scaune şi un birou mare, în spatele căruia se afla Westcliff.

Supunîndu-se gestului scurt al contelui, McKenna se apropie de acesta.

– Sire, rosti umil, aşteptînd lovitura.

Contele îl privi printre pleoapele îngustate.

– M-am gîndit la ce e de făcut cu tine.

– Domnule? întrebă tînărul, iar stomacul i se strînse într-un nod dureros.

Îl privi pe Westcliff în ochi, apoi îşi feri privirea, din instinct. Nici un servitor nu îndrăznea să se uite mai mult de cîteva secunde la stăpînul său, fiindcă aşa ceva ar fi fost considerat o obrăznicie de neiertat.

– Nu mai avem nevoie de tine la Stony Cross Park, rosti contele pe un ton scăzut şi rece. De acum înainte nu mai lucrezi aici. M-am ocupat să-ţi găsesc un alt loc.

McKenna dădu prosteşte din cap.

– Cunosc un constructor de vapoare din Bristol, continuă Westcliff, un anume domn Ilbery, care a acceptat să te primească pe post de ucenic. E un om de onoare şi mă aştept să fie un stăpîn dur, dar drept.

Westcliff mai spuse şi altceva, dar McKenna abia dacă-l auzi. Bristol... Nu ştia nimic despre acel loc. Era un port mare, bogat în cărbune şi metal, şi se afla în comitatul alăturat, nu prea departe...

– Nu o să ţi se mai permită să te întorci în Stony Cross, rosti contele, atrăgîndu-i din nou atenţia. Nu mai eşti binevenit aici, din motive pe care nu doresc să le discut cu tine. Dacă încerci să te întorci, o să regreţi amarnic.

McKenna înţelese ce i se spunea. Nu se simţise niciodată atît de mult la mila altcuiva. Era un sentiment pe care servitorii îl cunoşteau bine, însă, pentru prima dată, tînărul suferea din cauza asta. Încercă să-şi înghită ostilitatea, dar aceasta îi rămase în gît. Aline...

– O să fii condus acolo chiar în noaptea asta, spuse Westcliff cu răceală. Cei din familia Farnham transportă bunuri spre piaţa din Bristol şi au acceptat să te ia cu ei

în căruță. Strînge-ți imediat lucrurile şi du-le la casa lor din sat, de unde o să plecați.

Deschise un sertar de la birou şi scoase o monedă pe care o aruncă spre McKenna, care o prinse din reflex. Era o coroană, echivalentul a cinci şilingi.

– Plata pentru luna asta, deşi încă n-au trecut cele patru săptămîni, comentă Westcliff. Nu se poate spune că nu sînt generos.

– Nu, sire, abia şopti McKenna.

Moneda pe care i-o dăduse contele, alături de ceea ce mai strînsese el şi păstra în camera sa, făceau împreună cam două sute de lire. Trebuia să țină de ele, fiindcă, probabil, ca ucenic nu avea să cîştige mare lucru la început.

– Poți să pleci. Lasă livreaua aici. Nu mai ai nevoie de ea.

Lordul începu să se uite peste nişte hîrtii de pe biroul său şi-l ignoră cu totul pe McKenna.

– Da, sire.

Tînărul ieşi din bibliotecă, uimit şi confuz. De ce nu-i pusese contele nici o întrebare? De ce nu ceruse să ştie exact cît de departe ajunsese aventura lor? Poate că nu dorea să ştie. Poate că Westcliff presupunea ce era mai rău, că Aline îl acceptase în patul ei. Oare avea de gînd s-o pedepsească?

El nu putea să rămînă ca să afle, să o apere şi să-i ofere alinare. Încercau să-l scoată cu totul din viața ei, dar el n-avea de gînd să se supună şi să n-o mai revadă. Uimirea şi amorțeala dispărură şi, deodată, McKenna simți cum respirația îi arde gîtul şi pieptul, de parcă ar fi inhalat foc.

Aline aproape că se îndoi de durere cînd auzi dinspre fereastră sunetul pe care-l aştepta de o vreme. McKenna se cățăra spre balconul ei. I se strînse stomacul şi îşi apăsă abdomenul cu pumnul. Ştia ce are de făcut şi ştia că, indiferent dacă tatăl ei ar fi intervenit sau nu, relația i-ar fi făcut, pînă la urmă, nefericiți pe amîndoi. McKenna avea să-şi găsească o altă femeie, una care să poată să-l iubească aşa cum ea nu avea voie. Cu siguranță că multe ar fi fost gata să-i dea inima lor.

Aline îşi dorea numai să poată să-l elibereze altfel, ca să nu sufere amîndoi atît de mult. Îl văzu pe balcon, o umbră mare aruncată deasupra draperiilor de mătase. Uşa fusese lăsată întredeschisă, iar el o împinse cu piciorul, dar, ca întotdeauna, nu îndrăzni să-i treacă pragul. Cu grijă, Aline aprinse o lumînare de pe măsuța de lîngă pat şi se uită la propria-i reflexie în geam, suprapusă peste silueta întunecată a lui McKenna.

Tînăra stătea pe marginea patului, cu fața spre balcon. Nu avea destulă încredere în sine ca să se apropie mai mult.

– Ai vorbit cu tata, spuse fără nici o inflexiune în glas, şi o picătură de sudoare îi alunecă pe spatele încordat.

McKenna rămase nemişcat, privindu-i poziția crispată şi observînd că rămăsese la distanță de el. De obicei i se arunca în brațe imediat cum îl vedea.

– Mi-a spus...

– Ştiu ce ți-a spus, îl întrerupse Aline pe un ton liniştit. Pleci de la Stony Cross Park. Aşa e cel mai bine, de altfel.

McKenna clătină încet din cap, nedumerit.

– Vreau să te țin în brațe, îi şopti.

Apoi, pentru prima dată, intră în camera ei, dar se opri cînd ea ridică o mînă ca să-l împiedice să se apropie mai mult.

– Nu, spuse cu răsuflarea tăiată. S-a terminat, McKenna. Acum nu mai ai decît să-mi spui la revedere şi să pleci.

– O să găsesc o cale să mă întorc, spuse el răguşit, cu o privire disperată. O să fac orice îmi ceri.

– N-ar fi înţelept din partea ta. Eu...

Aline se urî în acea clipă, dar se strădui să continue:

– Nu vreau să te mai întorci. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Privind-o nedumerit, McKenna făcu un pas în spate.

– Nu spune asta, murmură gutural. Oriunde m-aş duce, tot o să te iubesc. Spune-mi că şi tu simţi la fel, Aline. Doamne... Nu pot să trăiesc dacă n-am măcar o rază de speranţă de la tine.

Acea speranţă i-ar fi adus sfîrşitul. Dacă spera, s-ar fi întors la ea, iar contele l-ar fi ucis. Singura cale de salvare era să-l facă să piece definitiv şi să creadă că nu-l iubea deloc. Dacă nu reuşea, nici o putere din lume nu l-ar fi ţinut la distanţă.

– Bineînţeles că mi-am cerut scuze de la tatăl meu, rosti ea pe un ton spart şi subţire. I-am cerut să scape de tine şi să mă scutească de ruşine. S-a înfuriat şi a spus că ar fi trebuit măcar să găsesc pe cineva mai bun decît un grăjdar, şi are dreptate. Data viitoare o să aleg mai atent.

– Data viitoare?

McKenna se simţea de parcă l-ar fi lovit.

– M-ai amuzat o vreme, dar acum m-am plictisit de tine. Presupun că ar trebui să ne despărțim prieteni, doar că... tu eşti numai un servitor, pînă la urmă. Aşa că hai să ne oprim. E mai bine pentru amîndoi dacă pleci înainte să fiu obligată să spun lucruri care să ne facă pe amîndoi să ne simțim prost. Pleacă, McKenna. Nu te mai vreau.

– Aline, dar mă iubeşti...

– Mi-am bătut joc de tine. Am învățat tot ce pot de la tine, iar acum trebuie să găsesc un domn cu care să exersez ceea ce-am aflat.

McKenna tăcu şi se uită la ea cu privirea unui animal rănit de moarte. Aline se întrebă cu disperare cît timp ar mai fi putut să continue să-i vorbească aşa, înainte să izbucnească în lacrimi.

– Cum aş fi putut eu să iubesc pe cineva ca tine? întrebă ea, în timp ce fiecare cuvînt de batjocură pe care-l rostea îi provoca o împunsătură dureroasă în inimă. Eşti un nimeni, McKenna. Nu ai familie, nu ai bani... Ce ai putea să-mi oferi tu, ce să nu pot să primesc de la oricare alt bărbat sărac? Te rog să pleci, rosti, înfigîndu-şi unghiile în palme. Pleacă.

Se lăsă tăcerea, iar Aline lăsă capul în jos şi aşteptă, tremurînd, rugîndu-i-se unui Dumnezeu nemilos ca McKenna să nu vină spre ea. Dacă ar fi atins-o, dacă i-ar fi vorbit din nou, simțea că s-ar fi prăbuşit sub greutatea emoțiilor. Se forță să inspire şi să expire, îşi obligă plămînii să lucreze şi inima să bată în continuare. După multă vreme, deschise ochii şi se uită la uşa deschisă a balconului, unde nu mai era nimeni. McKenna plecase. Aline se ridică din pat şi merse spre sala de baie, unde

apucă marginile chiuvetei de porțelan cu amîndouă mîinile. Greața îi provocă spasme chinuitoare, iar ea se lăsă pradă lor, suspinînd, pînă cînd stomacul i se goli, iar genunchii îşi pierdură puterea s-o mai țină în picioare.

Merse pînă la balcon, împleticindu-se, iar acolo se ghemui lîngă grilaj, apucînd strîns barele din fier. Îl văzu pe McKenna în depărtare, mergînd pe drumul care ducea spre sat. Avea capul plecat şi nu se uită nici măcar o dată înapoi. Aline îl privi cu sete printre barele vopsite, ştiind că nu-o să-l mai vadă niciodată.

– McKenna, şopti.

Îl privi pînă cînd dispăru la o cotitură a drumului care-l ducea departe de ea, apoi îşi ascunse chipul în mîneca rochiei şi plînse în hohote.

Capitolul patru

Doamna Faircloth se apropie de uşa biroului lui Aline, o anticameră micuță de lîngă dormitorul acesteia. Încăperea aparținuse unui castel de la începutul secolului al şaptesprezecelea, iar contele şi contesa o cumpăraseră cu ani în urmă din străinătate. Tot ce ținea de ea fusese adus în cutii enorme – panourile de lemn de pe pereți, tavanul şi podeaua. Camera fusese reconstruită din temelii la Stony Cross Park. Astfel de încăperi erau rar întîlnite în Anglia, dar comune în Franța, unde aristocrații le foloseau drept locuri de visare, de studiu şi de scris, sau pentru conversațiile intime cu prietenii.

Aline stătea ghemuită în fotoliul din colț, care era lipit de fereastra din sticlă învechită, şi se uita în gol. Pervazul îngust de sub geam era plin de obiecte micuțe – un cal din metal pictat, o pereche de soldați de plumb, un nasture de la o cămaşă bărbătească, un briceag cu mîner din os de cerb. Toate erau bucățele din viața lui McKenna, pe care Aline le adunase de-a lungul anilor. Fata strîngea între degete o cărticică de poezii pentru copii, din acelea fără sens, menite să-i învețe pe cei mici reguli de gramatică şi de vorbire. Doamna Faircloth îşi amintea că îi văzuse pe Aline şi pe McKenna citind adesea din ea

cînd erau mici. Stăteau cu capetele apropiate, iar fetița încerca să-l învețe pe băiatul de la grajduri să citească. El o asculta, deşi nu prea voia şi era clar că ar fi preferat să alerge prin pădure, ca o creatură necivilizată ce era.

Menajera se încruntă, apoi îi aşeză lui Aline în poală o tavă pe care erau un castron cu supă şi nişte pîine prăjită.

– Trebuie să mănînci ceva, spuse, ascunzîndu-şi îngrijorarea în spatele tonului aspru.

În luna care trecuse de la plecarea lui McKenna, Aline nu reuşise nici să mănînce, nici să doarmă. Descurajată şi tristă, îşi petrecea mare parte din timp singură. Cînd i se ordona să se alăture familiei, la cină, stătea neobişnuit de tăcută şi nu se atingea de mîncare. Contele şi contesa aleseră să considere atitudinea ei drept o îmbufnare copilărească. Doamna Faircloth, însă, nu era de aceeaşi părere, şi se întreba cum de cei doi puteau să nesocotească atît de uşor legătura profundă dintre Aline şi McKenna. Menajera încercase să-şi spună că nu are de ce să se îngrijoreze, că erau copii, că erau puternici şi că puteau să reziste despărțirii. Cu toate astea, era evident că pierderea lui McKenna o supărase foarte mult pe Aline.

– Şi mie mi-e dor de el, îi spusese ea fetei, îndurerată. Dar trebuie să te gîndeşti la ce e mai bine pentru el, nu pentru tine. N-ai fi vrut să rămînă aici şi să se chinuiască din cauza lucrurilor pe care nu poate să le aibă, şi nici nu-i foloseşte nimănui dacă te distrugi aşa. Eşti palidă şi slabă, ai părul aspru ca o coadă de cal. Ce-ar spune McKenna dacă te-ar vedea aşa?

Aline ridică privirea goală spre femeia mai în vîrstă.

– Ar spune că aşa merit, fiindcă am fost atît de crudă cu el.

– Într-o bună zi o să înţeleagă ce ai făcut. O să se gîndească şi o să-şi dea seama că nu aveai cum să faci aşa ceva decît pentru binele lui.

– Chiar crezi asta? întrebă Aline, aparent nu foarte interesată.

– Sigur, spuse doamna Faircloth cu convingere.

– Eu nu.

Luă călutul de metal de pe pervaz şi îl privi fără nici o emoţie.

– Cred că McKenna o să mă urască pentru tot restul vieţii lui.

Menajera se gîndi puţin la ce auzise. Era aproape convinsă că, dacă fata nu ieşea mai repede din starea în care ajunsese, era posibil ca sănătatea să-i fie alterată pe termen lung.

– Poate că ar trebui să-ţi spun că am primit o scrisoare de la el, rosti ea, deşi nu intenţionase să împărtăşească nimănui informaţia.

Nu ştia cum avea să reacţioneze Aline, iar dacă stăpînul ar fi aflat că-i permisese să vadă scrisoarea, ar fi rămas încă un post liber la Stony Cross Park. Al ei. Ochii întunecaţi ai fetei se luminară.

– Cînd?

– Chiar în dimineaţa asta.

– Ce-a scris? Cum se simte?

– Încă nu am citit scrisoarea. Ştii că nu văd bine. Am nevoie de lumină potrivită şi nu ştiu ce-am făcut cu ochelarii.

Aline dădu la o parte tava cu mîncare şi se ridică din fotoliu.

– Unde e? Dă-mi-o imediat! De ce nu mi-ai spus mai repede?

Tulburată de agitaţia febrilă care îi colorase lui Aline obrajii palizi, doamna Faircloth încercă s-o liniştească.

– Scrisoarea e în camera mea şi nu ţi-o dau pînă nu mănînci tot ce e pe tavă, spuse pe un ton ferm. Din cîte ştiu eu, n-ai mîncat de ieri şi s-ar putea să leşini înainte să ajungi la scări.

– Doamne sfinte, cum poate să-ţi stea gîndul la mîncare? întrebă Aline înnebunită.

Doamna Faircloth nu se răzgîndi şi o privi în ochi pînă cînd fata ridică mîinile în aer, exasperată, scoţînd un sunet învins, apoi apucă o bucată de pîine prăjită de pe tavă şi rupse din ea cu dinţii, furioasă. Menajera dădu din cap, mulţumită.

– Foarte frumos. Vino la mine după ce termini. Te aştept în bucătărie. După aceea o să-ţi aduc scrisoarea.

Aline mîncă atît de repede încît aproape că se înecă de cîteva ori cu pîinea. Se descurcă mai bine cu supa, deşi lingura îi tremura violent în mînă. Nu se putea concentra şi gîndurile îi fugeau în toate direcţiile. Ştia că în scrisoarea lui nu avea să găsească nici un cuvînt de înţelegere sau de iertare, nimic despre ea, de fapt, dar nu conta. Nu voia decît să ştie că e viu şi că se simte bine. Doamne, abia aştepta să afle despre el!

Pentru că lingura îi tot scăpa din mînă, pînă la urmă o aruncă într-un colţ şi începu să se încalţe. Fusese foarte absorbită de sine, ca o netoată, şi nu se gîndise să-i

ceară doamnei Faircloth să-i scrie ea lui McKenna. Deşi Aline n-ar fi putut să comunice cu el, putea să păstreze o legătură oricît de firavă cu ajutorul menajerei. Gîndul îi aduse o uşurare caldă, care topi detaşarea ce-o ţinuse prizonieră săptămîni întregi. Abia aşteptînd să citească scrisoarea, dorindu-şi cu ardoare să vadă scrisul lui McKenna, Aline se grăbi să iasă din cameră.

Cînd ajunse în bucătărie, apariţia ei le făcu pe servitoare să o privească uimite, ceea ce-i spunea că, probabil, era foarte îmbujorată, însă entuziasmul n-o lăsa să se liniştească. Ocoli masa imensă din lemn, în spatele căreia, lîngă cuptorul din piatră, stăteau menajera şi bucătăreasa. În aer mirosea a peşte prăjit, iar aroma puternică îi făcu lui Aline stomacul să se strîngă. Luptîndu-se cu un vai de greaţă, înghiţi de cîteva ori, apoi se apropie de cele două femei, care făceau o listă de cumpărături.

– Scrisoarea, îi şopti ea la ureche doamnei Faircloth, făcînd-o să zîmbească.

– Da. Doar o clipă, domnişoară.

Aline dădu din cap, oftînd nerăbdătoare, şi se răsuci spre cuptor, deasupra căruia o servitoare încerca să întoarcă peştele de pe o parte pe alta, cu mişcări neîndemînatice. Uleiul sărea din tigaie direct în coşul cu cărbune încă nears. Ridicînd sprîncenele a mirare, Aline o înghionti pe menajeră cu cotul.

– Da, mai avem puţin, murmură aceasta.

– Da, dar cuptorul...

– Doar un cuvînt să-i mai spun bucătăresei, domnişoară.

– Doamnă Faircloth, nu cred că ar trebui s-o lăsați pe...

Aline nu apucă să termine de vorbit, pentru că o atinse un val de căldură puternică, urmat de un zgomot ca un tunet, provocat de grătarul cuptorului, sub care luase foc cărbunele. Flăcările se ridicau pînă în tavan şi cuprinseseră tigaia cu peşte, transformînd totul într-un infern. Şocată, Aline văzu cum servitoarea se repede spre ea şi simți că i se taie răsuflarea cînd se lovi cu spatele de masa mare din lemn.

Străduindu-se să nu se sufoce, auzea ca prin vis țipetele speriate ale femeii, acoperite de strigătele doamnei Faircloth, care chema pe cineva să aducă o pungă cu bicarbonat din cămară, ca să stingă focul. Aline se răsuci ca să se ferească de fum şi de căldură, dar era înconjurată. Deodată, simți o durere mai puternică decît orice îşi imaginase vreodată. Îşi dădu seama că îi ard hainele şi intră în panică, apoi fugi, din instinct, deşi nu avea cum să scape de flăcările care o ardeau. O văzu pe doamna Faircloth cum o priveşte îngrozită, apoi cineva o trînti cu putere la pămînt şi un bărbat blestemă, apoi o lovi fără milă peste picioare şi peste corp, încercînd să stingă flăcările care-i ardeau hainele. Aline țipă şi-l lovi la rîndul ei. Nu mai putea să respire, nu mai vedea, şi curînd totul în jur se scufundă în întuneric.

Capitolul cinci

Doisprezece ani mai tîrziu

– Au venit americanii, spuse Aline pe un ton sec.

Se întorcea la conac împreună cu sora ei, Livia, după o plimbare de dimineață. Se opriră împreună lîngă arcada de piatră colorată *ca mierea* şi se uitară la cele patru vehicule bogat decorate care opriseră în fața casei. Servitorii se grăbeau de-a lungul şi de-a latul curții mari, de la grajduri pînă la camerele personalului. Oaspeții veniseră cu multe bagaje, pentru că aveau să stea timp de o lună la Stony Cross Park.

Livia se apropie mai mult de Aline. Era o tînără frumoasă, de douăzeci şi patru de ani, cu părul castaniu deschis, cu ochii verzi şi cu trupul subțire şi firav. Se purta de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume, dar oricine o privea în ochi observa că plătise un preț mare pentru puținele momente de bucurie de care avusese parte.

– Ce neghiobi, spuse ea pe un ton vesel, referindu-se la oaspeții lor. Nu le-a spus nimeni că nu se face să soseşti atît de devreme?

– Se pare că nu.

– Destul de ostentativ, nu? murmură Livia, uitîndu-se la decorațiunile sculptate şi la panourile din lemn pictat care împodobeau trăsurile proaspăt sosiților invitați.

Aline zîmbi ironic.

– Cînd americanii cheltuiesc bani, le place să se ştie.

Rîseră şi îşi zîmbiră una alteia. Nu era prima dată cînd fratele lor, Marcus, acum lord de Westcliff, primea oaspeţi din America la vestitele lui petreceri de vînătoare. În Hampshire era, parcă, mereu sezon de vînătoare. În august se vînau cocoşi de munte, în septembrie, potîrnichi, în octombrie, fazani, corbi, primăvara şi vara, iar iepuri, tot timpul anului. De două ori pe săptămînă se organiza cîte o vînătoare, iar doamnele participau şi ele uneori. La aceste adunări se făceau tot felul de afaceri, care adesea durau săptămîni întregi şi la care participau figuri politice influente sau oameni de afaceri foarte bogaţi. În timpul acestor vizite, Marcus îi convingea cu pricepere pe unii dintre invitaţi să-i ia partea în cîte o problemă sau alta, sau să accepte cîte o afacere care îi servea interesele.

Americanii care veneau la Stony Cross erau, de obicei, proaspăt îmbogăţiţi, cu averi din afaceri navale sau imobiliare, ori din fabrici care produceau săpun şi hîrtie. Lui Aline i se păruseră întotdeauna simpatici. Îi plăcea optimismul lor şi o înduioşa dorinţa atît de mare de a fi acceptaţi. De teamă să nu pară prea interesaţi de modă, purtau croieli care fuseseră populare în sezoanele trecute. La cină le păsa foarte mult cît de aproape de gazdă sînt aşezaţi şi, în general, îşi făceau griji legate de calitatea lucrurilor cu care aveau contact. Preferau porţelanurile de Sevres, sculpturile italieneşti, vinurile franţuzeşti şi aristocraţia englezească. Americanii doreau adesea să-şi găsească soţii sau soţi din Europa şi se

foloseau de averile yankee ca să facă alianțe cu aristocrați sărăciți de aici. Nici o familie nu era mai căutată decît familia Marsden, una dintre cele mai vechi de pe continent.

Liviei îi plăcea să glumească pe tema asta, spunînd că renumita familie Marsden putea face chiar şi o oaie neagră ca ea să pară atrăgătoare pentru ambiţioşii americani.

– Fiindcă nici un domn englez care se respectă nu m-ar vrea de soție, poate că ar trebui să mă mărit cu un yankeu bogat şi să plec cu el peste ocean.

Aline zîmbise şi o strînsese în brațe.

– N-ai cuteza, îi şoptise surorii ei. M-ai face să-mi fie prea dor de tine.

– Ce pereche sîntem, răspunsese Livia, rîzînd. Ştii că o să ajungem amîndouă fete bătrîne şi o să locuim împreună, înconjurate de o armată de pisici, da?

– Doamne apără, spusese Aline, rîzînd.

Amintindu-şi acum de acea discuție, o luă pe sora ei pe după umeri.

– Ei bine, draga mea, spuse pe un ton amuzat, acum ai ocazia să-ți găseşti un american ambițios, cu mînă largă. Exact ce sperai.

Livia izbucni în rîs.

– Glumeam, ştii prea bine. Oricum, n-avem cum să ne dăm seama de acum dacă printre ei sînt şi burlaci care mi s-ar potrivit.

– Mi-a povestit Marcus cîte ceva, aseară. Ai auzit despre familia Shaw, din New York? Au bani de acum trei generații, ceea ce înseamnă o veşnicie în America. Dom-

nul Gideon Shaw este capul familiei şi e neîmsurat. Se pare că e şi chipeş, pe deasupra.

– Bravo lui, spuse Livia. Oricum, pe mine nu mă interesează să-mi găsesc un soţ, indiferent cît de atrăgător ar fi.

Aline îi strînse umerii înguşti într-un gest protector. La moartea logodnicului ei, lordul Amberley, Livia jurase să nu mai iubească niciodată, însă era clar că avea nevoie de o familie, fiindcă era o făptură prea drăgăstoasă ca să rămînă fată bătrînă. Faptul că ea încă mai purta doliu după Amberley era o dovadă că-l iubise foarte mult. Cu siguranţă însă că el, care fusese un tînăr blînd şi bun, nu şi-ar fi dorit ca Livia să trăiască singură tot restul vieţii.

– Nu se ştie, spuse Aline. Poate că o să întîlneşti un bărbat pe care o să-l iubeşti la fel de mult, dacă nu chiar mai mult, decît pe Amberley.

Livia se crispă.

– Doamne, sper să nu. Doare prea tare să iubeşti pe cineva atît. Ştii şi tu la fel de bine ca mine.

– Da, recunoscu sora ei, străduindu-se să-şi alunge amintirile care începuseră să bată la uşa invizibilă a sufletului, atît de dureroase încît era nevoită să le ignore doar ca să nu-şi piardă minţile.

Rămaseră una lîngă alta, tăcute, înţelegîndu-şi durerile nerostite. Ce ciudat, se gîndi Aline, că sora mai mică, la care ea se gîndise mereu ca la un copil obositor, ajunsese să-i fie cea mai dragă prietenă. Oftînd, se întoarse şi se uită spre cele patru turnuri care străjuiau colţurile conacului.

– Vino, spuse scurt, hai să intrăm pe uşa servitorilor. Nu vreau să fac cunoştinţă cu oaspeţii noştri aşa, plină de praf după plimbare.

– Nici eu, spuse Livia, mergînd în urma ei. Aline, nu te saturi niciodată să faci pe gazda pentru petrecerile lui Marcus?

– Nu mă deranjează. Îmi place să primesc oaspeţi şi îmi plac veştile din Londra.

– Săptămîna trecută, bătrînul lord Torrington a spus că te pricepi să-i faci pe ceilalţi să se simtă mai isteţi şi mai interesanţi decît sînt de fapt. A spus că eşti cea mai bună gazdă din cîte a cunoscut.

– Chiar aşa? Pentru cuvintele lui pline de bunătate, o să-i pun mai mult coniac în ceai data viitoare cînd vine în vizită.

Aline zîmbi şi se opri la intrarea în turn, apoi privi peste umăr, la anturajul de invitaţi şi servitori care umblau prin curte, cărînd valize în toate direcţiile. Păreau a fi un grup vesel şi plin de vervă. Privirea îi fu atrasă de silueta unui bărbat mai înalt decît restul, ba chiar mai înalt şi decît servitorii lor. Era mare, brunet, cu umerii laţi, şi avea un mers încrezător şi masculin. La fel ca şi ceilalţi americani, era îmbrăcat într-un costum bine croit, dar foarte conservator. Bărbatul se opri şi făcu puţină conversaţie cu unul dintre oaspeţi. Profilul cu trăsături aspre abia dacă i se observa din locul în care stăteau cele două tinere femei.

La vederea lui, Aline simţi o strîngere de inimă, de parcă liniştea i-ar fi fost zdruncinată deodată. De la acea distanţă nu putea să-i distingă trăsăturile, dar îi simţea

puterea, care se vedea în mişcări, în poziția autoritară, în felul arogant în care înclina capul. Nimeni nu s-ar fi îndoit că era o persoană importantă... poate era chiar domnul Shaw?

Livia intră în turn şi o întrebă peste umăr:

– Vii, Aline?

– Da. Eu...

Se opri şi continuă să se uite fix la silueta din depărtare, a cărei vitalitate abia stăpînită îi făcea pe ceilalți bărbați să pară neînsemnați. Personajul termină de discutat şi se apropie în plimbare de intrarea în conac. Cînd puse piciorul pe prima treaptă se opri, de parcă şi-ar fi auzit numele strigat de cineva. Umerii i se încordară sub haina neagră. Aline îl privi, vrăjită de nemişcarea care-l cuprinsese. Încet, el se răsuci şi se uită direct spre ea. Inima îi bătu o dată în plus, puternic şi dureros.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Livia, puțin îngrijorată. Ai roşit din senin.

Se apropie şi o luă de mînă, trăgînd-o spre ea.

– Hai să te speli pe față şi pe mîini cu nişte apă rece.

– N-am nimic, răspunse Aline, însă stomacul i se strînse. Am văzut în curte un domn...

– Cel cu părul negru? Da, şi eu l-am observat. De ce, oare, sînt americanii mereu atît de înalți? Poate are de-a face cu clima, de cresc precum buruienile.

– În cazul ăsta, noi două ar trebui să facem o vizită îndelungată pe continentul lor, spuse Aline, zîmbind. Ele două erau destul de mici ca statură.

Fratele lor, Marcus, nu era nici el prea înalt, însă era atît de bine făcut încît semăna cu un taur şi ar fi fost un

pericol pentru orice bărbat care ar fi îndrăznit să-l provoace.

Cele două surori continuară să vorbească despre mici nimicuri în timp ce se îndreptau spre apartamentele lor din aripa de est. Aline ştia că trebuia să se grăbească şi să-şi schimbe rochia, fiindcă sosirea americanilor atît de devreme avea să agite pe toată lumea din casă. Oaspeţii vor dori ceva de mîncare, însă nu era timp pentru un mic-dejun în toată regula, aşa că n-aveau decît să se mulţumească doar cu ceva de băut pînă cînd se putea pregăti o gustare.

Aline făcu repede o listă cu tot ce aveau prin cămări şi decise că vor oferi căpşuni şi zmeură în boluri de cristal, gem, unt, pîine şi chifle. O salată de sparanghel şi şuncă fiartă ar fi fost bună. Avea de gînd să-i spună menajerei, doamna Faircloth, să servească şi sufleul de homar pe care intenţionaseră să-l aducă la cină, care, însă, trebuia înlocuit, poate cu somon şi maioneză sau salată de ţelină...

– Ei bine, spuse Livia pe un ton practic, întrerupîndu-i speculaţiile, îţi doresc o zi plăcută. Mă duc să-mi plîng de milă, ca de obicei.

– Nu-i nevoie să faci asta, spuse Aline, încruntîndu-se imediat.

Livia se ascunsese aproape de tot după consecinţele dezastruoase ale iubirii ei cu lordul Amberley. Deşi era simpatizată în general, reputaţia îi era considerată ruinată şi de aceea tînăra trebuia să evite compania aristocraţilor sensibili. Nu era niciodată invitată la evenimente sociale, iar cînd la Stony Cross Park era vreun bal sau vreo se-

rată, tînăra stătea în camera ei şi evita mulțimea. Oricum, după doi ani în care Marcus fusese martorul neputincios al exilului social al surorii sale, el şi Aline căzuseră de acord că situația nu mai putea să continue aşa. Livia n-ar mai fi putut să se bucure de statutul de dinainte de scandal, dar frații ei erau hotărîți să n-o lase să-şi trăiască tot restul vieții ascunzîndu-se. Aveau de gînd s-o împingă cu blîndețe înapoi în societate, ca ea să-şi găsească un soț bogat şi respectabil.

– Ți-ai ispăşit pedeapsa, Livia, spuse Aline pe un ton ferm. Marcus spune că oricine nu doreşte să fie văzut în compania ta n-are decît să părăsească proprietatea.

– Nu evit oamenii pentru că mă tem de ei, protestă aceasta. Adevărul e că nu mă simt încă pregătită să revin în societate.

– S-ar putea să nu te simți niciodată pregătită, răspunse sora ei. Mai devreme sau mai tîrziu, o să fie nevoie să revii.

– Atunci să fie mai tîrziu.

– Îmi amintesc cît de mult îți plăcea să dansezi şi să joci jocuri de salon, să cînți la pian...

– Aline, o întrerupse Livia cu blîndețe, îți promit că într-o zi o să dansez şi o să mă joc şi o să cînt din nou, dar lasă-mă să aleg eu momentul.

Sora sa îi zîmbi şi se retrase.

– Nu vreau să te forțez să faci ceva pentru care nu eşti pregătită. Vreau doar să fii fericită.

Livia o luă de mînă şi îi strînse cu dragoste degetele între ale ei.

– Mi-aş dori, scumpa mea, să fii la fel de îngrijorată şi pentru fericirea ta, pe cît eşti de preocupată de fericirea celorlalţi.

Aline voia să-i spună că e fericită, dar cuvintele i se opriră în gît. Livia oftă şi plecă, lăsînd-o în urmă, pe coridor.

– Ne vedem diseară, spuse peste umăr.

Aline intră în camera ei şi îşi scoase boneta. Părul de pe ceafă îi era ud de transpiraţie. Îşi scoase agrafele şi desfăcu şuviţele lungi şi castanii, apoi ridică o perie de argint de pe măsuţa de toaletă. Se pieptănă, bucurîndu-se de atingerea perilor pe pielea capului.

Fusese un august foarte fierbinte şi toate familiile bune se grăbiseră să vină la ţară, fiindcă nu suportau să rămînă în Londra pe timpul verii. Marcus îi spusese că domnul Shaw şi partenerul lui de afaceri aveau să călătorească de mai multe ori între oraş şi Hampshire, deşi restul anturajului avea să rămînă la Stony Cross Park. Se părea că domnul Shaw are de gînd să deschidă un birou în Londra şi să cîştige dreptul de a-şi lăsa vasele în portul englezesc, drept care i-ar fi permis să descarce marfă în oraş.

Deşi familia Shaw era deja bogată, fiindcă avea afaceri imobiliare şi acţiuni la bursa de pe Wall Street, de curînd se lansaseră în afacerea foarte productivă a producţiei de locomotive. Ambiţia lor nu era doar să livreze locomotive, vagoane şi piese de schimb căilor ferate americane, ci să-şi extindă afacerea şi pe vechiul continent. Fratele ei spunea că Shaw n-ar fi dus lipsă de investitori, iar Aline simţea că el însuşi era interesat de afacere.

Avînd în vedere acest lucru, îşi propuse să se ocupe ca domnul Shaw şi asociatul său să se simtă cît mai bine în Stony Cross.

Preocupată de planuri, Aline se schimbă într-o rochie de vară, din bumbac alb imprimat cu flori de lavandă. Nu chemă o cameristă ca s-o ajute. Spre deosebire de alte doamne cu statutul ei, ea se îmbrăca singură de cele mai multe ori. Nu îi cerea ajutorul decît doamnei Faircloth, şi doar atunci cînd era cu adevărat nevoie. Aceasta era singura, în afară de Livia, căreia îi permitea s-o vadă spălîndu-se şi îmbrăcîndu-se.

Închise nasturii mici, perlaţi, de pe partea din faţă a rochiei şi se aşeză în faţa oglinzii, apoi îşi prinse părul castaniu într-un coc pe ceafă, cu o mişcare expertă. Cînd puse ultima agrafă, văzu în oglindă ceva ce fusese lăsat pe pat, ce părea să fie o mănuşă sau o jartieră. Obiectul era chiar deasupra cuverturii din damasc. Încruntîndu-se curioasă, Aline se apropie ca să-şi dea seama despre ce putea să fie vorba.

Întinse mîna şi luă materialul de pe pernă. Era o batistă veche, din mătase, iar culorile broderiei aproape că se şterseseră de tot. Uimită, Aline mîngîie modelul cu boboci de trandafir. De unde apăruse? Şi de ce o lăsase cineva pe perna ei? Stomacul i se strînse din nou şi rămase încremenită, cu batista în palmă. Ea însăşi brodase materialul, cu doisprezece ani în urmă. Strînse batista în pumn, apăsînd, şi deodată îşi simţi bătăile inimii în urechi, în gît şi în piept.

– McKenna, şopti.

Îşi aminti de ziua în care-i dăduse batista. De fapt, de ziua în care el i-o luase, în camera trăsurilor. Numai el ar fi putut să-i aducă înapoi acest fragment din trecut, însă aşa ceva nu era cu putinţă. McKenna plecase din Anglia cu ani în urmă, nesocotindu-şi contractul de ucenicie cu constructorul de nave din Bristol. De atunci, nimeni nu îl mai văzuse şi nu mai primise nici o veste de la el.

Aline îşi petrecuse întreaga viaţă încercînd să-l uite şi sperînd că, în timp, amintirile dureroase ale dragostei lor se vor estompa. Cu toate astea, McKenna rămăsese alături de ea, ca o fantomă, ca să-i umple visele cu speranţe uitate, pe care ziua refuza să şi le recunoască pînă şi ei însăşi. În tot acest timp nu ştiuse dacă e mort sau viu, şi oricare dintre cele două variante i se păruse prea dureroasă ca să poată să se gîndească la ea.

Încă ţinînd batista în pumn, Aline ieşi din dormitor. Se strecură prin aripa de est, ca un animal rănit, şi părăsi conacul pe la intrarea servitorilor. În casă nu avea unde să găsească un loc ferit, şi îi trebuiau cîteva minute ca să-şi recapete calmul. Un singur gînd i se învîrtea frenetic în minte... Să nu revii, McKenna. M-ar omorî să te văd acum. Să nu te întorci...

Marcus, lord de Westcliff, îi ură bun venit lui Gideon Shaw, pe care-l primi în bibliotecă. Îl mai întîlnise înainte, într-o altă vizită a acestuia în Anglia, şi i se păruse un om de ispravă. Era adevărat că, iniţial, fusese înclinat să nu-l placă, fiindcă americanul era un membru binecunoscut al aşa-zisei aristocraţii de pe celălalt continent. În ciuda unei vieţi întregi de îndoctrinare, Marcus nu credea în nici

un fel de aristocrație. Ar fi renunțat chiar şi la propriul titlu, dacă aşa ceva ar fi fost legal. Nu îl deranja responsabilitatea şi nici nu avea vreo aversiune pentru banii pe care-i moştenise, însă nu putea să accepte ideea că vreun om îi e superior altuia din naştere. Noțiunea era necinstită şi lipsită de logică, iar el nu reuşise niciodată să suporte lucrurile care n-aveau sens.

Cu toate astea, Gideon Shaw nu era deloc ca aristocrații americani pe care-i întîlnise pînă atunci. De fapt, acesta părea încîntat să-şi facă familia din New York să se crispeze, făcînd referiri fără perdea la străbunicul său, un comerciant needucat şi direct, care, însă, strînsese o avere imensă. Generațiile următoare ale familiei Shaw, mai rafinate şi mai bine educate, ar fi preferat să-l uite pe străbunul lor vulgar, dacă le-ar fi permis-o Gideon.

Shaw intră în cameră cu un pas lejer. Era un bărbat elegant, cam la treizeci şi cinci de ani. Părul lui de culoarea grîului era tuns scurt şi strălucea, avea pielea bronzată şi obrazul ras. Părea americanul tipic, cu ochii albaştri, blond şi nepăsător. Sub suprafața strălucitoare se ghiceau, însă, un suflet plin de secrete, un cinism şi o insatisfacție care îi desenaseră linii adînci în jurul gurii şi al ochilor. Avea reputația unui om care muncea din greu, dar se şi distra pe măsură, iar zvonurile despre desfrînarea şi obiceiul său de-a bea prea mult erau, probabil, întemeiate, se gîndea Marcus.

– Sire, spuse Shaw încet, dînd mîna cu el, e o plăcere că ați ajuns, în sfîrşit.

O cameristă intră cu un serviciu de cafea din argint, iar Marcus îi făcu semn să-l lase pe birou.

– Cum a fost călătoria peste ocean? întrebă el.

Un zîmbet îi încreți lui Show colțurile ochilor albaştri.

– Fără surprize, slavă Domnului. Pot să întreb cum se simte contesa? E bine, sper?

– Foarte bine, mulțumesc de întrebare. Mama m-a rugat să vă transmit regretul ei că nu poate să fie prezentă la întîlnirea cu voi, însă e în vizită la nişte prieteni de peste hotare.

Marcus se apropie de tava adusă de cameristă şi se întrebă de ce nu apăruse încă Aline, ca să-şi întîmpine oaspeții. Cu siguranță că era ocupată să refacă planurile, pentru că americanii ajunseseră mai devreme decît erau anunțați.

– Bei o cafea?

– Da, te rog.

Shaw se aşeză în fotoliul de lîngă birou, cu picioarele desfăcute.

– Lapte, zahăr?

– Numai zahăr.

Shaw luă ceaşca şi farfuria de la conte, iar acesta observă cum îi tremură mîna americanului. Porțelanul scoase un clinchet la atingerea lui. Era un semn inconfundabil că bărbatul nu-şi revenise încă după o noapte de beție.

Fără să se jeneze, Shaw puse ceaşca pe birou, scoase o sticlă din haina frumos croită şi turnă o cantitate destul de mare de alcool în cafea. Bău fără să folosească farfuria, închizînd ochii cînd simți lichidul cu alcool că-i arde beregata. După aceea întinse ceaşca spre Marcus, care i-o umplu din nou. Shaw reluă ritualul sticlei din haină.

– Poate să ni se alăture şi partenerul tău de afaceri, dacă doreşte, spuse Marcus politicos.

Sprijinindu-se de spătarul fotoliului, Shaw bău a doua ceaşcă de cafea mai încet decît pe prima.

– Mulţumesc pentru propunere, dar cred că acum e ocupat să le dea instrucţiuni servitorilor noştri.

Zîmbi ironic.

– Lui McKenna nu-i place să stea jos în mijlocul zilei. El e în continuă mişcare.

Marcus se aşezase pe fotoliul din spatele biroului şi tocmai ridica o ceaşcă. Se opri cu mîna în aer cînd auzi numele.

– McKenna, repetă încet.

Era un nume destul de comun, dar, chiar şi aşa, o notă de avertisment se trezi în mintea sa.

Shaw zîmbi puţin.

– În Manhattan i se spune „regele" McKenna, fiindcă a făcut mari eforturi ca fabricile Shaw să înceapă să producă şi locomotive, nu doar maşini pentru agricultură.

– Unii cred că e un risc inutil, comentă Marcus. Vă descurcaţi deja foarte bine cu maşinile pentru agricultură, mai ales cu semănătoarele şi secerătoarele. De ce să mai investiţi şi în locomotive? Cele mai mari companii feroviare îşi construiesc deja propriile locomotive şi, din cîte se pare, se descurcă bine să-şi producă necesarul.

– Asta n-o să mai dureze mult, spuse Shaw pe un ton vesel. Sîntem convinşi că, în curînd, cererea lor o să fie prea mare faţă de capacitatea de producţie şi o să fie nevoiţi să se bazeze pe constructori din afară, ca să compenseze diferenţa. În plus, America e diferită de Anglia.

Acolo, majoritatea companiilor se bazează pe fabrici private, ca a mea, pentru piesele de schimb. Competiția e aprigă, dar asta înseamnă şi produse mai bune şi mai scumpe.

– M-ar interesa să ştiu de ce crezi că fabricile din Anglia nu ar fi în stare să mențină un ritm acceptabil al producției.

– McKenna o să-ți arate cifrele, îl asigură Shaw.

– Atunci abia aştept să-l întîlnesc.

– Cred că-l cunoşti deja, sire.

Privirea lui Shaw nu se abătu de la Marcus. Americanul continuă, cu o uşurință studiată:

– Se pare că, odată, a fost angajat aici, la Stony Cross Park. Poate că nu ți-l aminteşti, fiindcă pe atunci era grăjdar.

Marcus nu schiță nici un gest, însă gîndi „Ei, drace! Chiar e cel pe care l-a iubit Aline acum multă vreme." Simți nevoia să ajungă la ea şi să o pregătească pentru vestea că McKenna se întorsese.

– Servitor, îl corectă el încet pe american. Din cîte îmi amintesc, McKenna fusese angajat pe post de servitor, chiar înainte să piece.

Ochii albaştri ai străinului rămaseră înşelători de neştiutori.

– Sper că nu te deranjează să primeşti drept oaspete un fost servitor.

– Ba din contră, îl admir pentru ceea ce a realizat şi nu o să ezit să-i spun asta.

Era pe jumătate adevărat. Din păcate, prezența lui McKenna la Stony Cross Park avea s-o supere, cu

siguranță, pe Aline, iar Marcus va trebui să găsească o cale ca să rezolve situația. Ținea la surorile lui mai mult decît la orice altceva şi nu i-ar fi dat voie nimănui să o rănească pe vreuna dintre ele.

Shaw zîmbi cînd auzi răspunsul lui Marcus.

– Văd că nu m-am înşelat în privința ta, lord Westcliff. Eşti pe cît de cinstit şi de deschis la minte am bănuit.

– Mulțumesc.

Marcus începu să amestece cu linguriță în cafea, întrebîndu-se supărat pe unde era Aline.

Sora lui se grăbi, aproape fugi, spre locul ei preferat de pe malul rîului, unde o poieniță cu flori sălbatice aluneca spre iarba înaltă prin care zburau fluturi albi şi maronii. Nu adusese pe nimeni altcineva aici, niciodată. Nici măcar pe Livia. Era un loc pe care-l împărțise numai cu McKenna şi, după plecarea lui, venise des aici ca să plîngă, singură.

Revederea era cel mai rău lucru care i se putea întîmpla. Încă strîngînd în mînă batista, se aşeză pe un petec de iarbă şi încercă să se liniştească. Soarele strălucea în apă şi gîndăcei minusculi, negri, se cățărau pe firele înalte. Mirosul florilor încălzite la soare se împletea cu acela al apelor rîului. Fără să simtă nimic, Aline se uită spre valuri, apoi urmări cu privirea cum un gîndăcel urca pe un fir de floare, ducînd în spate o bucățică de buruiană. Voci din trecut îi şopteau în minte.

„– Nu vreau să mă mărit cu nimeni altcineva, McKenna. Dacă o să mă părăseşti vreodată, o să fiu singură tot restul vieții.

– Aline, n-aş pleca decît dacă mi-ai cere tu să plec."

Scutură din cap, forțînd amintirile chinuitoare să dispară. Mototoli batista şi ridică brațul, ca să o arunce în curentul blînd al apei, însă o opri un glas scăzut.

– Aşteaptă.

Capitolul şase

Aline închise ochii, iar cuvîntul rostit cu atîta blîndeţe îi frînse inima. Era vocea lui, dar mai adîncă şi mai guturală, vocea unui bărbat, nu a unui băietan. Deşi auzi cum picioarele lui calcă iarba, cum se apropie, refuză să-l privească. Avea nevoie de toată voinţa doar ca să respire în continuare. Era paralizată de o emoţie care părea a fi frică, un fel de căldură care o sleia de puteri şi care îi pompa în vene cu fiecare bătaie a inimii. Sunetul vocii lui deschisese rîuri de senzaţii în corpul ei.

– Dacă ai de gînd să o arunci în apă, atunci să ştii că o vreau înapoi.

Aline încercă să-şi descleşteze degetele din jurul batistei, dar o scăpă cu totul, fiindcă nu-şi mai simţea mîna. Încet, se forţă să se răsucească şi să-l privească apropiindu-se. Bărbatul cu părul negru, pe care-l văzuse în curte, era, într-adevăr, McKenna, mai mare şi mai intimidant decît i se păruse de la depărtare. Avea trăsăturile aspre, puternice, şi nasul lat şi îndrăzneţ aşezat exact la mijlocul distanţei dintre pomeţi, toate, prea masculine ca să fie considerat cu adevărat chipeş. Un sculptor ar fi încercat să-i îndulcească liniile dure ale feţei. Cumva, însă, chipul acela dur era locul perfect pentru ochii lui

frumoşi, verzi-albăstrui, cu gene dese şi negre. Nimeni din întreaga lume nu avea ochi ca aceia.

– McKenna, spuse ea, căutînd asemănările cu băiatul deşirat şi îndrăgostit pe care-l cunoscuse cîndva.

Nu reuşi să găsească nici una. McKenna îi era acum străin, un bărbat lipsit de orice urmă de copilărie. Purta un costum elegant, frumos croit, iar părul negru şi strălucitor îi era tuns scurt şi nu se mai ondula, aşa cum îi era tendinţa naturală. Pe măsură ce se apropia de ea, Aline începu să distingă şi alte detalii... umbra părului întunecat de sub pielea proaspăt rasă a obrazului, strălucirea unui ceas cu lanţ de aur în buzunarul vestei, umflătura brutală a muşchilor umerilor şi coapselor sale cînd bărbatul se aşeză pe o piatră din apropierea ei.

– Nu mă aşteptam să te găsesc aici, murmură el, privind-o în ochi. Voiam să văd rîul. A trecut atît de multă vreme...

Avea un accent ciudat, rostea cuvintele alungit şi, parcă, folosea vocale în plus, rostindu-le acolo unde n-ar fi fost nevoie de ele.

– Vorbeşti ca un american, şopti Aline, încercînd să se liniştească.

– Am locuit multă vreme la New York.

– Ai dispărut fără să spui nimănui nimic. Eu...

Se opri, abia putînd să mai respire.

– Mi-am făcut griji din cauza ta.

– Chiar aşa? spuse el zîmbind puţin, cu răceală. A trebuit să plec din Bristol destul de subit. Constructorul de vapoare la care intrasem ucenic, domnul Ilbery, era violent. După ce m-a bătut pînă cînd mi-a rupt cîteva

coaste şi mi-a spart capul, am decis să plec şi să o iau de la capăt în altă parte.

– Îmi pare rău, şopti Aline, pălind.

Se luptă să împiedice greaţa care o cuprinsese şi îl întrebă:

– Cum de ai putut să-ţi permiţi călătoria peste ocean? Cred că a fost scumpă.

– Cinci sute de lire. Mai mult decît cîştigam pe atunci într-un an.

Vorbise cu ironie, semn că suma de care avusese o nevoie disperată atunci nu mai însemna nimic acum.

– I-am scris doamnei Faircloth, iar ea mi-a trimis banii, din economiile ei.

Aline se uită în jos, cu bărbia tremurînd. Îşi amintea de ziua în care sosise scrisoarea lui... ziua în care lumea ei se prăbuşise, iar ea se schimbase pentru totdeauna.

– Cum se mai simte doamna Faircloth? îl auzi pe McKenna întrebînd. Mai lucrează aici?

– Da, e încă la noi, şi se simte forte bine.

– Bun.

Cu grijă, McKenna se aplecă şi ridică de pe pămînt batista pe care ea o scăpase, părînd să nu observe că Aline se crispează la apropierea sa. Se îndreptă şi se aşeză la loc pe piatră, apoi o studie.

– Ce frumoasă eşti, spuse fără nici o emoţie, de parcă ar fi admirat un tablou sau un peisaj. Mai frumoasă decît îmi aminteam. Văd că nu porţi verighetă.

Ea îşi ascunse mîinile în poala rochiei.

– Nu m-am măritat.

El îi aruncă o privire ciudată şi din spatele ochilor albastru-verzui răzbătu ceva întunecat, ca atunci cînd cerul verii se umple de fum.

– De ce nu?

Ea se strădui să-şi ascundă tulburarea în spatele unui zîmbet calm şi detaşat.

– Presupun că nu mi-a fost scris. Şi tu? Ai fost vreodată...

– Nu.

Vestea n-ar fi trebuit să-i facă inima să bată mai tare, dar i-o făcu.

– Şi Livia? întrebă McKenna încet. Ce s-a întîmplat cu ea?

– Nici ea nu s-a măritat. Locuieşte aici, cu mine şi cu Marcus. Probabil că nu o să o vezi prea des.

– De ce?

Aline căută cuvintele potrivite, care să explice situaţia surorii ei aşa încît să nu-l facă pe McKenna s-o judece prea aspru.

– Livia nu prea iese în societate şi nici nu se prea amestecă printre invitaţii noştri de aici. Acum doi ani a fost implicată într-un scandal. Era logodită cu lordul Amberley, un tînăr de care era foarte îndrăgostită. Înainte să se căsătorească, însă, el a murit într-un accident de vînătoare.

Se opri din vorbit şi scutură din poala rochiei un gîndăcel care se căţărase acolo. McKenna rămase impasibil.

– Şi care e scandalul?

– La scurtă vreme după aceea, sora mea a pierdut o sarcină, şi toată lumea a aflat că ea şi Amberley...

Se opri, fiindcă nu ştia ce să spună.

– Livia a făcut greşeala să-i vorbească despre necazurile ei unei prietene, care nu poate să țină un secret. Deşi eu şi Marcus am încercat să reducem zvonurile, curînd întregul comitat a început să vuiască. S-a dus vestea pînă-n Londra.

Îi aruncă o privire sfidătoare.

– După mine, Livia nu a greşit cu nimic. Ea şi Amberley se iubeau şi urma să se căsătorească. Sigur, însă, că există unii care vor s-o transforme într-o paria, iar ea refuză să renunțe la doliu. Mama e foarte stînjenită de situație şi de atunci încoace îşi petrece mai tot timpul în străinătate. Mă bucur că nu mai trăieşte tata, fiindcă el cu siguranță ar fi considerat-o vinovată pentru ce-a făcut.

– Fratele tău nu gîndeşte la fel?

– Nu. Marcus nu semănă deloc cu tata. E onest ca şi el, însă are foarte multă compasiune şi e foarte deschis la minte.

– Un Marsden deschis la minte, rosti McKenna gînditor, de parcă ar fi auzit o contradicție în termeni.

Strălucirea de umor din ochii lui reuşi s-o liniştească pe Aline, care începu, în sfîrşit, să respire mai uşor.

– Cînd o să ajungi să-l cunoşti pe Marcus, o să vezi că am dreptate.

Distanța dintre ei doi era mult mai mare decît fusese vreodată în copilărie. Cuvintele păreau, aşa cum se întîmplă întotdeauna, atît de diferite de cele din trecut, încît nu exista nici o speranță ca între ei să se înfiripeze ceva. Erau doar doi străini politicoşi şi inima nimănui n-avea să fie frîntă. Vechiul McKenna nu mai exista, la fel

cum nici Aline cea mică nu mai exista. Tînăra se uită la covorul de muşchi de pe jos, la rîul învolburat, la albastrul deschis al cerului şi, în sfîrşit, reuşi să-l privească în ochi pe bărbatul de lîngă ea. Avea impresia că totul e un vis, fapt ce-o bucura, fiindcă numai aşa ar fi putut să-i vorbească lui McKenna fără să-şi piardă controlul.

– Ar fi bine să mă întorc la conac, spuse, ridicîndu-se de pe piatra pe care stătea. Am multe responsabilităţi...

McKenna se ridică imediat, iar silueta i se profilă, întunecată şi elegantă, pe cursul apei din spatele său. Aline se forţă să întrerupă tăcerea care devenise greu de suportat.

– Cum ai ajuns să lucrezi pentru cineva ca domnul Shaw?

– E o poveste lungă.

– Abia aştept să o aud. Ce s-a întîmplat cu băiatul căruia nu-i păsa nici dacă ajunge servitor în casă?

– I s-a făcut foame.

Aline îl privi temătoare, fascinată, simţind că erau multe lucruri nespuse în spatele acelei propoziţii simple. Voia să ştie fiecare detaliu, să înţeleagă ce se întîmplase cu el, să-l descopere pe bărbatul care devenise.

McKenna nu reuşea să-şi ia ochii de la ea şi, din nu se ştie ce motiv, pomeţii i se înroşiră de parcă ar fi stat prea mult la soare. Se apropie cu foarte mare grijă, de parcă s-ar fi simţit în pericol, şi se opri la distanţă de un braţ de ea. Pe Aline o cuprinse din nou aceeaşi căldură care o paralizase mai devreme. Respiră adînc. Parcă şi aerul era greu şi dens.

– Îmi dai voie să-ţi ofer braţul? întrebă el.

Era un gest obişnuit de politeţe, pe care l-ar fi făcut orice domn, însă Aline ezită înainte să-l atingă. Degetele ei tresăriră pe mîneca lui, ca aripile unui fluture de noapte.

– Mulţumesc.

Îşi muşcă buza şi îl apucă de braţ, iar mîna i se plie pe conturul muşchiului puternic de sub stratul moale din bumbac. Momentul în care îl atinse în sfîrşit, după ce-şi dorise atîţia ani să facă asta, fără însă a putea să spere că o să-l revadă vreodată, o făcu să ameţească puţin. Îl strînse mai tare, încercînd să-şi revină. Ritmul respiraţiei lui se întrerupse brusc, de parcă s-ar fi înecat, dar îşi recăpătă repede calmul şi o conduse în sus, pe dealul domol care ducea la conac. Simţindu-i puterea, Aline se întrebă ce făcuse ca să capete atîta forţă.

– Am lucrat ca vîslaş. Duceam pasageri între Staten Island şi New York, spuse McKenna, parcă citindu-i gîndurile. O călătorie dus-întors costa douăzeci şi cinci de cenţi. Aşa l-am cunoscut pe Shaw.

– A fost unul dintre pasagerii tăi? întrebă ea.

El dădu din cap, iar ea îi aruncă o privire curioasă.

– Şi cum s-a transformat întîlnirea asta ocazională într-o asociere de afaceri?

Pe chipul lui apăru o expresie precaută.

– Dintr-una într-alta, am ajuns aici.

Ea reuşi să zîmbească, auzindu-l atît de evaziv.

– Văd că o să fiu nevoită să-mi folosesc toată priceperea ca să aduc la lumină partea ta mai volubilă.

– Eu n-am nici o parte volubilă.

– E responsabilitatea oaspetelui să-şi facă gazda să se simtă bine, îl informă ea.

– O să te fac să te simți bine, fii fără grijă, murmură el. Doar că n-o să vorbesc în timpul ăla.

Aşa cum, probabil, intenționase, remarca o tulbură. Aline roşi, apoi rîse.

– Nu ți-ai pierdut talentul pentru obrăznicie, văd. Nu uita că eşti în compania unei doamne crescute în Anglia, într-o manieră austeră.

El nu o privi cînd răspunse:

– Da, îmi amintesc.

Se apropiau de casa de oaspeți, o clădire separată de conac şi destinată vizitatorilor care doreau mai multă intimitate decît ar fi putut să le ofere traiul în căminul gazdelor. Marcus îi spuse lui Aline că domnul Shaw ceruse în mod special ca acest spațiu să-i fie destinat numai lui, deşi acolo ar fi putut locui încă alte trei persoane. Americanul nu apăruse încă, dar Aline văzu doi servitori care duceau înăuntru nişte valize.

McKenna se opri, iar soarele îi străluci în ochi cînd se uită spre casa mică.

– Ne despărțim aici? O să vin curînd la conac, dar vreau să arunc o privire în jur mai întîi.

– Da, sigur.

Aline se gîndi că, probabil, era copleşitor pentru el să revină în Stony Cross, cu atîtea amintiri la fiecare cotitură.

– McKenna, spuse ea pe un ton nesigur, a fost o coincidență că domnul Shaw i-a acceptat fratelui meu invitația de-a veni în vizită? Sau ai aranjat lucrurile în aşa fel încît să poți să te întorci?

McKenna se răsuci şi o privi de la înălțimea lui intimidantă.

– Ce alt motiv aş fi avut ca să mă întorc aici?

În ochii lui nu se putea citi nimic, iar atitudinea şi gesturile nu-i păreau furioase, însă ea îl simţea tensionat, ca un arc gata să sară, şi în acea clipă înţelese ce ascundea cu atîta grijă. Era un lucru pe care nu aveai cum să-l vezi dacă nu l-ai fi iubit cîndva. Era ură. Se întorsese ca să se răzbune şi nu avea de gînd să piece pînă cînd n-o va fi pedepsit într-o mie de feluri pentru ceea ce-i făcuse.

McKenna, se gîndi ea, ameţită, simţind o afecţiune ciudată pentru el, deşi instinctul îi spunea să fugă, oare încă te mai doare atît de mult?

Se uită în altă parte şi se încruntă, gîndindu-se la cît de puţin efort ar fi trebuit să depună el ca s-o nimicească. Se uită din nou la chipul lui bronzat şi vorbi cu precauţie.

– Cît de departe ai ajuns! Ai obţinut tot ce ţi-ai dorit vreodată. Ba chiar mai mult decît atît.

Se răsuci şi se îndepărtă cu paşi măsuraţi, folosindu-se de toată stăpînirea de care era în stare ca să nu o ia la fugă.

– Nu chiar tot, spuse el încet, privind-o pînă cînd ea dispăru.

McKenna intră în casa de oaspeţi, ignorîndu-i pe servitorii care-i aranjau lui Shaw lucrurile. Mobila dinăuntru era greoaie, în stil iacobin, cu forme impunătoare, pereţii erau acoperiţi cu panouri din lemn de trandafir, iar la ferestre atîrnau draperii din catifea, care ascundeau orice rază de soare. Un lucru bun, de altfel, fiindcă lumina îl deranja aproape întotdeauna pe Gideon Shaw.

McKenna ştia exact de ce îi trebuia acestuia casa de oaspeţi. Fiind un adevărat domn, evita cu mare grijă să facă vreo scenă sau să pară necontrolat sub ochii altcuiva. McKenna nu-l văzuse niciodată beat. Americanul nu făcea decît să se încuie în cîte o cameră, luînd cu el o sticlă sau două, pentru ca apoi să reapară, trei zile mai tîrziu, palid şi nesigur pe picioare, dar treaz şi îmbrăcat la patru ace. Nimic anume nu părea a da naştere acestor episoade, ele făceau pur şi simplu parte din felul în care se desfăşura viaţa lui. Fraţii săi îi mărturisiseră lui McKenna că beţiile rituale începuseră nu la multă vreme după ce se cunoscuseră cei doi, cînd fratele mai mare, Frederick Shaw III, murise de inimă.

McKenna îl privi pe valetul lui Gideon, care aşeză o cutie de trabucuri pe un birou din lemn, cu o mulţime de sertare şi de rafturi. Deşi el nu fuma decît rareori şi niciodată la acea oră din zi, întinse mîna spre cutie şi scoase un trabuc, cu frunzele lui uleioase şi parfumate. Imediat, valetul bine instruit scoase o pereche mică de foarfece ascuţite, iar McKenna le primi, mulţumindu-i cu o mişcare aprobatoare din cap. Tăie capătul trabucului, aşteptă ca valetul să i-l aprindă, apoi trase de cîteva ori din el, pînă cînd acesta scoase un nor de fum gros şi liniştitor. Bărbatul îşi privi cu un aer indiferent tremurul degetelor. Şocul revederii fusese mai puternic decît s-ar fi aşteptat.

Văzîndu-i nervozitatea, valetul îl măsură din priviri şi întrebă:

– Să vă mai aduc şi altceva, domnule?

McKenna clătină din cap.

– Dacă vine Shaw, spune-i că sînt în balconul din spate.

– Da, domnule.

La fel ca şi conacul, casa de oaspeţi era aproape de marginea dealului de deasupra rîului. Pămîntul era acoperit cu o pădure de pin, iar sunetul apei curgînd se pierdea sub cîntecele păsărilor care-şi făceau cuib acolo. McKenna îşi scoase haina şi se aşeză într-unul dintre fotoliile din balcon, fumînd neîndemînatic pînă cînd reuşi să-şi recapete stăpînirea de sine. Abia dacă observă cînd valetul îi aduse o scrumieră din cristal în care să scuture trabucul, fiindcă era absorbit de amintirea lui Aline pe malul rîului, cu părul greu strîns în coc şi cu liniile trupului atît de minunate.

Timpul dăduse profunzime frumuseţii ei. Avea trupul frumos, de femeie în floarea vîrstei. Maturitatea îi îndulcise liniile feţei, îi subţiase nasul şi îi transformase culoarea buzelor din trandafiriul aprins al copilăriei într-unul palid ca interiorul scoicilor. Şi mai era semnul din colţul gurii, pe care el nu-l uitase niciodată, pistruiul festiv care îi atrăgea atenţia spre buzele ei moi. La vederea ei, urma de umanitate care mai rămăsese în sufletul său tresărise, amintindu-i că, odată, simţise bucurie, pe care, însă, o pierduse cu multă vreme în urmă. Fusese nevoie de ani întregi ca să-şi schimbe soarta încăpăţînată şi îşi sacrificase sufletul aproape de tot doar ca să reuşească.

Stinse trabucul fumat numai pe jumătate şi se aplecă înainte, sprijinindu-şi braţele pe coapse. Se uită la măceşul înflorit din apropierea balconului şi se întrebă de ce nu se măritase Aline pînă atunci. Poate că, la fel ca şi

tatăl ei, era esențialmente rece, iar pasiunea din tinerețe fusese pînă la urmă înlocuită de un egoism feroce. Oricare ar fi fost motivul, tot nu conta, fiindcă el avea de gînd să o seducă oricum. Singurul său regret era că bătrînul lord Westcliff nu mai trăia, ca să afle că, în sfîrşit, McKenna avea să ajungă între coapsele albe ca floarea de crin ale fiicei sale.

Brusc, atenția îi fu atrasă de scîrțîitul podelei şi de zgomotul cîtorva cuburi de gheață care se loveau de sticla unui pahar. Se sprijini de spătarul fotoliului şi se uită la Gideon Shaw, care ieşise pe balconul acoperit şi se întorsese cu fața spre el, aşezîndu-se pe balustradă şi sprijinindu-şi mîna liberă de una dintre coloanele din apropiere.

McKenna îl privi calm. Prietenia lor era complicată, însă cei din afară presupuneau că singurul lucru care-i lega era dorința comună de cîştig financiar. Deşi aceasta reprezenta o fațetă a relației lor, *nu* era, în *nici* un caz, singura ei cauză. Aşa cum se întîmplă cu majoritatea prieteniilor, fiecare dintre ei avea o trăsătură de caracter care-i lipsea celuilalt. McKenna era un om simplu, dar foarte ambițios, pe cînd Gideon era cult, subtil, dar delăsător. McKenna îi spusese cîndva, demult, că nu poate să-şi permită să aibă scrupule, pe cînd Gideon era un adevărat om de onoare. McKenna se implica trup şi suflet în bătăliile vieții de zi cu zi, pe cînd prietenul lui alegea să rămînă detaşat.

O umbră de zîmbet îi traversă lui Gideon chipul.

– M-am întîlnit cu lady Aline cînd se întorcea la conac. E o femeie frumoasă, aşa cum mi-ai descris-o. E măritată?

– Nu.

McKenna se uită nemulțumit prin voalul de fum din aer.

– Atunci o să-ți fie mai ușor.

Umerii lați ai celuilalt tresăriră într-un gest aproape imperceptibil de nepăsare.

– Nu ar fi contat, oricum.

– Adică n-aveai de gînd să permiți unui lucru atît de mic precum un soț să-ți stea în cale? spuse Gideon, zîmbind mai larg. Fir-ar să fie, omule, chiar că eşti un nemernic fără milă!

– De asta ai nevoie de mine.

– Adevărat, însă cînd îmi dau seama cît de diferite sînt valorile noastre, îmi vine să-mi torn un pahar.

– Ce nu te face pe tine să vrei să bei? îl tachină McKenna prieteneşte, luîndu-i paharul din mînă.

Îl duse la buze şi îl goli din cîteva înghițituri, bucurîndu-se de arsura catifelată şi rece a băuturii. Gideon observă tremurul care încă îi mai stăruia în palme prietenului său şi care făcuse ca gheața din pahar să scoată un sunet slab.

– Nu crezi că duci prea departe planul ăsta de răzbunare? Nu mă îndoiesc că o să reuşeşti s-o seduci pe lady Aline, dar nu cred că asta o să te liniştească.

– Nu e răzbunare, spuse McKenna ca pentru sine, lăsînd jos paharul şi zîmbind amar. Este exorcizare. Şi nu mă aştept să fiu liniştit după aceea. Nu vreau decît...

Tăcu. Aşa cum se întîmpla mai mereu, şi acum îl cuprinsese foamea veche de doisprezece ani, de cînd fusese aruncat în valurile unei vieți pe care nu şi-o

imaginase pentru sine. În America, paradisul oportuniştilor, ajunsese să aibă mai mult succes decît credea vreodată că va avea, dar asta nu-i era de-ajuns. Nimic nu părea să mulţumească bestia din interior.

Amintirile despre Aline îl chinuiseră în tot acest timp. Era sigur că nu o iubeşte. Iluzia acelei iubiri se destrămase cu multă vreme înainte. Nu mai credea în dragoste şi nu-l mai interesa aşa ceva, dar avea nevoie să satisfacă nevoia tumultoasă care nu-i dăduse voie s-o uite vreodată. Văzuse ochii, gura, chipul ei, pe figurile a o mie de alte femei. Cu cît încerca mai mult să ignore amintirea, cu atît aceasta-l bîntuia mai neînduplecată.

– Şi dacă o s-o răneşti în timpul acestei exorcizări? întrebă Gideon.

Tonul lui nu purta nici o urmă de reproş. Era una dintre marile sale calităţi, această abilitate de-a privi lucrurile fără să le filtreze prin prisma eticii. McKenna băgă două degete în pahar, scoase un cub de gheaţă şi-l strivi între dinţi.

– Poate că vreau s-o rănesc.

Era puţin spus. Nu voia doar s-o rănească pe Aline, ci voia s-o facă să sufere, să plîngă, să ţipe şi să implore. Avea de gînd s-o aducă în genunchi, s-o distrugă. Şi aceasta avea să fie doar începutul. Gideon îl privi cu scepticism.

– Ai o atitudine ciudată pentru cineva care a iubit-o cîndva.

– N-a fost iubire, ci o combinaţie între pasiune şi prostie copilărească.

– Ce amestec minunat, spuse Gideon, zîmbind nostalgic. N-am mai simţit aşa ceva la şaisprezece ani,

cînd mă îndrăgostisem de guvernanta soră-mii. O femeie mai mare decît mine, la douăzeci de ani...

Se opri şi zîmbetul i se frînse, iar ochii albaştri i se întunecară. McKenna mai luă din pahar încă o înghiţitură.

– Ce s-a ales de ea?

– Am avut o aventură şi se pare că am lăsat-o însărcinată, deşi nu mi-a spus asta niciodată. Cred că era copilul meu, fiindcă n-aveam motiv să bănuiesc altceva. A mers la un doctor închipuit, care se ocupa de astfel de probleme într-o cămăruţă sordidă. A sîngerat pînă cînd a murit. Păcat, fiindcă familia mea i-ar fi dat bani ca să-l crească pe copil, dacă ne-ar fi spus. Familia Shaw are întotdeauna grijă de fiii ei nelegitimi.

Deşi poziţia îi era relaxată, ca întotdeauna, Gideon nu putu să-şi ascundă privirea tristă.

– Nu mi-ai vorbit niciodată despre ea, spuse McKenna, privindu-i atent.

Se cunoşteau de mai bine de zece ani şi credea că-i ştie lui Gideon toate secretele.

– Nu?

Părînd că-şi revine, americanul se ridică şi îşi scutură mîinile de un praf închipuit.

– Ceva din locul ăsta mă face să fiu nostalgic. E al naibii de frumos aici, adăugă, arătînd apoi cu capul spre uşă. Mă duc să mai beau ceva. Mi te alături?

McKenna scutură din cap, ridicîndu-se la rîndul său.

– Am de rezolvat cîteva lucruri.

– Da, bineînţeles. Vrei să faci turul de onoare. Cu siguranţă că unii dintre servitori o să-şi amintească de tine, spuse Gideon, zîmbind ironic. Stony Cross e un loc

minunat. Mă întreb cît o să dureze pînă cînd cei care locuiesc aici o să-şi dea seama că au primit un şarpe în Paradis.

Capitolul şapte

Camera cea mai parfumată de la Stony Cross Park era, fără îndoială, cămara de lîngă bucătărie, unde doamna Faircloth ținea săpunul, lumînările, florile de cristal şi gustările prețioase, ca, de pildă, compoturile şi gemuriie. În acea zi, menajera era mai ocupată decît de obicei, fiindcă la conac se adunaseră mulți oaspeți împreună cu servitorii lor. Menajera ieşi din cămară cu brațele pline de săpun proaspăt făcut. Avea să-l ducă la spălătorie, unde cîteva servitoare îl vor tăia în bucăți mai mici.

Preocupată de tot ce mai avea de făcut în acea zi, doamna Faircloth îşi dădu seama ca prin vis că un servitor foarte înalt mergea în urma ei, pe coridorul îngust.

– James, spuse pe un ton distrat, fii băiat bun şi du săpunurile astea la spălătorie. Am nevoie de nişte brațe puternice. Dacă se supără Salter, spune-i că eu te-am rugat să mă ajuți.

– Da, doamnă, răspunse o voce supusă.

Nu era glasul lui James. Doamna Faircloth ezită, confuză, iar greutatea i se ridică din brațe. Îşi dădu seama că tocmai îi ordonase ceva unuia dintre oaspeții stăpînului. Hainele lui bine croite spuneau că e un bărbat privilegiat, iar ea tocmai îi ceruse să care ceva în locul ei.

Servitorii mai suspuşi decît ea îşi pierduseră slujbele pentru mai puțin de-atît.

– Domnule, vă rog să mă iertați, începu să spună, necăjită, însă bărbatul cu păr negru continuă să meargă spre spălătorie, ducînd cu uşurință săpunurile mari.

Lăsă povara pe o masă din lemn şi se răsuci spre menajera care rămăsese cu gura căscată, o privi şi îi zîmbi jucăuş.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să începi să-mi dai ordine înainte să apuc să te salut.

Uitîndu-se nedumerită în ochii lui verzi-albăstrui, doamna Faircloth îşi duse mîinile la inimă, de parcă ar fi încercat să stăpînească un atac de cord, şi clipi, lăcrimînd uimită.

– McKenna? exclamă, desfăcînd larg brațele. Doamne, Dumnezeule...

El ajunse lîngă ea din doi paşi şi o strînse în brațe, ridicînd-o puțin de pe podea, de parcă ar fi fost o fetişcană subțirică, şi rîzînd înfundat în buclele ei cărunte. Nedumerite de efuziunea sentimentală a menajerei atît de stăpînită de obicei, servitoarele din spălătorie ieşiră pe coridor, urmate de o cameristă cu gura căscată, de un ajutor de bucătar şi de bucătăreasa însăşi, care nu lucra la conac decît de cinci ani.

– N-am crezut c-o să te mai văd vreodată, spuse doamna Faircloth.

McKenna o strînse iar în brațe, bucurîndu-se de afecțiunea ei maternă pe care n-o uitase niciodată. Îşi aminti de nenumăratele ocazii în care ea păstrase mai multă mîncare pentru el, ba un colț de pîine, ba nişte fursecuri

de la ceai, ba puțină carne din oala de ciorbă. Doamna Faircloth fusese cea mai blîndă persoană din viața lui, iar el avusese nevoie de ea. Menajera crezuse întotdeauna în bunătatea lui.

I se păru mult mai mică de statură decît şi-o amintea, iar părul ei ajunsese alb strălucitor, uniform. Cu toate astea, timpul fusese îngăduitor cu ea. Nu avea decît cîteva riduri în plus pe obrajii trandafirii şi nu era adusă de spate.

Retrăgîndu-şi capul acoperit cu o bonetă din mătase, doamna Faircloth îl privi cu ulmire.

– Cerule, te-ai transformat într-un adevărat Goliat! Nici nu te-aş fi recunoscut dacă nu-ți vedeam ochii.

Dîndu-şi seama că au spectatori, menajera îi dădu drumul din brațe şi privi cu asprime spre audiența formată din servitoare uimite.

– Faceți-vă de lucru imediat, toate! N-aveți de ce să vă holbați aşa la mine.

Murmurînd ascultătoare, ele îşi reluară sarcinile, uitîndu-se din cînd în cînd la oaspete în timp ce-şi făceau treaba. Doamna Faircloth îi strînse mîna între mîinile ei mici şi plinuțe.

– Hai cu mine, îl chemă.

Merseră în tăcere spre camera ei. Femeia descuie uşa şi îi dădu voie să intre, iar parfumul familiar de pomezi, ceară de albine şi bumbac vopsit cu frunze de ceai se amestecară într-o aromă nostalgică.

McKenna se întoarse spre doamna Faircloth, căreia îi dăduseră iar lacrimile, şi o luă de mînă.

– Îmi pare rău, spuse cu blîndețe. Ar fi trebuit să te avertizez înainte să apar atît de brusc în fața ta.

Menajera își ținu emoțiile în frîu.

– Ce s-a întîmplat cu tine? întrebă, uitîndu-se la hainele lui elegante şi la pantofii lustruiți pe care-i purta. Ce te-a adus înapoi aici, după atîția ani?

– Îți povestesc mai tîrziu, cînd o să avem mai mult timp, spuse McKenna, amintindu-şi cît de pline erau astfel de zile, cînd zeci de oaspeți îi solicitau aproape încontinuu pe servitori. Casa e plină, iar eu încă n-am vorbit cu lordul Westcliff.

Scoase din buzunar un pachețel format din şase hîrtii sigilate cu ceară.

– Înainte să plec, vreau să-ți dau astea.

– Ce-i aici? întrebă menajera, nedumerită.

– Sînt banii pe care mi i-ai dat ca să ajung în America. Ar fi trebuit să ți-i trimit mai demult, însă...

McKenna se opri, stînjenit. Cuvintele nu puteau să explice cum, ca să nu-şi piardă mințile, fusese nevoit să evite pe oricine şi orice avea legătură cu Aline. Clătinînd din cap, doamna Faircloth încercă să-i dea înapoi pachetul.

– Nu, McKenna, banii au fost cadoul meu. Mi-a părut chiar rău că n-am avut să-ți dau mai mulți.

– Cele cinci sute de lire de la tine mi-au salvat viața.

Îi aranjă cu grijă boneta.

– Ți-i dau înapoi, cu dobîndă. Astea sînt acțiuni ia o fabrică nou-nouță de locomotive, toate pe numele tău. Dacă vrei, poți să le vinzi imediat, dar te sfătuiesc să le

laşi să se mai coacă. Probabil că la anul o să-şi tripleze valoarea.

McKenna nu reuşi să-şi stăpînească un zîmbet larg atunci cînd văzu felul perplex în care doamna Faircloth privea hîrtiile. Nu ştia mare lucru despre acţiuni, piaţa de capital sau prospectare.

– Deci nu sînt bani aici? întrebă.

– Sînt mai bune decît banii, o asigură McKenna, bănuind că acţiunile aveau să ajungă cît de curînd hîrtie de împachetat peşte. Pune-le într-un loc sigur, doamnă Faircloth. Ce ai în mînă valorează cam cinci mii de lire.

Pălind, ea aproape că scăpă din mînă pachetul.

– Cinci mii...

În loc să se bucure, aşa cum se aştepta el, menajera păru de-a dreptul ameţită, de parcă n-ar fi reuşit să priceapă că acum era bogată. Se clătină puţin, iar McKenna întinse repede mîinile şi o prinse de umeri ca să o ajute să-şi recapete echilibrul.

– Vreau să te pensionezi, îi spuse, să-ţi cumperi o casă, să ai servitorii tăi şi o trăsură. După cît ai muncit şi după cîte ai făcut pentru alţii, vreau să te bucuri de restul vieţii tale.

– Nu pot să accept atît de mulţi bani, se opuse ea.

McKenna o ajută să se aşeze lîngă şemineu şi se aplecă în faţa ei, apucînd cu mîinile braţele fotoliului pe care stătea ea.

– E numai un strop dintr-un ocean. Aş vrea să fac mai multe pentru tine. În primul rînd, vreau să te gîndeşti să mergi cu mine la New York, ca să pot să am grijă de tine.

– McKenna...

Ochii ei străluciră şi îi acoperi mîna cu mîna ei aspră de la atîta muncă.

– N-aş putea să plec de la Stony Cross. Trebuie să rămîn cu lady Aline.

– Lady Aline? repetă el, privind-o agitat şi întrebîndu-se de ce îi vorbea tocmai despre ea. Poate să-şi angajeze altă menajeră.

Văzîndu-i expresia reținută, deveni mai atent.

– Ai vorbit cu ea? întrebă menajera cu grijă.

McKenna dădu din cap.

– Am vorbit puțin.

– Soarta nu a fost blîndă cu nici una dintre fetele lordului Westcliff.

– Da, ştiu asta. Lady Aline mi-a povestit ce i s-a întîmplat surorii ei.

– Dar nu ți-a spus nimic despre ea însăşi?

– Nu.

McKenna văzu umbra de consternare care îi traversă chipul doamnei Faircloth.

– Ce era de zis?

Menajera îşi alese cu grijă cuvintele.

– La puțină vreme după ce ai plecat tu, a fost destul de... bolnavă.

Două adîncituri mici se formară între sprîncenele ei argintii.

– A stat la pat cel puțin trei luni. Şi-a revenit cu timpul, însă... n-a mai fost niciodată aceeaşi.

El o privi bănuitor.

– Ce i s-a întîmplat?

– Nu îndrăznesc să-ți spun. Ți-am povestit doar ca să știi că, după boală, a fost mai... fragilă.

– În ce fel?

Menajera scutură din cap cu o mișcare hotărîtă.

– Nu pot să-ți spun.

McKenna se sprijini pe călcîie și o privi lung, alegîndu-și vorbele în așa fel încît să obțină de la ea ce dorea. Îi vorbi pe un ton blînd și ademenitor.

– Știi că poți să ai încredere în mine. Nu o să spun nimănui.

– Doar nu vrei să-mi încalc promisiunea, îl dojeni doamna Faircloth.

– Ba sigur că da, spuse el sec. Le cer oamenilor să-și încalce promisiunile mai tot timpul, și, dacă nu vor, îi fac să regrete asta.

Se ridică și o întrebă:

– Ce vrei să spui cu „lady Aline n-a mai fost aceeași"? Mie mi se pare al naibii de neschimbată.

– Nu vorbi urît! îl certă menajera.

Se priviră în ochi, iar McKenna zîmbi larg, amintindu-și de cîte ori se uitase la el așa atunci cînd era doar un băiețel.

– Atunci nu-mi spune. O să aflu adevărul chiar de la lady Aline.

– Nu prea cred. Și, dacă aș fi în locul tău, n-aș forța prea mult nota.

Doamna Faircloth se ridică și ea.

– Ce tînăr frumos ai ajuns, exclamă. Ai o soție în America? Vreo iubită?

– Nu, slavă Domnului.

Zîmbetul lui dispăru, însă, auzindu-i spusele menajerei.

– Ah, rosti ea pe un ton plin de ceva ce semăna cu mila sau mirarea, pe ea ai iubit-o întotdeauna, nu-i aşa? Probabil că de asta te-ai întors.

McKenna făcu o grimasă.

– Sînt aici pentru că am de făcut nişte afaceri. Sper, chiar, ca Westcliff să investească în fabrica despre care-ţi spuneam. Prezenţa mea aici n-are nici o legătură cu lady Aline sau cu un trecut pe care nu şi-l mai aminteşte nimeni.

– Ţi-l aminteşti tu, rosti ea. La fel de bine cum şi-l aminteşte şi ea.

– Trebuie să plec, spuse el deodată. Trebuie să aflu dacă pe Westcliff îl deranjează prezenţa mea aici.

– Nu cred că-l deranjează, spuse imediat menajera. Lordul Westcliff e un domn şi mă aştept să-ţi ureze bun venit, aşa cum le urează tuturor oaspeţilor lui.

– Înseamnă că nu seamănă absolut deloc cu tatăl lui, rosti McKenna, sarcastic.

– Aşa este. Cred că o să vă înţelegeţi destul de bine, mai ales dacă nu-i dai motive să creadă că îi vrei răul lui lady Aline. A suferit destul şi nu are nevoie să o mai răneşti şi tu.

– A suferit? spuse McKenna, fără să reuşească să-şi ascundă disprețul din voce. Eu ştiu ce înseamnă suferinţa, doamnă Faircloth. Oameni care mor din lipsă de mîncare şi de medicamente, îşi rup spinările muncind, familii care trăiesc într-o sărăcie lucie... Nu-mi spune că

Aline a ridicat vreodată vreun deget ca să supraviețuiască.

– Ai vorbit ca un încuiat, McKenna, îl dojeni doamna Faircloth cu blîndețe. E adevărat că lordul Westcliff şi surorile sale au suferit în alte feluri decît am suferit noi doi, însă durerea lor e reală. Şi nu e vina lui lady Aline că ai avut tu o viață grea.

– Nici a mea nu este, spuse el încet, deşi sîngele îi fierbea ca într-un cazan din iad.

– Dumnezeule din Ceruri, ce privire diabolică, şopti menajera. Ce pui la cale, McKenna?

El rămase impasibil.

– Absolut nimic.

Doamna Faircloth îl privi neîncrezătoare.

– Dacă ai de gînd să te porți urît cu lady Aline, te avertizez că...

– Nu, o întrerupse el cu blîndețe. Nu i-aş face niciodată rău, doamnă Faircloth. Ştii cît de mult a însemnat cîndva pentru mine.

Menajera păru că se liniştește. McKenna se întoarse cu spatele la ea şi se îndreptă spre uşă, purtînd un zîmbet întunecat pe chip. Se opri înainte să pună mîna pe clanță şi spuse:

– Doamnă Faircloth...

– Da?

– De ce nu s-a măritat Aline?

– Asta numai ea poate să-ți explice.

– Trebuie să existe vreun bărbat, murmură McKenna.

I se părea clar că o femeie atît de frumoasă precum Aline are un amant. Doamna Faircloth răspunse pe un ton reținut:

– Se întîlneşte uneori cu un domn. E vorba despre lordul Sandridge, care acum deţine proprietatea Marshleigh. S-a mutat acolo acum cinci ani. Cred că o să-l cunoşti la balul de mîine seară, fiindcă e invitat adesea la Stony Cross Park.

– Ce fel de om e?

– Lordul Sandridge e un domn avut şi respectat de vecinii săi. Îndrăznesc chiar să spun că o să-ţi placă.

– Abia aştept să-l cunosc, rosti McKenna încet, apoi ieşi din camera menajerei.

Aline îi salută mecanic pe oaspeţi. După ce se întîlnise cu domnul Gideon Shaw pe drumul înapoi spre conac, îi cunoscuse pe sora şi pe cumnatul lui, familia Chamberlain, şi pe prietenii lor bogaţi din New York, familia Cuyler şi familia Robinson. Aşa cum îşi imaginase, erau, la fel ca toţi ceilalţi americani, uimiţi de nobilii britanici. Faptul că Aline îi întrebase cum a fost călătoria peste ocean îi făcuse să-i mulţumească de nenumărate ori. Atunci cînd le propusese să bea ceva în curînd, bucuria lor fusese comparabilă cu aceea a unui condamnat care scapă de pedeapsa cu moartea. Aline spera sincer că, după ce vor fi locuit împreună cîteva zile, aveau să se obişnuiască şi să nu mai fie atît de fermecaţi de ea.

Luîndu-şi la revedere de la oaspeţi, merse în bucătărie ca să o caute pe doamna Faircloth. Ciudat, deşi nu se întîmpla nimic neobişnuit înăuntru, Aline ştiu fără să i se spună că McKenna tocmai trecuse pe acolo. Îi trebui o singură privire din partea menajerei ca să-şi dea seama că avea dreptate. Da, McKenna venise să o caute pe

doamna Faircloth imediat după ce vorbise cu Aline. Dintre toți cei care-l cunoscuseră înainte, ele două îl iubiseră cel mai mult.

McKenna... Gîndurile o copleşiră precum albinele dintr-un stup răsturnat. Nu reuşea să fie atentă la nimic. Părea imposibil ca el să se fi întors la Stony Cross, ca atras de un magnet vrăjit, dorindu-şi să încheie cumva trecutul care-i bîntuia pe amîndoi. Voia ceva de la ea, o plată în durere, regret sau plăcere, ceva care să-i aducă, în sfîrşit, puțină liniște. Iar ea nu avea ce să-i ofere, deşi ar fi fost gata să-şi jertfească şi sufletul pentru el, dacă s-ar fi putut.

Voia să-l vadă iar, doar ca să se convingă că era real. Avea nevoie să-i audă vocea, să-i simtă brațul sub palma ei, orice care să-i confirme că nu înnebunise din cauza dorului neostoit. Se străduí să-şi țină firea şi rămase impasibilă în timp ce merse de-a lungul mesei lungi de lemn din bucătărie. Se uită la paginile pline de liste cu bucate, făcute de bucătăreasă împreună cu doamna Faircloth, şi sugeră încet cîteva schimbări în meniu. Cînd căzură în sfîrşit de acord, Aline se gîndi să se alăture vizitatorilor la masa de dimineață şi simți cum o cuprinde un vai de epuizare. Nu voia să mănînce, să zîmbească şi să le vorbească atîtor străini. Mai tîrziu, după ce-şi va fi revenit, avea să facă pe gazda perfectă. Între timp, însă, voia să meargă într-un loc ferit şi să se gîndească. Să se ascundă, adăugă o voce batjocoritoare din mintea ei. Da, să se ascundă. Nu voia să-l revadă pe McKenna pînă nu reuşea să se adune.

– Contele o să vrea să-ți vorbească, îi spuse doamna Faircloth trăgînd-o deoparte, spre uşa de la bucătărie.

Îi privea cu căldură şi îngrijorare chipul palid. Sigur că da. Marcus va dori să se asigure că nu plînge şi că nu e tulburată, că prezența unui bărbat pe care-l iubise cîndva nu-i deranjează existența.

– Mă duc eu la el, spuse Aline. O să-l anunț şi că trebuie să se ocupe de oaspeții noştri în dimineața asta. Eu sînt cam... obosită.

– Da, aprobă doamna Faircloth. Trebuie să fii odihnită pentru balul de diseară.

McKenna, la un bal de la Stony Cross Park. Iată ceva ce Aline nu îndrăznise niciodată să-şi imagineze.

– Viața e ciudată, nu-i aşa? murmură ea. Cît de ironic este că s-a întors aici pînă la urmă.

Bineînțeles că doamna Faircloth ştia la cine se referă Aline.

– Încă te mai vrea.

Cuvintele o făcură să se înfioare, de parcă şira spinării i-ar fi fost arcul unui țintaş.

– A spus el asta?

– Nu, dar s-a văzut pe chipul lui cînd i-am vorbit despre tine.

Aline respiră adînc înainte să întrebe:

– Nu i-ai spus...

– Nu ți-aş da niciodată în vileag secretul, o asigură menajera.

Cu discreție, Aline îi luă mîna aspră între mîinile ei reci. Atingerea femeii mai în vîrstă o linişti.

– Nu trebuie să afle niciodată, şopti ea. N-aş suporta aşa ceva.

Îi găsi pe Marcus şi pe Livia împreună, în salonul familiei, un loc privat în care se întîlneau din cînd în cînd, mai ales atunci cînd era nevoie să discute probleme urgente. Se părea că acum era o astfel de ocazie. În ciuda agitaţiei pe care o simţea, Aline zîmbi cînd văzu chipul întunecat şi îngrijorat al fratelui său şi pe acela crispat al surorii ei.

– N-aveţi de ce să vă uitaţi la mine de parcă aş fi gata să sar de la etaj, le spuse. Vă asigur că sînt foarte liniştită. L-am văzut pe McKenna, am vorbit prieteneşte şi am fost amîndoi de acord că trecutul nu mai are nici o importanţă.

Marcus se apropie de ea şi o apucă pe după umeri cu braţele lui puternice.

– Trecutul are întotdeauna importanţă, spuse pe un ton foarte serios. Iar acum, dată fiind situaţia... nu vreau să suferi din nou.

Aline încercă să-l liniştească, zîmbindu-i.

– N-o să sufăr. Nu mai simt nimic din tot ce-am simţit pentru el. Pe atunci eram doar o fetiţă ameţită. Sînt sigură că nici McKenna nu mai simte nimic pentru mine.

– Atunci ce caută aici? întrebă Marcus cu o privire aspră în ochi.

– A venit să facă afaceri împreună cu domnul Shaw, desigur. Şi să discute cu tine, să te convingă să investeşti în fabricile lor...

– Cred că e numai un subterfugiu ca să ascundă adevăratul lui scop

– Şi care ar fi acela?

– Să te cucerească în sfîrşit.

– Sincer, Marcus, îţi dai seama cît de ridicol sună?

– Sînt sportiv, răspunse el sec. Am urmărit şi am împuşcat vînat aproape toată viaţa mea, şi ştiu cum arată o vînătoare.

Retrăgîndu-se de lîngă fratele ei, Aline îl privi ironic.

– Ar fi trebuit să-mi imaginez că tu aşa o să gîndeşti. Viaţa nu înseamnă doar urmărire şi cucerire, Marcus.

– Pentru o femeie, poate că nu, însă pentru un bărbat aşa stau lucrurile.

Aline oftă şi îi aruncă o privire cu înţeles Liviei, cerîndu-i în tăcere ajutorul. Sora ei mai mică îi făcu imediat pe plac.

– Dacă Aline spune că n-o supără prezenţa lui McKenna, atunci cred că nici noi nu avem motiv de supărare.

Expresia lui Marcus nu se îmblînzi.

– Eu tot cred că ar fi mai bine să-i cer să plece.

– Doamne, îţi dai seama cîte zvonuri ar declanşa aşa ceva? întrebă Aline, pierzîndu-şi răbdarea. De ce-mi mai ceri părerea, dacă tu te-ai decis deja ce vrei să faci? Lasă lucrurile aşa cum sînt. Vreau să rămînă aici.

Se miră de felul în care o priviră fraţii ei, de parcă le-ar fi vorbit într-o limbă străină.

– Ce s-a întîmplat? întrebă pe un ton obosit.

– Chiar acum a ieşit la lumină puţin din vechea ta fire, spuse Marcus. E o schimbare binevenită.

Aline răspunse cu un rîset trist.

– Ce vrei să spui, Marcus? Că am devenit timidă şi fricoasă?

– Retrasă e cuvîntul, răspunse el. Refuzi să accepți atenția oricărui bărbat în afară de Sandridge, şi e clar că de acolo n-o să iasă nimic.

Aline dădu să protesteze, dar Marcus se întoarse spre Livia.

– Nici tu nu eşti cu mult mai bună decît ea, spuse scurt. Au trecut doi ani de la moartea lui Amberley, iar tu ai fi putut foarte bine să mori o dată cu el. E timpul să renunți la hainele cernite, Livia, şi să începi să trăieşti din nou. Doamne, Dumnezeule, sînteți cele mai frumoase femei din Hampshire, şi amîndouă trăiți precum călugărițele. Mă tem că o să rămîn cu voi pe cap pînă cînd o să fiu chel şi fără dinți.

Livia îi aruncă o privire ofensată, iar Aline rîse la gîndul că fratele ei cel viril avea să ajungă un bătrînel decrepit. Îl sărută cu afecțiune.

– Sîntem exact cum meriți, arogantule. Bucură-te doar că nu-mi stă mintea să te dojenesc pentru toate defectele pe care le ai, dragule, bărbat neînsurat la treizeci şi patru de ani şi al cărui unic scop în viață ar trebui să fie să aibă un moştenitor pentru titlul de...

– Destul, spuse el supărat. Am auzit asta de sute de ori, de la mama. Dumnezeu ştie că nu trebuie s-o mai aud şi de la tine.

Aline îi aruncă Liviei o privire triumfătoare, iar sora ei reuşi să zîmbească.

– Foarte bine, o să te las în pace, dacă promiți să nu mai spui nici un cuvînt despre McKenna.

Marcus dădu din cap şi rosti ceva ca pentru sine, apoi plecă. Aline o privi pe Livia. Remarcile fratelui lor o tulburaseră. Îi zîmbi cu căldură.

– Are dreptate într-o singură privinţă, rosti. Ar trebui să ieşi mai des în societate.

– Vrei să spui că ar trebui să vorbesc mai des cu bărbaţi.

– Da. O să te îndrăgosteşti din nou într-o bună zi, Livia. O să te măriţi cu un bărbat minunat, o să-i faci copii şi o să trăieşti viaţa pe care Amberley şi-ar fi dorit-o pentru tine.

– Şi tu?

Zîmbetul lui Aline pieri.

– Ştii că astfel de vise nu mai sînt posibile pentru mine.

Livia oftă.

– Nu e cinstit!

– Nu, răspunse Aline încet, însă asta e situaţia. Unele lucruri nu sînt sortite să se întîmple.

Livia îşi strînse braţele în jurul taliei şi se încruntă spre covor.

– Aline, vreau să-ţi spun ceva, un lucru pe care nu ţi l-am spus niciodată, fiindcă mi-a fost prea ruşine. Acum, că s-a întors McKenna şi că mă gîndesc atît de mult la trecut, nu pot să tac în continuare.

– Nu, Livia, spuse Aline cu blîndeţe, imaginîndu-şi ce voia sora ei să-i spună.

Deodată, pe obrazul acesteia alunecă o lacrimă.

– Eu i-am spus tatei despre tine şi McKenna, acum mulţi ani. Ai bănuit, dar nu m-ai întrebat niciodată. Aş vrea să fi tăcut. Îmi pare rău că i-am spus. Ţi-am distrus viaţa.

– Nu a fost vina ta, exclamă Aline, apropiindu-se ca să o ia în brațe. Cum aș fi putut să dau vina pe tine pentru asta? Erai doar o copilă și... Nu plînge! Nu contează că i-ai spus tatei. N-ar fi ieșit nimic bun din relația mea cu McKenna. Nu aveam unde să mergem, nu aveam ce să facem ca să putem să rămînem împreună.

– Tot îmi pare rău.

Aline scoase un sunet încurajator și o mîngîie pe spatele delicat.

– Numai un prost se ceartă cu soarta, așa spunea tata mereu. Mai știi?

– Da, și întotdeauna părea un idiot cînd spunea asta.

Aline rîse.

– Poate că ai dreptate. McKenna și-a sfidat soarta, nu?

Scoțînd o batistă din mînecă, Livia se retrase și-și suflă nasul.

– Servitorii vorbesc, spuse ea, cu vocea înfundată de bucățica de bumbac. Se pare că majordomul doamnei Chamberlain i-a spus lui James, servitorul nostru, care i-a spus uneia dintre cameriste, că lui McKenna i se spune „regele" în New York, că are o casă imensă pe Fifth Avenue și că îl cunoaște toată lumea de pe Wall Street.

Aline zîmbi din colțul gurii.

– De la grăjdar, la rege. N-ar fi trebuit să mă aștept la nimic altceva din partea lui.

– Aline, dacă McKenna se îndrăgostește iar de tine?

Întrebarea îi dădu fiori.

– Nu o să se îndrăgostească. Te rog să mă crezi că, odată ce flacăra unei iubiri s-a stins, ea nu mai poate să se aprindă din nou.

– Dar dacă nu s-a stins niciodată?

– Livia, te asigur că McKenna nu a suferit după mine timp de doisprezece ani.

– Dar tu n-ai...

Livia se opri brusc. Dîndu-şi seama ce voia s-o întrebe sora ei, Aline roşi. Merse la fereastră şi se uită afară, spre o alee străjuită de arcade din piatră, care ducea la grădina de la răsărit. Peste arcade creşteau trandafiri, clematite şi caprifoi, şi formau laolaltă un tunel parfumat ce ducea la o casă de vară cu ziduri din piatră şi tavan cu grinzi de lemn. Acea grădină era plină de amintiri despre McKenna. Mîinile lui care se mişcau atent printre trandafiri, rupînd florile uscate, chipul său bronzat în lumina soarelui care intra printre frunze şi tulpini, părul de pe ceafa lui strălucind de sudoare în timp ce tînărul arunca pietriş pe potecă sau curăța florile de buruieni...

– Nu ştiu dacă se poate spune că am suferit, spuse Aline, mîngîind cu vîrfurile degetelor lemnul pervazului. McKenna o să fie mereu o parte din mine, indiferent unde s-ar duce. Se spune că, uneori, cei care pierd un braț sau un picior trăiesc cu senzația că încă îl mai au. Am simțit de multe ori că el e încă aici, că spațiul gol de lîngă mine e plin de prezența lui.

Închise ochii şi îşi sprijini fruntea şi vîrful nasului de geamul rece.

– Îl iubesc mai mult decît pot să-ți spun, şopti. Mi-e străin acum, dar încă mi se pare atît de cunoscut! Nu pot să-mi imaginez agonie mai dulce decît să-l am aşa aproape.

Trecu multă vreme înainte ca Livia să poată să vorbească.

– Aline, de ce nu-i spui adevărul, acum, că s-a întors?

– De ce? N-aş face decît să-i provoc milă. Mai bine mă arunc în rîu.

Se ridică de la fereastră şi şterse cu mîneca urmele pe care le lăsase pielea ei pe geam.

– E mai bine să-l las să mă urască în continuare.

– Nu ştiu cum suporţi! exclamă Livia.

Aline zîmbi îndurerată.

– Găsesc o bucurie neaşteptată în faptul că n-ar simţi atîta ură dacă nu m-ar fi iubit aşa de mult odinioară.

În ciuda rugăminţilor fraţilor ei, Livia refuză să participe la balul de bun venit la care aveau să fie invitate toate personajele importante din comitat.

– Am nevoie de tine acolo, insistase Aline, încercînd s-o facă pe sora ei să iasă din izolarea pe care şi-o impusese. Nu mă simt bine, Livia, şi prezenţa ta alături de mine m-ar ajuta...

– Nu, răspunsese Livia sec.

Era aşezată într-un fotoliu din salonul familiei, avea o carte într-o mînă şi un pahar de vin în cealaltă. Purta părul împletit într-o coadă lejeră şi avea papuci comozi în picioare.

– Nu doresc să mă amestec cu mulţimea de americani. În plus, ştiu exact ce te nelinişteşte, iar compania mea n-ar schimba absolut nimic.

– Nu vrei să-l vezi pe McKenna, după atîţia ani?

– Doamne apără, nu, spuse Livia, privind-o pe deasupra paharului din care bea vin. Gîndul să dau ochii cu el după ce v-am pîrît tatei mă face să-mi doresc să intru-n pămînt de ruşine.

– El nu ştie.

– Dar ştiu eu!

Încruntîndu-se, Aline decise să mai încerce o dată.

– Dar domnul Shaw? Nu vrei deloc să-l cunoşti?

– Din ce mi-a spus Marcus despre el, înţeleg că aş face mai bine să mă feresc.

– Credeam că Marcus îl simpatizează.

– Da, dar nu pe post de companion al surorilor sale.

– Asta nu înseamnă decît că e un domn foarte interesant, spuse Aline, făcînd-o să rîdă pe sora sa.

– Stă aici o lună întreagă, aşa că, probabil, o să aflăm. Între timp, mergi jos şi simte-te bine. Eşti foarte frumoasă îmbrăcată în rochia asta. Nu mi-ai spus odată că albastrul e culoarea preferată a lui McKenna?

– Nu-mi mai amintesc.

Albastrul era, într-adevăr, culoarea lui preferată. În acea seară, Aline nu reuşise să se abţină şi alesese rochia de culoarea lapis lazuliului rusesc, simplă, fără prea multe volane, cu o trenă scurtă şi un corset adînc. La gît purta un şirag dublu de perle, iar bucla de jos îi atîrna pînă aproape de talie. În păr îi era împletit un alt şirag de perle.

– Eşti ca o zeiţă, declară sora ei cu veselie, ridicînd paharul ca pe un tribut. Noroc, scumpa mea. Odată ce te vede McKenna în rochia asta, sînt sigură că o să-ţi fie tare greu să-l ţii la distanţă.

După ce McKenna şi Shaw căzuseră de acord să devină parteneri de afaceri, Gideon insistase ca prietenul său să devină prezentabil, ca să-l poată aduce în societate. Acest lucru presupusese o perioadă lungă de antrenament riguros, timp în care tînărul reuşise să învețe destul cît să se amestece în cercurile elevate ale lui Shaw. Oricum, el nu se îndoia că poleiala de educație pe care o primise era doar la suprafață. Ca să faci parte din aristocrație aveai nevoie de mai mult decît de haine şi de bune maniere. Era nevoie să ai o atitudine potrivită, să te porți de parcă totul ți s-ar fi cuvenit, să fii sigur de superioritatea ta şi să ai un caracter elegant. Toate acestea erau lucruri pe care el ştia că nu poate să le obțină.

Din fericire, în America era suficient să ai bani ca să fii primit în cercurile înalte, chiar dacă erai primit cu destulă reținere. Un bărbat cu bani făcuți de curînd avea destule uşi deschise. Femeile erau mai puțin norocoase. Dacă familia unei moştenitoare nu era suficient de veche, indiferent cît de mulți bani ar fi avut, ea nu era acceptată de cei din New York-ul vechi şi trebuia să-şi caute soț la Paris sau la Londra, nu acasă.

După atmosfera somptuoasă a balurilor din New York, McKenna descoperi cu plăcere că adunarea din Hampshire era cu totul altfel. Cînd îi spuse lui Gideon, acesta rîse încet.

– În Anglia aşa stau lucrurile, îi spuse el. Aristocrații de aici nu au nimic de dovedit. Nimeni nu poate să le ia titlurile şi sînt liberi să facă şi să spună orice doresc. La New York, statutul social e ceva precar. Nu poți să fii sigur cum stai decît dacă eşti pe vreo nenorocită de listă sau

pe alta. Liste de comitet, liste de invitați, liste de membri, de oaspeți...

– Există vreo listă pe care tu să nu fii? întrebă McKenna.

– Doamne, sigur că nu, spuse Gideon, rîzînd ironic. Fac parte din familia Shaw. Pe mine toată lumea mă vrea.

Stăteau împreună la un capăt al sălii de bal, o încăpere imensă, a cărei podea era acoperită cu metri întregi de parchet. În aer plutea parfum de trandafiri, de nuferi şi crini proaspăt tăiați din grădini şi aranjați în vaze de cristal. În nişele de pe marginea sălii erau bănci cu tapițerie din catifea, iar pe ele stăteau aşezate văduvele şi fetele pe care nu le curta nimeni, adunate în grupuri compacte. De la un balcon de deasupra se auzea muzică, venind de la o orchestră pe jumătate ascunsă de buchetele bogate. Deşi balul nu se apropia ca extravaganță de acelea de pe Fifth Avenue, le era net superior acestora. Diferența stătea în calitatea şi în modestia oamenilor, se gîndi McKenna. Cînd apăru Aline, bănuielile îi fură confirmate.

Era minunată, cu perle albe în părul întunecat şi cu trupul voluptos îmbrăcat într-o rochie albastră care îi scotea în evidență sînii. Un şirag dublu de boboci de trandafir alb îi era înfăşurat la încheietură. Aline se apropie de un grup de oaspeți din apropierea intrării în sală, cu brațele întinse într-un gest de bun venit. Zîmbetul ei era magie pură. McKenna observă ceva ce nu văzuse cînd se întîlniseră înainte. Mergea altfel decît îşi amintea el. În locul grației impetuoase pe care o avea cînd era mică,

acum se mişca precum o lebădă peste un lac nemişcat, cu deliberare şi atenţie.

Apariţia ei atrase multe priviri. Era clar că McKenna nu e singurul care îi aprecia delicateţea. Oricît de liniştită ar fi fost în aparenţă, nu avea cum să ascundă senzualitatea de dedesubtul calmului. McKenna abia dacă se putu stăpîni să nu o apuce de mijloc şi s-o tragă într-un ungher întunecos. Voia să-i smulgă perlele din păr şi să-i sărute sînii, să se îmbete cu parfumul trupului ei.

– Minunată, comentă Gideon, urmîndu-i privirea. Dar ai putea să găseşti o femeie aproape la fel de atrăgătoare, şi cu siguranţă mai tînără, la New York.

McKenna îi aruncă o privire plină de dispreţ.

– Ştiu ce am lăsat în New York.

Privirea i se întoarse la Aline. Gideon zîmbi şi răsuci între degete piciorul paharului de vin.

– Nu aş spune că toate femeile sînt la fel, dar pot să-ţi zic cu destulă siguranţă că trupurile lor sînt cam aceleaşi. Ce o face pe aceasta să fie preferabilă tuturor celorlalte? Simplul fapt că n-ai putut s-o ai?

McKenna nu se obosi să răspundă inepţiei prietenului său. N-ar fi avut cum să-l facă pe Shaw, sau pe oricine altcineva, să priceapă. Realitatea era că el şi Aline nu se despărţiseră niciodată. Ar fi putut să trăiască şi în părţi opuse ale pămîntului, şi tot ar fi fost împreună, legaţi cu sfori invizibile, diabolice. Că n-a putut s-o aibă? O avea tot timpul. Îl chinuise necontenit. Avea s-o facă să sufere pentru asta, aşa cum suferise şi el mai bine de-o decadă.

Gîndurile îi fură întrerupte de apropierea lordului Westcliff. La fel ca şi ceilalţi bărbaţi din încăpere, şi

contele era îmbrăcat formal, în alb şi negru, cu o haină cu revere largi şi pantaloni croiți de o mînă îndemînatică. Avea trupul puternic al unui sportiv şi o manieră directă. Semăna cu tatăl lui la trup, iar asta îl făcu pe McKenna să-l antipatizeze puțin. Pe de altă parte, nu mulți aristocrați ar fi primit un fost servitor ca pe un oaspete de vază, trebuia să recunoască.

Westcliff îi salută cu o expresie caldă pe chip, chiar dacă nu tocmai prietenoasă.

– Bună seara, murmură. Vă simțiți bine, domnilor?

– Foarte bine, răspunse Shaw pe un ton cordial, ridicînd paharul cu un gest aprobator. Un Bordeaux minunat, sire.

– Excelent. O să trimit cîteva sticle la casa de oaspeți, special pentru tine, spuse el, apoi îl privi pe McKenna. Şi dumneata, domnule? Cum ți se pare primul bal la care participi la Stony Cross Park?

– Arată altfel de pe această parte a uşii, răspunse sincer McKenna.

Westcliff zîmbi fără voie.

– E cale lungă de la grajd pînă la sala de bal, recunoscu el, şi nu mulți ar fi putut să ajungă aici.

McKenna abia dacă auzi remarca, fiindcă atenția îi fusese din nou atrasă de Aline, care ura bun venit cuiva care tocmai ajunsese. Oaspetele era singur. Un tînăr de cel mult treizeci de ani, care semăna la înfățişare cu Gideon Shaw, însă, în timp ce părul acestuia era blond ca spicele de grîu, al nou venitului era aproape alb, iar privirea sa era foarte adîncă. Îi stătea bine alături de Aline, cu părul ei negru. Urmărindu-i privirea, Westcliff îi văzu pe cei doi.

– Lordul Sandsridge, murmură. Un prieten al familiei noastre, prețuit de lady Aline.

– Așa se pare, spuse McKenna, observînd aerul de intimitate dintre cei doi.

Gelozia îi străpunse sufletul precum un cuțit cu lama otrăvită. Westcliff continuă pe un ton calm:

– Sînt prieteni de cel puțin cinci ani. Sora mea are o afecțiune neobișnuită pentru Sandsridge, ceea ce mă bucură nespus, fiindcă îmi doresc ca ea să fie fericită.

Făcu o plecăciune.

– În slujba dumneavoastră, domnilor.

Gideon zîmbi și-l privi pe conte cum se îndepărtează.

– Un strateg bun, acest Westcliff, murmură. Mi se pare că te-a avertizat să stai departe de lady Aline, McKenna.

Acesta îl privi supărat, deși se obișnuise de mult cu bucuria pe care-o simțea Gideon cînd știa că poate să-i spună ceva care să-l tulbure.

– Westcliff n-are decît să se ducă naibii, spuse el supărat. Cu tot cu Sandridge.

– Nu te temi de competiție, așadar, murmură Gideon.

McKenna ridică o sprînceană și spuse cu obidă:

– Dacă după cinci ani în care a cunoscută pe lady Aline, Sandsridge n-a făcut-o a lui, înseamnă că n-am nici o competiție, în nici unul dintre sensurile cuvîntului.

– N-a făcut-o a lui în mod public, îl corectă Gideon.

McKenna scutură din cap și zîmbi șters.

– Din cîte știu eu, Shaw, ăsta e singurul fel care contează.

Capitolul opt

Aline cunoscuse prea puțini oameni în care să aibă destulă încredere încît să ajungă să-i iubească, însă pe Adam, lordul de Sandridge, îl iubise aproape imediat. Ei doi aveau cea mai pură prietenie, neatinsă de vreo umbră de pasiune. În ultimii cinci ani circulaseră multe zvonuri în ceea ce-i privea, iar asta le folosea amîndurora. Lui Aline îi plăcea că puțini bărbați aveau curaj să o abordeze, crezînd că are o legătură cu Adam, iar el era recunoscător pentru că bîrfele despre o presupusă relație între ei doi împiedicau alte zvonuri, şi mai distructive.

Aline nu încercase niciodată să afle care erau preferințele sexuale ale lui Adam, fiindcă era clar că acestea n-au nimic de-a face cu ea, însă ştia sigur un lucru pe care foarte puțini îl bănuiau doar, anume că el era atras doar de bărbați, lucru care avea să-l facă foarte fericit pe vreun tînăr cu aceleaşi înclinații. Şarmul, inteligența şi umorul lui Adam erau dezirabile indiferent cum ar fi arătat el, dar întîmplarea făcea ca lordul să fie şi foarte chipeş, cu un păr des, de culoarea aurului alb, cu ochi cenuşii, gene negre şi un trup atletic şi bine întreținut.

Aline se simțea foarte bine în compania lui. Lordul o făcea să rîdă şi să-şi pună întrebări, ba mai mult, părea

că ştie ce vrea ea să spună înainte să fie nevoie să rostească vorbele. Adam era cel care putea să-i schimbe dispoziţiile proaste, aşa cum nimeni altcineva n-ar fi reuşit. Din cînd în cînd, făcea şi ea la fel pentru el.

– Uneori mă faci să-mi doresc să fi fost bărbat, îi spusese odată, rîzînd.

Zîmbetul lui strălucise atrăgător, contrastînd cu pielea bronzată.

– Nu. Eşti perfectă ca femeie.

– Ba deloc, murmurase ea, gîndindu-se la pielea arsă care-i acoperea picioarele.

Adam nu recursese la platitudini sau la minciuni, ci o luase de mînă şi o ţinuse aşa multă vreme. Aline îi povestise, la puţină vreme după ce se cunoscuseră, despre accident şi despre cicatricile cu care rămăsese. Era ciudat, fiindcă păstrase secretul faţă de prieteni pe care-i avea de ani buni, însă de el nu voia să se ascundă. Îi povestise fiecare detaliu al iubirii ei interzise cu McKenna şi îi spusese cum fusese nevoită să-l trimită departe de ea. Adam tăcuse, înţelegător şi atent.

Cu un zîmbet crispat, menit pentru oaspeţi, Aline îl strînse de mînă şi-i spuse în şoaptă:

– Am nevoie de tine.

El o privi atent, curios.

– Ce s-a întîmplat?

– McKenna, reuşi ea să spună. S-a întors.

Adam scutură din cap. Nu-i venea să creadă.

– La Stony Cross?

Ea dădu din cap, iar el ţuguie buzele într-un fluierat neauzit.

– Doamne.

Aline zîmbi speriată.

– Stă la conac. A venit cu americanii.

– Draga de tine, spuse el glumeț. Se pare că n-ai noroc. Hai cu mine în grădină, să vorbim.

Ea şi-ar fi dorit să poată, însă rămase pe loc, nesigură.

– Trebuie să rămîn aici, să-i primesc pe oaspeți.

– Asta e mai important, o informă Adam, trăgîndu-i mîna pe sub brațul lui. Doar cîteva minute. Te aduc în sală înainte să li se facă dor de tine. Vino.

Merseră împreună spre balconul din piatră care se înălța deasupra teraselor din spatele conacului, unde un rînd de uşi franțuzeşti erau deschise ca să lase să intre aerul curat de afară. Aline vorbi repede, îi povesti tot, iar el ascultă atent, tăcut. În fața uşilor deschise, Adam se opri şi se uită înapoi, spre mulțime.

– Care dintre ei e? murmură el.

Aline aproape că nu avu nevoie să se uite prin sală, atît era de conştientă de prezența lui McKenna.

– E acolo, aproape de friza aia. Vorbeşte cu fratele meu.

După ce aruncă o privire discretă, Adam se uită din nou la ea şi-i vorbi pe un ton sec.

– E frumos, dacă-ți place tipul ăsta de bărbat, înalt şi întunecat.

Oricît de tulburată ar fi fost, Aline rîse puțin.

– Există cineva căruia să nu-i placă tipul ăsta?

– Eu, de pildă. N-ai decît să te bucuri de Sturm und Drang-ul tău, scumpa mea. Eu prefer pe cineva mai uşor de suportat.

– Ce înseamnă Sturm und Drang?

– Văd că trebuie să te învăț despre literatura germană. Înseamnă chin pasional, literalmente, furtună și agitație.

– Da, ei bine, nu știu nimic mai interesant decît o furtună. N-am dreptate? întrebă Aline pe un ton glumeț.

Adam zîmbi larg și o trase spre o canapea din apropiere.

– Numai cînd o privești dintr-o casă bine încălzită și plăcută.

Se așezară, iar el o luă de mînă.

– Spune-mi, scumpo, ce vrei să faci acum?

– Încă nu știu.

– Ți-a spus McKenna ce vrea de la tine?

Adam își răspunse singur, înainte ca ea să apuce să spună ceva.

– Nu-mi spune, fiindcă știu exact ce vrea. Întrebarea e dacă are cum să te forțeze să-i oferi ce dorește.

– Nu, spuse ea imediat. Oricît s-ar fi schimbat, n-ar face niciodată așa ceva.

Adam se mai liniști puțin.

– Asta e o veste bună.

– Mă tem, Adam, îi mărturisi Aline în șoaptă, sprijinindu-și capul pe umărul lui, de ce-o să fie, acum sau în următoarele săptămîni. Mă tem de ce-o să fie după aceea, după ce McKenna o să plece iar. Am supraviețuit prima dată, dar nu știu dacă o să rezist din nou.

El își strecură mîna pe după talia ei și o strînse încurajator.

– O să reziști. Eu o să fiu aici și o să te ajut.

Urmă o pauză lungă, timp în care lordul se gîndi.

– Aline, s-ar putea să ți se pară că mi-am ales prost momentul, dar m-am gîndit la asta în ultima vreme şi s-ar putea să nici nu conteze foarte mult cînd anume îți spun.

– Da?

Adam o privi. Nasurile aproape că li se atingeau. Îi zîmbi, iar ochii lui cenuşii sclipiră în lumina lunii.

– Facem o pereche frumoasă, scumpo. În cei cinci ani de cînd ne cunoaştem, am ajuns să te ador aşa cum n-am adorat pe nimeni în toată viața mea. Aş putea să petrec ore întregi enumerîndu-ți toate virtuțile, dar le cunoşti şi tu foarte bine. Propunerea mea este să continuăm să fim prieteni, dar cu o mică modificare. Vreau să te iau de soție.

– Ai băut? întrebă Aline, făcîndu-l să rîdă.

– Gîndeşte-te. Ai fi stăpîna domeniului Marshleigh. Am fi cea mai neobişnuită pereche, un soț şi o soție care chiar se plac.

Ea îl privi nedumerită.

– Dar nu ai vrea să...

– Nu. Fiecare dintre noi ar găsi mulțumire într-un anume fel în căsnicie, şi într-alt fel, în afara ei. Prietenia durează mult mai mult decît iubirea, Aline, iar eu sînt tradiționalist, într-un anume sens, şi înțeleg motivul pentru care pasiunea nu are ce să caute în căsnicie. Nu o să-ți găsesc nici o vină dacă o să ai amanți, şi tu o să faci la fel pentru mine.

– Eu nu am de gînd să fiu cu nimeni, murmură ea. Oricărui bărbat care mi-ar vedea picioarele i-ar fi imposibil să facă dragoste cu mine.

– Atunci nu lăsa pe nimeni să le vadă, spuse Adam pe un ton calm.

Ea îl privi bănuitoare.

– Dar cum să...

– Foloseşte-ţi imaginaţia, drăguţa mea.

Strălucirea necuviincioasă din privirea lui o făcu să roşească.

– Nu m-am gîndit niciodată la asta. Ar fi ciudat şi stînjenitor...

– E treabă de planificare, o informă Adam cu ironie. Dar să revenim la propunerea mea. O să te gîndeşti ea?

Ea clătină din cap, zîmbind fără voie.

– S-ar putea să fiu prea convenţională ca să pot să accept un astfel de aranjament.

– La naiba cu convenţiile, spuse Adam, sărutînd-o pe păr. Lasă-mă să te ajut să-ţi oblojeşti inima cînd o să-ţi fie rănită. Lasă-mă să te mîngîi şi să te ţin în braţe, aşa cum ar face-o un prieten mult iubit. Lasă-mă să te duc în cele mai frumoase locuri din lume cînd o să te saturi de Anglia.

Aline zîmbi, cu chipul ascuns în ţesătura fină a hainei lui.

– Îmi dai nişte timp ca să mă gîndesc la oferta ta atît de tentantă?

– Ai tot timpul din lume.

Adam îşi schimbă brusc poziţia, deşi continuă s-o ţină pe după mijloc, şi îi şopti la ureche:

– Se apropie domnul Sturm, domnişoară Drang. Vrei să rămîn cu tine sau să te las singură cu el?

Aline se îndepărtă de el.

– Lasă-mă singură, şopti. Mă descurc eu cu el.

– Aşa o să-ţi scriu pe piatra de mormînt, o tachină Adam, apoi o sărută pe obraz. Noroc, scumpa mea. Strigă-mă dacă ai nevoie de mine.

– Nu vrei să-l cunoşti? întrebă ea.

– Doamne fereşte. Luptă-te singură cu proprii balauri, doamna mea, răspunse el, apoi se îndepărtă, zîmbind larg.

Aline ridică privirea. McKenna se apropie de ea, iar prezenţa lui întunecată aruncă o umbră lungă asupra ei. Caracterizarea lui Adam nu era chiar potrivită, fiindcă bărbatul din faţa ei semăna mai mult a diavol decît a balaur. Nu-i lipsea decît furca. Un diavol înalt, întunecat, cu ochii strălucitori, îmbrăcat formal, în alb şi negru. Lui Aline i se tăie răsuflarea. O uimi că simţea o nevoie atît de mare să-l atingă. Ca atunci cînd era mică, o cuprinsese o emoţie sălbatică, ameţitoare, emoţia pe care n-o uitase niciodată.

– McKenna, rosti încet, sugrumat. Bună seara.

El se opri înaintea ei şi se uită urît spre arcada prin care dispăruse Adam.

– Cine era? o întrebă, deşi ea bănuia că ştie deja.

– Lordul Sandridge, murmură ea. Un prieten foarte drag.

– Numai prieten?

Cu zece minute înainte, Aline ar fi răspuns cu un „da" convins. Acum, după ce Adam o ceruse de soţie, se gîndi atentă la întrebarea lui McKenna.

– Vrea să mă ia de soţie, recunoscu.

Expresia lui nu se schimbă deloc, însă în ochi îi apăru o strălucire neobişnuită.

– Şi o să te măriți cu el?

Aline îl privi, aşa cum stătea acolo, pe jumătate umbrit, pe jumătate la lumină, şi simți cum trupul ei se schimbă, cum pielea o furnică pe sub materialul albastru al rochiei, cum sfîrcurile i se întăresc. Pieptul şi abdomenul i se încinseră, de parcă ar fi răsuflat cineva deasupra lor.

– Probabil că da, se auzi şoptind.

McKenna se apropie de ea şi întinse mîna într-un gest poruncitor, iar ea îl lăsă s-o tragă în picioare. Îi simți degetele lungi strîngîndu-i încheietura înmănuşată chiar de sub inelul de boboci de trandafir alb. Nu-i opuse rezistență. Simți cum inima i se strînge scurt cînd el îşi strecură degetul mare în palma ei. Mîinile lor erau despărțite de materialul gros al celor două perechi de mănuşi, şi, cu toate astea, simpla apăsare a degetelor lui era suficientă ca să-i facă pulsul să bată mai repede.

– McKenna, întrebă ea încet, de ce nu m-ai anunțat înainte să te întorci atît de subit la Stony Cross?

– Nu credeam că-ți pasă dacă vin sau nu.

Minciuna fusese rostită pe un ton calm. Oricine l-ar fi crezut, însă nu şi ea. Să nu-mi pese?se gîndi, suspendată undeva între angoasă şi rîs. Cîte zile ploioase şi nopți de singurătate petrecuse, oare, dorindu-şi să-l aibă aproape? Avusese febră, delirase, era aproape să moară şi în tot acel timp îi rostise numele, îl implorase să vină la ea, visase că o ține în brațe.

– Sigur că-mi pasă, rosti pe un ton de veselie prefăcută, dînd la o parte amintirile. Pînă la urmă, cîndva am fost prieteni.

– Prieteni, repetă el sec.

Cu grijă, Aline îşi retrase încheietura din palma lui.

– Da, sigur. Prieteni foarte buni. M-am întrebat adesea ce s-a întîmplat cu tine după ce-ai plecat.

– Acum ştii, rosti el, privind-o cu o expresie neclintită. Şi eu m-am întrebat ce s-a întîmplat după ce am fost trimis la Bristol. Am auzit ceva despre o boală...

– Hai să nu vorbim despre trecutul meu, îl întrerupse Aline, cu un zîmbet stînjenit. E plictisitor, te asigur. Mă interesează mai mult să aflu despre tine. Povesteşte-mi totul, din momentul în care ai pus piciorul la New York.

Privirea ei seducătoare îl amuză pe McKenna. Ştia că flirtează cu el doar ca să-l ţină la distanţă, ca să evite orice discuţie mai profundă.

– Nu e un subiect potrivit pentru o sală de bal.

– Atunci, poate, pentru salon? Pentru sala de jocuri? Nu? Cerule, înseamnă că e o discuţie într-adevăr necuviincioasă. Să mergem afară. Poate la grajduri. Cailor o să le placă, iar ei nu bîrfesc aproape niciodată.

– Poţi să-ţi laşi oaspeţii?

– Westcliff e o gazdă pricepută, o să se descurce.

– N-ai nevoie de o însoţitoare? întrebă el, deşi deja o conducea spre intrarea din laterala sălii de bal.

Ea zîmbi trist.

– Femeile de vîrsta mea n-au nevoie de însoţitoare, McKenna.

El o măsură cu privirea, făcînd-o să se înfioare.

– S-ar putea să ai nevoie, totuşi.

Merseră împreună prin grădină, spre intrarea grajdurilor. Curtea era construită în stil european, iar grajdurile formau una dintre aripile care închideau partea din faţă. Se glumea că animalele lui Westcliff trăiau mai bine decît unii oameni, o glumă nu pe de-a-ntregul neadevărat. În camera centrală a grajdurilor, pavată cu piatră, era o fîntînă de marmură din care beau caii. Arcade largi duceau spre sala unde se ţineau hamurile, erau cîte cinci duzini de locuri pentru cai şi o sală a trăsurilor care mirosea a lac, a piele şi a ceară. Locul nu se schimbase prea mult de cînd plecase McKenna de la Stony Cross. Aline se întrebă dacă-i făcea plăcere familiaritatea locului.

Se opriră în sala unde erau harnaşamentele. Pe pereţi atîrnau şei, zăbale, hamuri şi cravaşe. Pe margini, pe podea, erau cutii mari de lemn, pline cu instrumente pentru întreţinerea cailor. Mirosul animalelor şi al pieii se amestecau într-o mireasmă înţepătoare.

McKenna se apropie de o şa şi-i mîngîie cu degetele suprafaţa uzată. Cu capul aplecat, păru deodată pierdut în amintiri. Aline aşteptă pînă cînd el o privi din nou.

– Cum ai început la New York? întrebă. Aş fi crezut că o să faci ceva legat de cai. Cum de ai ajuns vîslaş?

– Prima slujbă pe care am avut-o a fost de zilier în port. Cînd nu încărcam marfă pe vapoare, învăţam să boxez. De cele mai multe ori, lucrătorii din port se băteau ca să facă rost de slujbe.

Se opri puţin, apoi adăugă cu sinceritate:

– Am învăţat repede cum să-i oblig pe ceilalţi să-mi facă pe plac. Pînă la urmă am reuşit să cumpăr o barcă

mică şi îngustă, cu pînze, şi am devenit cel mai rapid luntraş spre şi dinspre Staten Island.

Aline îl ascultă atentă, încercînd să înţeleagă procesul prin care băiatul de la grajduri ajunsese să fie bărbatul înăsprit din faţa ei.

– Ai avut vreun mentor? întrebă.

– Nu, pe nimeni, spuse el, mîngîind cu degetele o cravaşă. Multă vreme m-am simţit un servitor şi n-am crezut că o să fiu vreodată altceva, însă, după un timp, mi-am dat seama că alţi luntraşi erau mult mai ambiţioşi. Mi-au povestit despre bărbaţi ca John Jacob Astor. Ai auzit de el?

– Mă tem că nu. E contemporan cu familia Shaw?

Întrebarea îl făcu să rîdă din senin şi să-şi arate dinţii albi, care contrastau plăcut cu tenul lui întunecat.

– E mai bogat decît familia Shaw, deşi Gideon nu vrea să recunoască. Astor e un fiu de măcelar care a început de la zero şi a cîştigat o avere din vînzarea de blănuri. Acum vinde şi cumpără proprietăţi imobiliare în New York şi vaiorează cel puţin cincisprezece milioane de dolari. L-am cunoscut. E un nemernic hotărît, care abia dacă ştie să vorbească englezeşte, dar a ajuns unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume.

Aline făcu ochii mari. Auzise despre creşterea industrială din America şi despre proprietăţile din ce în ce mai valoroase de la New York, însă i se părea aproape imposibil ca un singur om, mai ales unul din clasa de jos, să strîngă o astfel de avere.

McKenna păru să-i citească gîndurile.

– Orice e posibil acolo. Poți să faci mulți bani dacă eşti dispus să depui efort, şi numai banii contează, fiindcă americanii nu au titluri sau sînge nobil.

– Cum adică dacă eşti dispus să depui efort? întrebă Aline. Tu ce eforturi a trebuit să faci?

– Am profitat de alții. Am învățat să-mi ignor conştiința şi să-mi pun interesele înaintea intereselor tuturor celorlalți. Mai ales, am învățat că nu pot să-mi permit să țin la nimeni în afară de mine însumi.

– Dar tu nu eşti aşa de fapt, spuse ea.

El îi vorbi pe un ton foarte scăzut.

– Să nu te îndoieşti nici o clipă că sînt, doamna mea. Nu semăn deloc cu băiatul pe care l-ai cunoscut odată. Acela a murit cînd a plecat din Stony Cross.

Aline nu putea să accepte aşa ceva. Dacă nu mai rămăsese nici urmă din tînărul acela, atunci o parte importantă din inima ei avea să moară şi ea. Se întoarse spre o nuia de pe perete şi îşi ascunse nefericirea care îi crispase trăsăturile.

– Nu spune asta.

– E adevărat.

– Mi se pare că vrei să mă îndepărtezi de tine, spuse ea.

Nu ştia cînd se apropiase McKenna, însă, deodată, el era foarte aproape. Trupurile nu li se atingeau, dar Aline era foarte conştientă de mărimea lui, de cît era de solid. În toiul agitației interioare căreia-i căzuse pradă, în ea se trezi o foame fizică foarte puternică. I se înmuiară genunchii şi îşi dori să se sprijine de el, să-i simtă mîinile pe trupul ei. Nu fusese o idee bună să rămînă singuri, se gîndi, strîngînd pleoapele.

– Te avertizez, spuse McKenna cu blîndețe, că ar trebui să-mi ceri să plec din Stony Cross. Spune-i fratelui tău să mă dea afară, spune-i că prezența mea aici te deranjează. O să plec, Aline, dar numai dacă mă goneşti tu.

Gura lui era foarte aproape de urechea ei, iar ea putea să-i simtă respirația pe piele.

– Şi dacă nu fac asta?

– Atunci o să mă culc cu tine.

Aline se întoarse şi-l privi uimită.

– Poftim?

– M-ai auzit.

McKenna se aplecă spre ea, sprijinindu-şi amîndouă mîinile pe peretele din spate, cu palmele lipite de piatra veche, de-o parte şi de alta a capului ei

– O să fii a mea, îi spuse pe un ton scăzut şi amenințător, şi nu o să fie deloc blînd şi politicos, aşa cum eşti tu obişnuită să faci dragoste cu Sandridge.

Încercase marea cu degetul, fiindcă nu avea de unde să ştie dacă ea se culcase sau nu cu Adam, iar acum o privea atent, ca să vadă orice semn că n-ar fi avut dreptate. Aline tăcu. Ştia că, dacă i-ar fi spus chiar şi puțin, secretele ei s-ar fi destrămat. Era mai bine să creadă că ea şi lordul sînt amanți, decît să se întrebe de ce rămăsese singură atîția ani.

– Nu iroseşti timpul cu subtilități, nu-i aşa? reuşi să spună, privindu-l uimită, în timp ce o senzație de fierbințeală îi cuprinse capul pieptului.

– M-am gîndit că e cinstit să te avertizez, ca să ştii ce-o să se întîmple.

Pe Aline o tulbură familiaritatea momentului şi rămase privindu-l, fascinată de ochii lui extraordinari, albaştri-verzui. Cu siguranţă că nu se putea să fie adevărat.

– N-ai forţa o femeie, murmură. Indiferent cît de mult te-ai schimbat.

McKenna răspunse pe un ton egal, cu o privire fierbinte şi plină de gheaţă în acelaşi timp.

– Dacă nu mă goneşti de la Stony Cross pînă mîine dimineaţă, atunci o să consider că m-ai invitat în patul tău.

Aline simţi cea mai neobişnuită combinaţie de emoţii, de la iritare la amuzament, consternare şi admiraţie. Băiatul care se născuse un simplu servitor devenise un bărbat minunat de arogant, iar ei îi plăcea încrederea de neclintit pe care el o avea în sine însuşi. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, i-ar fi oferit de bunăvoie orice şi-ar fi dorit de la ea. Doar că...

Deodată, orice gînd îi dispăru din minte, fiindcă McKenna apucase între degete şiragul dublu de perle de la gîtul ei şi îşi sprijinise aproape toată greutatea pe un singur picior, în timp ce cu celălalt apăsă blînd pe deasupra rochiei albastre. În acel moment de apropiere, deşi erau îmbrăcaţi din cap pînă în picioare, Aline simţi cum i se destramă stăpînirea de sine. Parfumul pielii lui îi inundă nările, amestecul de colonie, săpun de bărbierit şi esenţă caldă, masculină, care-i aparţinea numai lui McKenna. Inspiră adînc şi simţi un fior puternic traversîndu-i trupul.

Cu o deliberare care o şocă, McKenna o prinse între el şi perete. Îi simţi mîna liberă cum alunecă în sus şi îi cuprinde capul în palmă, cum degetul înmănuşat îi mîn-

gîie părul şi cum mîna lui îi strînge ceafa. Din nu se ştie ce motiv, ei nici nu-i trecu prin minte să i se opună. Rămase pe loc, slăbită de uimire şi de dorinţă, tulburată.

– Spune-mi să plec, rosti McKenna încet, părînd că vrea ca ea să se zbată, aproape provocînd-o să facă asta.

Lipsa ei de împotrivire păru să-l înfurie. Respiraţia lui fierbinte îi atinse buzele, iar Aline simţi cum trupul i se crispează dinăuntru spre în afară.

– Spune-mi, o îndemnă el, aplecînd capul spre capul ei.

Amintirea a ceea ce fuseseră o dată, sărutările din trecut, dorul agonizant, toate arseră în flacăra dorinţei din acel moment, singurul care mai exista. McKenna îi astupă geamătul cu buzele, sărutînd-o apăsat la început, ca într-un asalt, apoi transformînd atingerea într-un fel de adoraţie lacomă, bucuroasă. Îi exploră gura cu forţă şi cu siguranţă, iar ea suspină de plăcere, însă sunetul se pierdu sub apăsarea buzelor lui. McKenna o învăţase să sărute şi tot el îşi mai amintea exact ce-i plăcea ei mai mult. Se opri ca s-o tachineze, folosindu-şi buzele, dinţii, limba, apoi o sărută din nou, agresiv. Mîna îi alunecă de pe ceafa ei spre talie, apoi mai jos, strîngînd-o mai aproape. Ea se arcui şi scoase un sunet pierdut cînd el îi atinse posteriorul şi o trase spre el. Chiar şi prin rochia groasă dintre ei, Aline îi simţi trupul aprins. Plăcerea deveni mai intensă şi aproape că o sperie. Era prea mult, prea intens şi prea repede...

Deodată, McKenna scoase un sunet brutal şi se retrase de lîngă ea. Privindu-l uimită, Aline se sprijini de

perete, cu picioarele tremurînd şi amenințînd să-i cedeze. Amîndoi traseră cu sete aer în piept, iar pasiunea neîmplinită umplu aerul ca un abur.

Pînă la urmă, McKenna reuşi să vorbească.

– Du-te înapoi în casă, îi spuse răguşit, cît încă mai pot să mă stăpînesc. Şi gîndeşte-te la ce ți-am spus.

Lui Aline îi trebuiră mai multe minute ca să se liniştească destul cît să poată să se întoarcă la bal. Părea calmă, deşi inima îi era tulburată, şi nimeni nu observă nimic atunci cînd ajunse în sala mare. Îşi salută oaspeții, conversă şi rîse cu ei, prefăcîndu-se veseiă. Numai Marcus îi aruncă o privire bănuitoare, meditativă, de la distanță, făcînd-o să-şi dea seama că e încă îmbujorată. Adam veni alături de ea şi o privi îngrijorat, iar ea întrebă:

– Arăt cum trebuie? şopti.

– Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna, dar eşti îmbujorată. Ce s-a întîmplat între voi? Ați vorbit?

Mult mai mult decît atît. Sărutul acela, plăcerea tulburătoare, care nu semăna cu nimic din tot ce simțise pînă atunci... Erau ani întregi de dor şi de visare, transformați în senzație fizică. Părea imposibil să fii detaşat cînd simțeai aşa ceva, să rămîi în picioare cînd genunchii te trădau. Era imposibil să susțină că totul era în regulă, cînd, de fapt, nimic nu era cum ar fi trebuit să fie.

Sărutul acela, foamea lor unul pentru celălalt, dorința de-a afla ce se schimbase în cei doisprezece ani de cînd se despărțiseră... McKenna era periculos pentru ea în toate felurile posibile, însă, cumva, Aline era convinsă că o să aleagă greşit, că o să rişte prea mult, totul ca să încerce, nesăbuită, să-şi potolească dorul de el.

– Adam, murmură fără să-l privească, ți-ai dorit vreodată ceva atît de mult încît să fii gata să faci orice ca să obții acel ceva, chiar dacă știi că nu-ți face bine?

Se apropiară încet de marginea sălii de bal.

– Bineînțeles, spuse Adam. Toate lucrurile cu adevărat plăcute sînt dăunătoare. Așa că e și mai bine cînd faci exces de ele.

– Nu mă ajuți, spuse Aline pe un ton aspru, străduindu-se să nu zîmbească.

– Vrei să-ți dea cineva voie să faci ceva ce ai decis deja că o să faci? Te-ar ajuta? Te-ai simți mai împăcată?

– De fapt, da, m-ar ajuta, însă nimeni nu poate să facă asta pentru mine.

– Pot eu.

Ea rîse.

– Adam...

– Îți dau voie să faci ce-ți place. Te simți mai bine?

– Nu, sînt doar speriată. Și, în calitate de cel mai bun prieten al meu, tu ar trebui să faci tot ce poți ca să mă împiedici să fac o greșeală care n-ar duce decît la foarte multă durere.

– Ai suferit deja, îi aminti el calm. Acum ai putea foarte bine să te și bucuri, dacă tot ai apucat să greșești.

– Doamne, spuse Aline în șoaptă, strîngîndu-l de braț, ce influență proastă ai asupra mea, Adam.

– Fac și eu ce pot, murmură el, zîmbindu-i cu afecțiune.

Gideon se plimba prin grădinile terasate ale conacului, urmărind o potecă din piatră care se unduia printre

pini. Spera că aerul de afară o să-i distragă atenția de la tentație. Era încă devreme şi el avea nevoie să-şi tempereze nevoia de-a bea. Mai tîrziu, cînd lumea avea să se retragă, putea să se lase în voia setei şi să se îmbete cum trebuia. Din păcate, era nevoie să mai sufere cîteva ore de trezie.

Cîteva torțe plasate strategic luminau destul cît să permită o plimbare de seară. Mergînd fără direcție, Gideon ajunse într-un luminiş mic, pavat cu piatră, în care curgea o fîntînă arteziană. Spre uimirea sa, în luminiş era o copilă care părea că se bucură de sunetul muzicii ce venea din depărtare, de la ferestrele deschise ale sălii de bal. Fredonînd încet, ea dansa un fel de vals, oprindu-se din cînd în cînd ca să bea dintr-un pahar de vin. Gideon îi surprinse profilul şi văzu că nu era o fetiță, ci o femeie tînără, cu trăsături frumoase, dar neremarcabile.

Probabil că era o servitoare, se gîndi, observînd că are o rochie învechită şi părul împletit lejer, într-o coadă lăsată pe spate. Poate că era o cameristă care se bucura de un pahar de vin furat de la petrecere.

Femeia se legăna prin luminiş, ca o Cenuşăreasă a cărei rochie dispăruse înainte ca ea să apuce să ajungă la bal, ceea ce-l făcu pe Gideon să zîmbească. Uitînd o vreme de dorința de-a mai bea ceva, el se apropie. Paşii nu i se auzeau, acoperiți de gîlgîitul fîntînii.

În mijlocul unei piruete lente, femeia îl văzu şi rămase pe loc. Gideon o privea amuzat, stînd într-o poziție elegantă, puțin înclinată, cu capul aplecat.

Ea îşi reveni imediat şi îl privi la rîndul ei, apoi zîmbi cu şiretenie şi ochii îi sclipiră în lumina slabă a torțelor.

Deşi nu era o frumusețe clasică, avea ceva irezistibil, un fel de farmec vibrant, ceva ce el nu mai văzuse niciodată, la nimeni altcineva.

– Ei bine, spuse ea, sînt foarte stînjenită. Aveți milă şi uitați ceea ce tocmai ați văzut.

– Am o memorie de elefant, spuse el, prefăcîndu-se că-i pare rău.

– Cît de urît din partea dumneavoastră, spuse ea rîzînd.

Gideon era fascinat. În minte i se adunară sute de întrebări. Voia să ştie cine e femeia, de ce e acolo, dacă bea ceaiul cu zahăr, dacă se cățărase în copaci cînd era mică, dacă-i plăcuse primul ei sărut...

Curiozitatea pe care-o simțea îl nedumeri. De obicei reuşea să evite să-i pese de cineva suficient de mult încît să pună întrebări despre acela. Fiindcă nu avea încredere că poate să vorbească, nu făcu decît să se apropie încet. Fata se crispă puțin, de parcă n-ar fi fost obişnuită cu prezența cuiva străin. Lîngă ea, Gideon îi distinse mai bine trăsăturile egale, nasul puțin prea lung şi gura moale şi frumoasă. Avea ochii de o culoare deschisă, poate verde, strălucitori şi plini de adîncime.

– Valsul e mai simplu dacă ai un partener, spuse el. Ai vrea să încerci?

Femeia îl privi de parcă ar fi fost transportată dintr-o dată pe un tărîm necunoscut, alături de un străin prietenos. Muzica din sala de bal plutea prin aer. După o tăcere destul de lungă, ea clătină din cap şi zîmbi stînjenită, încercînd să găsească o scuză ca să-l refuze.

– Nu mi-am terminat vinul.

Încet, Gideon îi luă din mînă paharul aproape gol, iar ea i-l dădu fără să spună nimic, privindu-l în continuare. El duse paharul la buze şi îl goli, apoi îl puse pe marginea fîntînii. Fata rîse, cu răsuflarea tăiată, şi scutură un deget în direcţia lui, prefăcîndu-se supărată.

În timp ce se uita la ea, Gideon simţi o căldură puternică în piept, aşa cum i se întîmplase odată cînd făcuse inhalaţii din cauza unei răceli. Îşi amintea uşurarea pe care o simţise după ce ore întregi nu putuse să respire, felul lacom în care plămînii trăgeau în ei aerul fierbinte, atît de preţios. Ciudat, dar în acel moment se simţea cam la fel. Avea o senzaţie de uşurare, deşi nu ştia de ce.

Îi oferi mîna dezvelită, pentru că-şi scosese mănuşile şi le băgase în buzunar imediat ce intrase în grădină, răsucind palma în sus. O provoca în tăcere să-i dea mîna. Aparent, tinerei i se păru dificilă decizia. Se uită în altă direcţie, deodată gînditoare, prinzîndu-şi buza moale cu marginile dinţilor. Chiar cînd Gideon era convins că o să-l refuze, ea întinse mîna din impuls şi degetele ei calde le prinseră pe ale lui. El o ţinu ca şi cum ar fi prins o pasăre fragilă în palmă şi o trase destul de aproape încît să-i simtă parfumul de apă de trandafiri din păr. Avea trupul subţire, cu rotunjimi dulci şi cu talia fără corset moale sub degetele lui. În ciuda faptului că momentul era romantic, Gideon simţi un fior puternic de dorinţă, cu totul lipsit de romantism, iar trupul lui reacţionă la apropierea ei, o femeie atrăgătoare, aşa cum ar fi reacţionat al oricărui alt bărbat. Începu să danseze un vals lent, conducînd-o cu mişcări experte printre pietrele inegale de pe jos.

– Am mai văzut zîne dansînd pe iarbă, spuse el, cînd am ajuns destul de adînc în cîte-o sticlă de coniac, dar n-am dansat niciodată cu vreuna dintre ele.

O strînse mai aproape cînd ea încercă să schimbe direcția.

– Nu. Lasă-mă pe mine să conduc.

– Eram prea aproape de marginea caldarîmului, protestă fata, rîzînd cînd el îşi reluă propriul ritm.

– Ba nu eram.

– American încăpățînat, spuse ea, strîmbînd din nas. N-ar trebui să dansez cu un bărbat care a recunoscut deschis că vede zîne. Sînt sigură că soția dumitale ar avea un cuvînt sau două de spus despre asta.

– Nu am nici o soție.

– Ba ai.

Îi zîmbi dojenitor, de parcă ar fi fost un băietan de şcoală prins cu minciuna.

– Cum de eşti atît de convinsă?

– Eşti unul dintre americani, iar ei sînt cu toții însurați, cu excepția lui McKenna. Iar dumneata nu eşti McKenna.

– Mai e un american neînsurat în grup, spuse Gideon lent, dîndu-i drumul la talie şi răsucind-o cu o singură mînă.

Cînd termină pirueta, o prinse din nou şi o trase spre el, apoi îi zîmbi.

– Da, răspunse ea, dar acela este...

– Domnul Shaw, spuse Gideon politicos, făcînd-o să tacă.

– Vai, rosti ea privindu-l cu ochii mari.

Dacă n-ar fi ținut-o atît de strîns, probabil că s-ar fi împiedicat.

– N-ar trebui să fiu în preajma dumitale.

El zîmbi larg.

– Cine spune?

Ea îi ignoră întrebarea.

– Sînt sigură că zvonurile despre dumneata nu pot fi nici măcar pe jumătate adevărate...

– Sînt adevărate, spuse Gideon fără nici o urmă de ruşine.

– Atunci înseamnă eşti un mare ticălos.

– Cel mai mare.

Ea se îndepărtă, rîzînd.

– Măcar eşti sincer. Oricum, cred că ar fi mai bine să plec. Mulțumesc pentru dans. A fost minunat.

– Nu pleca, spuse Gideon pe un ton scăzut şi pripit. Aşteaptă. Spune-mi cine eşti.

– Încearcă să ghiceşti, spuse ea. Ai trei încercări.

– Eşti servitoare?

– Nu.

– Nu poți să fii din familia Marsden, fiindcă nu semeni deloc cu ei. Eşti din sat?

– Nu.

Gideon făcu o grimasă supărată cînd se gîndi la ceva ce, evident, nu-i făcu plăcere.

– Eşti amanta contelui?

– Nu, spuse ea cu dulceață, zîmbind. A fost a treia încercare. La revedere, domnule Shaw.

– Aşteaptă...

– Şi să nu dansezi cu vreo zînă prin curte, îl avertiză, fiindcă iarba e udă şi o să-ţi strici pantofii.

Plecă repede, lăsînd în urmă paharul gol de pe marginea fîntînii şi pe Gideon cu un zîmbet nedumerit, drept unice dovezi că trecuse pe acolo.

– Ce-a spus?! întrebă Livia, gata să cadă din poziţia în care stătea, cu picioarele încrucişate, pe marginea patului lui Aline.

Aşa cum făcea de obicei, venise după bal în dormitorul surorii sale, ca să afle ultimele bîrfe.

Aline se scufundă mai mult în apa fierbinte şi uleioasă din cada aşezată în centrul încăperii. Era îmbujorată, şi nu doar din cauza băii. Se uită de la figura şocată a surorii ei la gura deschisă a doamnei Faircloth. În ciuda faptului că era tulburată, nu putu să nu se amuze.

– A spus că, dacă i se dă voie să rămînă la Stony Cross, are de gînd să se culce cu mine.

– Ţi-a spus şi că încă te mai iubeşte? întrebă Livia.

– Dumnezeule mare, nu, rosti Aline obosită, întinzîndu-şi picioarele care o dureau şi mişcîndu-şi degetele pe sub apă. Intenţiile lui McKenna n-au de-a face cu iubirea, asta e clar.

– Dar... un bărbat nu poate să spună, pur şi simplu, că are de gînd să...

– Se pare că McKenna poate.

Livia clătină din cap, uimită.

– N-am mai auzit niciodată de cineva atît de arogant.

Un zîmbet palid îi lumină lui Aline chipul.

– Ai putea spune că e flatant, dacă ai vrea să priveşti replica lui din perspectiva asta.

Îi căzu o şuviţă din coc şi ridică mîna ca s-o prindă înapoi.

– Eu spun că e insolenţă, rosti doamna Faircloth, apropiindu-se de marginea căzii cu un prosop împăturit, şi abia aştept să-i spun asta chiar lui.

– Nu, nu, să nu-i spui, se grăbi Aline să zică. Nu trebuie, e doar un joc. Vreau să mă bucur de el, măcar pentru o vreme...

Menajera o privi şocată.

– Doamna mea, ai înnebunit? Nu e deloc un joc, dacă ne gîndim la povestea ta cu McKenna. Amîndoi aveţi sentimente prea profunde, care au stat îngropate prea multă vreme. Nu începe aşa un joc cu el, dacă nu eşti pregătită să-l joci pînă la capăt.

Aline tăcu, sfidătoare, şi se ridică, iar menajera o înfăşură cu prosopul gros din bumbac. Ieşi din cadă, iar doamna Faircloth se aplecă să-i şteargă pulpele. Livia se uită deodată spre şemineu, parcă furată de gînduri. Aline nu se supără că sora ei nu voia s-o privească. Chiar şi după toţi acei ani, ea însăşi era surprinsă de felul în care arătau propriile-i picioare.

Trecuseră doisprezece ani de la accidentul din care ea îşi amintea foarte puţin. Ştia bine, însă, că supravieţuise doar datorită doamnei Faircloth. Cînd doctorii veniţi din Londra spuseseră că nu se mai poate face nimic, menajera trimisese un servitor ca să aducă o vindecătoare din comitatul vecin, o vrăjitoare privită cu respect şi cu teamă de localnicii care jurau că leacurile ei sînt folositoare.

Marcus, realist cum era, protestase şi se opusese. Vrăjitoarea, o femeie simplă, de vîrstă mijlocie, sosise cu un ceaun mic din cupru într-o mînă şi un săculeţ plin cu ierburi în cealaltă. Aline era aproape moartă şi nu-şi amintea nimic despre vrăjitoare, dar ascultase cu plăcere povestea Liviei despre episod.

– Credeam că Marcus o s-o ia pe sus, îi spusese aceasta, veselă. S-a aşezat în faţa uşii dormitorului tău şi a decis că o să te apere cît timp mai aveai de trăit, dar femeia asta a mers la el, fără teamă, deşi nu era nici pe jumătate cît el, şi a cerut să fie lăsată să te vadă. Eu şi doamna Faircloth ne rugaserăm de el toată dimineaţă să o lase să facă orice putea să facă pentru tine, fiindcă nu credeam că are cum să-ţi facă mai rău, însă el era mai încăpăţînat decît de obicei şi a comentat ceva foarte obscen despre măturile femeii.

– O vrăjitoare care nu se teme de el? întrebase Aline, ştiind cît de intimidant putea să fie fratele lor mai mare.

– Nici măcar puţin. I-a spus că, dacă nu o lasă să intre în camera ta, o să arunce o vrajă asupra lui.

Aline zîmbise larg.

– Marcus nu crede în magie sau în vrăjitoare, e mult prea pragmatic.

– Da, dar e bărbat, pînă la urmă, şi se pare că femeia l-a ameninţat că îi vrăjeşte... Că o să-l lipsească de...

Livia începuse să rîdă.

– De potenţă, reuşi să spună. Ei bine, numai ideea şi l-a făcut pe Marcus să pălească, aşa că, după o negociere la sînge, i-a spus vrăjitoarei că are la dispoziţie exact o oră cu tine şi că el are de gînd să stea cu ochii pe ea în tot acel timp.

Livia îi povestise scena care urmase, cu lumînările albastre, cu cercul desenat în jurul patului, din pudră de salvie, cu tămîia care umpluse aerul cu mirosul şi fumul ei înțepător, în timp ce vrăjitoarea îşi îndeplinea ritualurile.

Spre uimirea tuturor, Aline supraviețuise acelei nopți. Cînd cearceafurile îmbibate în ierburi fuseseră strînse de dimineață, rănile ei nu mai erau putrede, ci curate, şi chiar începuseră să se vindece. Din păcate, talentele vrăjitoarei nu putuseră să oprească apariția cicatricelor roşii şi ridicate, care îi ajungeau de la glezne pînă la şolduri. Avea picioarele oribile, nu se putea spune altfel. Tălpile nu suferiseră prea mult, fiindcă purta pantofi cînd izbucnise incendiul. Oricum, în locurile în care arsese, țesutul cicatrizat strînsese pielea rămasă şi afecta mişcarea muşchilor şi pe cea a încheieturilor de dedesubt, aşa că lui Aline îi era uneori dificil să meargă şi chiar avea dureri, în zilele în care depunea prea mult efort. Se spăla în fiecare seară în apă cu uleiuri din plante, ca să înmoaie cicatricile, după care făcea exerciții ca să-şi păstreze elasticitatea muşchilor.

– Ce-ar fi să-i spui lui McKenna despre picioarele tale? o întrebă doamna Faircloth, trăgîndu-i o cămaşă albă de noapte peste cap. Ce reacție crezi că ar avea?

Veştmîntul îi cuprinse trupul, acoperind combinația de piele frumoasă şi albă şi țesut cicatrizat.

– McKenna nu suportă slăbiciunea sub nici o formă, răspunse Aline, mergînd spre un scaun şi aşezîndu-se cu greutate. I-ar fi milă de mine, iar mila e atît de înrudită cu disprețul încît mi se face rău numai cînd mă gîndesc că ar putea să simtă aşa ceva pentru mine.

– N-ai cum să fii sigură că asta ar simți.

– Vrei să spui că lui McKenna nu i s-ar părea respingătoare cicatricile astea? întrebă Aline, tresărind cînd menajera începu să-i maseze picioarele cu o tinctură din ierburi care îi domolea mîncărimile.

Nimeni altcineva, nici măcar Livia, nu avea voie s-o atingă în felul acela.

– Ştii bine că i s-ar părea respingătoare, la fel ca oricui altcuiva.

– Aline, se auzi vocea surorii ei mai mici dinspre pat, cînd cineva te iubeşte, poate să vadă mai departe de felul în care arăți.

– Da, în poveşti, spuse Aline, însă eu nu mai cred în ele.

O tăcere incomodă cuprinse încăperea, iar Livia se ridică de pe pat şi se apropie de măsuța de toaletă, aşezîndu-se în fața oglinzii mari, Queen Anne. Ridică o perie şi îşi pieptănă vîrful cozii împletite, făcînd un efort ca să schimbe subiectul.

– Nu o să ghiciți niciodată ce mi s-a întîmplat în seara asta. Am ieşit în grădină ca să iau o gură de aer curat şi am ajuns la fîntîna cu sirenă, acolo unde se aude muzica din sala de bal.

– Ar fi trebuit să fii în sală, spuse Aline, dar Livia îi făcu semn să tacă.

– Nu, nu. Aşa a fost mult mai bine decît orice ar fi putut să se întîmple înăuntru. Beam un pahar de vin şi dansam ca o balerină cînd, deodată, am văzut pe cineva care stătea şi se uita la mine, de undeva din apropiere.

Aline rîse, amuzată de poveste.

– Eu aş fi ţipat.

– Şi eu era să ţip.

– O femeie sau un bărbat? întrebă doamna Faircloth.

– Un bărbat.

Livia se întoarse spre ele şi zîmbi larg.

– Înalt şi ridicol de chipeş, cu cel mai frumos păr blond. Înainte să ne prezentăm, m-a şi luat în braţe şi am început să dansăm.

– Nu se poate! exclamă Aline, bucuroasă şi uimită.

Livia îşi strînse braţele în jurul corpului, entuziasmată.

– Ba da! Se pare că partenerul meu de vals era nimeni altul decît domnul Shaw, care e cel mai interesant bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Sînt sigură că e un mare ticălos, însă, ce mai dans!

– E băutor, spuse doamna Faircloth pe un ton posac, fiindcă auzise ce bîrfeau servitorii.

– Nici nu mă îndoiesc, spuse Livia, clătinînd din cap. Are o privire de parcă ar fi văzut şi ar fi făcut totul de o mie de ori, iar acum nimic nu-i mai face cu adevărat plăcere şi nimic nu-l mai interesează.

– Pare cu totul diferit de Amberley, spuse Aline cu grijă, dîndu-şi seama că sora ei era destul de plăcut impresionată de american.

– E foarte diferit, aprobă aceasta, lăsînd la o parte peria de argint şi continuînd să vorbească pe un ton blînd. Îmi place, totuşi. Aline, trebuie să afli tot ce poţi despre el şi să-mi spui...

– Nu.

Aline îşi îndulci refuzul cu un zîmbet cald, tresărind cînd doamna Faircloth îi atinse glezna, ca să flexeze încheietura amorţită.

– Dacă vrei să ştii mai multe despre domnul Shaw, trebuie să ieşi din ascunzătoare şi să-l întrebi tu însăţi.

– Să ştii, răspunse Livia calmă, căscînd, că s-ar putea să fac chiar asta.

Se ridică şi se îndreptă spre sora ei, pe care o sărută pe creştet.

– Cît despre tine, draga mea, ai grijă ce faci cu McKenna, fiindcă am impresia că el e un jucător mai priceput decît tine.

– Mai vedem, răspunse Aline, făcînd-o pe Livia să rîdă şi pe doamna Faircloth să se încrunte, îngrijorată.

Capitolul nouă

După ce dansaseră toată noaptea, nici unii dintre invitații de la Stony Cross Park nu doreau să se trezească înainte de prînz, cu excepția unui mic grup de bărbați care insistaseră să meargă la vînătoare. Aline sorbi dintr-o cană de ceai şi le zîmbi celor care se treziseră devreme şi care se adunau, acum, pe terasa din spatele conacului. Uimită, observă că McKenna era şi el alături de ei.

Se crăpa de ziuă, iar aerul era rece, fiindcă soarele englezesc nu avea putere să răzbească prin aburul care se ridica de la pămînt. Aline stătea la o masă de afară, acoperită cu un şal peste rochia subțire de dimineață. Încercă să nu se uite prea insistent la McKenna, dar îi era greu să-şi ascundă fascinația. Bărbatul avea o prezență dinamică, o virilitate înnăscută, pe care ea nu o mai văzuse la nimeni altcineva decît, poate, la fratele ei. Costumul de vînătoare îi venea foarte bine. Haina neagră cădea frumos pe umerii lați, pantalonii verde închis îi urmăreau forma pulpelor puternice, iar cizmele negre îi înveleau frumos gambele lungi. Astfel de îmbrăcăminte i-ar fi venit bine oricui, însă efectul era şi mai impresionant la un bărbat atît de impunător ca McKenna.

Simțindu-i privirea discretă, el se uită repede spre ea, apoi o fixă cu pasiune, înainte să se răsucească şi să-i răspundă unuia dintre oaspeții care se apropiase de el. Aline se uită în adîncimile cafenii ale ceaiului, cu trupul vibrînd, tensionată. Nu ridică privirea decît atunci cînd se apropie fratele ei, care o întrebă despre programul din acea zi.

– Micul dejun o să fie servit în pavilionul de lîngă lac, îi răspunse Aline.

În astfel de vizite prelungite, prima masă a zilei nu se servea niciodată înainte de prînz şi era un ospăț de proporții, cu multe feluri şi cu destulă şampanie ca să întrețină atmosfera serii precedente. Aline îi atinse brațul fratelui ei.

– O dimineață plăcută, îi spuse ea veselă. Încearcă să stai departe de oaspeții care nu țintesc bine.

Marcus rîse, apoi vorbi încet:

– De obicei, americanii nu au problema asta. Deşi cîțiva dintre ei nu ştiu să călărească, de tras, trag bine.

Continuă să stea aplecat deasupra ei şi aşteptă pînă cînd Aline îl privi în ochi, apoi îngustă pleoapele.

– Ai dispărut cu McKenna aproape jumătate de oră, aseară. Unde ați fost şi ce-ați făcut?

– Marcus, rosti Aline cu un zîmbet plin de reproş, atunci cînd tu ai dispărut cu cîte o invitată, şi au fost multe astfel de ocazii, eu nu te-am întrebat niciodată unde ai fost şi ce-ai făcut.

– Pentru tine lucrurile stau altfel.

Pe Aline o înduioşă şi o amuză felul lui protector de-a fi.

– De ce?

Sprîncenele lui întunecate se încruntară, iar fratele ei vorbi supărat:

– Pentru că tu eşti sora mea.

– Nu are de ce să-mi fie teamă de McKenna, rosti ea. Îl cunosc destul de bine, Marcus.

– L-ai cunoscut cînd era tînăr, o contrazise el, dar acum e un străin şi nu ştii de ce e în stare.

– Nu te amesteca, Marcus. Fac ce-mi place cu el, şi sper că n-o să încerci să faci cum a făcut tata demult. Faptul că el s-a amestecat între noi m-a costat mult şi, deşi atunci n-am avut de ales şi am fost nevoită să accept decizia sa, lucrurile stau altfel acum.

Marcus sprijini o mînă pe spătarul scaunului ei. Grimasa crispată îi trăda îngrijorarea.

– Aline, întrebă el precaut, ce crezi tu că vrea omul ăsta de la tine?

Răspunsul le era clar amîndurora. Oricum, ea îşi dădu seama că Marcus nu se întrebase şi ce-şi doreşte ea.

– Acelaşi lucru pe care-l vreau şi eu de la el, răspunse.

– Ce-ai spus? rosti Marcus, privind-o de parcă n-ar fi recunoscut-o.

Oftînd, Aline se uită la McKenna, care discuta cu alți doi invitați.

– Nu ți-ai dorit niciodată să ai parte de măcar cîteva clipe din trecutul tău? îl întrebă cu blîndețe. Asta e tot ce vreau. Să aflu ce-ar fi putut să fie.

– Nu, nu-mi doresc niciodată asta, spuse el brusc. Cuvintele „ce ar fi putut să fie" nu înseamnă nimic pentru mine. Nu există decît momentul prezent şi viitorul.

– Asta pentru că tu poţi să-ţi alegi viitorul, spuse ea pe un ton egal. Însă eu nu am opţiunea asta.

Marcus strînse pumnul.

– Din cauza cîtorva cicatrici?

Întrebarea lui aduse o sclipire periculoasă în privirea lui Aline.

– Nu mi-ai văzut niciodată picioarele, Marcus. Nu ştii despre ce vorbeşti. Şi, venind din partea unui bărbat care poate să şi-o aleagă pe oricare dintre cele mai frumoase femei din Londra, la fel de uşor cum ar gusta dintr-o cutie de bomboane...

– Vrei să spui că sînt un prost superficial, care pune preţ doar pe felul în care arată o femeie?

Aline era tentată să-şi retragă cuvintele, din dorinţa de-a păstra liniştea între ei, însă, gîndindu-se la ultimele femei cu care fusese Marcus...

– Îmi pare rău să spun, dragul meu, că ultimele tale iubite, ultimele patru sau cinci, cel puţin, erau la fel de inteligente ca un cartof. Şi, da, erau toate frumoase, dar mă îndoiesc că ai fi putut să porţi o conversaţie cu ele mai mult de cinci minute.

Marcus se retrase puţin şi îi aruncă o privire ofensată.

– Ce legătură are asta cu discuţia noastră?

– Ilustrează ideea că pînă şi tu, unul dintre cei mai buni şi mai de onoare bărbaţi pe care-i cunosc, pui mare preţ pe atracţia fizică. Dacă te văd vreodată apropiindu-se de vreo femeie mai puţin decît perfectă, atunci o să

mă mai gîndesc dacă să-ți ascult predicile despre cît de puțin contează aparența fizică.

– Aline...

– Succes la vînătoare, adăugă ea. Te rog, ascultă-mă şi nu-mi încălca dorința.

Oftînd, fratele ei plecă să-şi găsească valetul, care era încărcat cu puşti şi saci din piele. Cîțiva dintre cei care plecau la vînătoare veniră să schimbe cîteva politeturi cu Aline, iar ea zîmbi şi discută cu ei, mereu conştientă de silueta înaltă şi întunecată a lui McKenna, undeva în fundal. Cînd oaspeții începură să coboare în grup pe treptele de piatră, conduşi de Marcus, el se apropie în sfîrşit.

– Bună dimineața, îi spuse Aline, cu inima bătînd atît de repede încît abia-i dădea voie să gîndească.

Îi oferi mîna, şi, cînd el i-o strînse într-a lui, ei i se tăie răsuflarea. Cumva, reuşi totuşi să vorbească pe un ton calm şi politicos.

– Te-ai odihnit bine azi-noapte?

– Nu.

Ochii lui McKenna străluciră. Îi reținu mîna o clipă mai mult decît era social acceptabil.

– Sper că nu ai o cameră incomodă, reuşi ea să spună, trăgîndu-şi degetele dintre ale lui.

– Şi ce-ai face dacă aş spune că e incomodă?

– Ți-aş oferi alta, bineînțeles.

– Nu te obosi, dacă nu cumva vrei să-mi oferi camera ta.

Îndrăzneala lui aproape c-o făcu să rîdă. Nu-şi amintea cînd îi mai vorbise un bărbat în acel fel atît de lipsit de respect, dacă într-adevăr i se întîmplase vreodată.

Maniera lui îi aminti de uşurința cu care-şi vorbeau cîndva şi o ajută să se detensioneze.

– Nu sînt o gazdă chiar atît de bună, îl informă.

McKenna se aplecă peste masă, sprijinindu-se de suprafața strălucitoare. Părul lui negru se apropie de al ei, iar poziția lui îi aminti de o felină gata să-şi atace prada. O strălucire de interes sclipi în ochii lui turcoaz.

– Care e verdictul, doamna mea?

Ea se prefăcu a nu pricepe.

– Verdictul?

– Trebuie să plec de pe pămînturile voastre, sau îmi dai voie să rămîn?

Încet, Aline desenă un cerc invizibil pe masă, cu vîrful degetului îngrijit. Inima îi bătea să-i sară din piept.

– Rămîi, dacă doreşti.

El îi vorbi pe un ton foarte scăzut.

– Şi înțelegi ce-o să se întîmple dacă rămîn?

Aline nu se gîndise că McKenna avea să ajungă vreodată atît de arogant, sau că ei avea să-i placă atît de mult această trăsătură a lui. Provocarea dintre ei doi, bărbat şi femeie, pluti în aer. Cînd îi răspunse în sfîrşit, o făcu pe acelaşi ton scăzut cu care-i vorbise şi el.

– N-aş vrea să te dezamăgesc, McKenna, dar trebuie să-ți spun că am foarte mare încredere că pot să-ți rezist.

El păru fascinat de ceea ce vedea pe chipul ei.

– Chiar aşa?

– Da. Nu eşti primul care-mi face o astfel de propunere şi, cu riscul de-a părea arogantă, îndrăznesc să spun că probabil n-o să fii nici ultimul.

Aline îşi dădu în sfîrşit voie să-i zîmbească aşa cum dorea, din plin, provocator şi ironic.

– De aceea cred că poți să rămîi şi să-ți încerci întreg arsenalul. Mă aştept să-mi placă eforturile tale, dar să ştii că prefer un oarecare rafinament.

El îi privi buzele care încă zîmbeau. Deşi nu răspunse în nici un fel provocării ei, Aline îşi dădu seama că-l şocase. Se simțea ca un suflet damnat care se dusese la Lucifer şi îl pocnise direct în bărbie.

– Rafinament, repetă el, privind-o din nou în ochi.

– Ei bine, da. Serenade, flori şi poezie.

– Ce fel de poezie?

– Scrisă de tine însuți, bineînțeles.

Zîmbetul lui leneş îi făcu plăcere lui Aline.

– Sandridge îți scrie poezii?

– Îndrăznesc să spun că mi-ar scrie.

Adam se pricepea la cuvinte şi cu siguranță că ar fi scris poezii cu stil şi cu umor.

– Dar nu i-ai cerut să facă asta, murmură McKenna.

Ea clătină încet din cap.

– Nu m-am gîndit niciodată prea mult la rafinament, îi spuse el.

Aline ridică din sprîncene.

– Nici măcar cînd a fost vorba despre seducție?

– Femeile cu care mă culc eu nu trebuie seduse.

Ea îşi sprijini bărbia în palmă, privindu-l cu atenție.

– Vrei să spui că pur şi simplu ți se oferă?

– Exact, spuse el, apoi îi aruncă o privire enigmatică. Şi cele mai multe dintre ele fac parte din înalta societate.

Cu o plecăciune, McKenna se răsuci şi porni după grupul plecat la vînătoare. Aline se strădui să respire egal şi rămase pe loc pînă cînd inima i se linişti. Era clar că amîndoi voiau să joace jocul pe care-l începuseră, un joc fără reguli şi fără un final clar, un joc periculos, fiindcă toată lumea ar fi putut să piardă mult din cauza lui. Aline se temea pentru ea însăşi, dar îi era şi mai teamă pentru el, care nu ştia chiar tot ce se întîmplase în trecut. Nu putea decît să-l lase să creadă ce era mai rău despre ea şi să-i dea voie să ia ce-şi dorea, ca apoi să piece de la Stony Cross simţindu-se răzbunat.

Micul grup matinal plecase la vînătoare, aşa că Aline avea timp să se relaxeze cu o cană de ceai, în salon. Gîndindu-se la McKenna, aproape că se lovi de cineva care tocmai ieşea din conac. Bărbatul întinse mîinile ca s-o susţină şi o apucă de coate, ţinînd-o pînă cînd ea îşi recăpătă echilibrul.

– Iartă-mă, te rog. Mă grăbeam să-i ajung din urmă pe ceilalţi.

– Tocmai au plecat, spuse Aline. Bună dimineaţa, domnule Shaw.

Cu părul lui auriu, pielea bronzată şi ochii albaştri, Gideon Shaw era foarte atrăgător. Avea o eleganţă degajată care nu putea fi pusă decît pe seama faptului că se născuse bogat. Liniile subţiri din jurul ochilor şi al gurii, adîncite de cinism, îl făceau şi mai atrăgător, dîndu-i un aer prietenos, abordabil. Era un bărbat înalt şi bine făcut, deşi nu se apropia de McKenna ca statură.

– Dacă o luaţi pe scările din stînga şi mergeţi pe cărarea spre pădure, îi prindeţi din urmă, îi spuse Aline.

Zîmbetul lui Shaw semăna cu o rază de soare care trece printr-o perdea de nori.

– Mulțumesc, doamnă. E unul dintre neajunsurile vieții mele faptul că îmi plac sporturile care se desfăşoară doar dimineața devreme.

– Atunci presupun că vă face plăcere şi să pescuiți?

– Vai, da.

– Ar trebui să mergeți cu fratele meu la pescuit de crap, într-o dimineață.

– Poate că o să merg, deşi s-ar putea să nu fac față provocării. Crapul englezesc e mult mai îndărătnic decît cel american.

– Se poate spune acelaşi lucru şi despre oamenii de afaceri englezi? întrebă Aline cu ochii strălucind.

– Spre uşurarea mea, nu.

Shaw se pregăti să plece, apoi se opri, de parcă tocmai îi venise o idee.

– Doamnă, am o întrebare...

Cumva, Aline ştiu exact ce are el de gînd s-o întrebe şi avu nevoie de mult talent actoricesc ca să-şi păstreze expresia neştiutoare.

– Da, domnule Shaw?

– Aseară, cînd mă plimbam prin grădină, am cunoscut o domnişoară...

Se opri, fiindcă nu ştia cît ar trebui să-i povestească din întîlnirea din seara precedentă.

– Nu v-a spus cum o cheamă? întrebă Aline cu un aer inocent.

– Nu.

– Făcea parte dintre invitați? Nu? Atunci probabil că era o servitoare.

– Nu cred, se încruntă Shaw. Are părul şaten deschis şi ochii verzi, sau cel puțin aşa mi s-a părut. E mică de înălțime, poate doar puțin mai înaltă decît dumneata.

Aline ridică din umeri, scuzîndu-se. I-ar fi plăcut să-i spună numele surorii ei, dar nu era sigură că Livia voia ca el să ştie cine este.

– Nu mă pot gîndi la nimeni care să se potrivească descrierii, domnule Shaw. Sînteți sigur că nu v-ați imaginat totul?

El clătină din cap, coborînd genele dese şi întunecate peste ochii albaştri, parcă gîndindu-se la o problemă de mare importanță.

– A fost reală. Şi am nevoie să... Adică, mi-ar plăcea mult s-o găsesc.

– Mi se pare că femeia asta v-a lăsat o impresie puternică.

Un zîmbet autoironic îi răsuci lui Shaw colțurile buzelor. Îşi trecu mîna prin păr, dezordonînd şuvițele blonde.

– Cînd am întîlnit-o pe ea am simțit că, pentru prima oară după ani buni, pot să răsuflu uşurat, răspunse el, fără să o privească în ochi.

– Da, înțeleg.

Sinceritatea tonului ei îi atrase atenția. Zîmbi deodată, apoi murmură:

– Văd că da.

Simțind un vai de simpatie pentru el, Aline arătă spre grupul plecat la vînătoare.

– Încă îi mai puteți prinde, dacă alergați.

Shaw rîse scurt.

– Doamnă, nu-mi doresc nimic destul de mult încît să alerg.

– Foarte bine, spuse ea cu un aer mulțumit. Atunci puteți să luați micul dejun împreună cu mine. O să cer să ni se aducă aici, afară.

Pentru că Shaw părea mai mult decît mulțumit de idee, Aline îi ordonă unui servitor să aducă micul dejun pentru două persoane. Un coş de chifle şi cornuri le fu adus la repezeală, alături de farfurii cu ouă fierte, ciuperci coapte şi felii subțiri de friptură de potîrniche. Deşi Shaw păru încîntat de micul dejun, era clar că îl interesa mai mult carafa de cafea tare, din care bău de parcă ar fi fost un antidot pentru vreo otravă pe care o ingerase de curînd.

Aline se sprijini de spătarul scaunului pe care stătea, luă o înghițitură de chiflă şi îi aruncă o privire pe sub gene companionului său, o privire din acelea care îi convingeau mereu pe bărbați să-i spună orice ar fi vrut ea să afle.

– Domnule Shaw, rosti, sorbind din ceaşca de ceai, de cînd îl cunoaşteți pe McKenna?

Întrebarea nu păru să-l surprindă. După ce băuse două cești de cafea pe nerăsuflate, acum se ocupa de o a treia, într-un ritm mai puțin alert.

– Cam de opt ani, îi răspunse.

– McKenna mi-a spus că v-ați cunoscut cînd el era luntraş, că i-ați fost pasager în barcă.

Un zîmbet enigmatic îi lumină fața interlocutorului ei.

– Asta a zis?

Ea înclină capul şi-l privi cu atenţie.

– Nu este adevărat?

– McKenna are tendinţa să ascundă unele detalii care ţin de reputaţia mea. De fapt, el e mult mai îngrijorat decît mine din cauza asta.

Aline îşi mai puse puţin zahăr în ceai.

– De ce aţi începe un parteneriat cu un simplu vîslaş? întrebă ea, pe un ton studiat.

Gideon aşteptă ceva vreme înainte să-i răspundă. Îşi aşeză ceaşca pe masă şi o privi atent.

– În primul rînd, pentru că McKenna mi-a salvat viaţa.

Aline nu se mişcă şi nu spuse nimic, aşa că americanul continuă:

– Mergeam pe malul apei, mort de beat. Nici acum nu-mi amintesc cum sau de ce eram acolo. Uneori uit ce fac atunci cînd beau şi nu-mi amintesc ore sau chiar zile întregi.

Zîmbetul lui îi dădu fiori reci.

– M-am împiedicat şi am căzut în apă, destul de departe de docuri încît să nu mă vadă nimeni, mai ales că nici vremea nu era prea bună. McKenna tocmai se întorcea cu barca din Staten Island şi a sărit în oceanul rece ca gheaţa, pe furtună, nici mai mult, nici mai puţin, şi m-a pescuit de acolo.

– Ce noroc pe dumneavoastră, spuse Aline, cu inima strînsă la gîndul că McKenna îşi asumase un asemenea risc de dragul unui străin.

– Fiindcă nu avea cum să-şi dea seama cine sînt, continuă Shaw, şi pentru că-mi pierdusem cunoştinţa, el m-a dus în camera în care stătea cu chirie. După o zi şi

jumătate, m-am trezit într-o gaură de şobolan, pălmuit de un luntraş gigantic şi nervos.

Un zîmbet nostalgic îi lumină chipul pentru o clipă.

– Aşa cum, probabil, puteţi să vă imaginaţi, nu mă simţeam deloc bine. Aveam o migrenă cît toate zilele. După ce mi-a adus nişte mîncare şi nişte apă, mi-am recăpătat suficient luciditatea încît să pot să-i spun lui McKenna cum mă cheamă. Pe măsură ce vorbeam, îmi dădeam seama că, în ciuda felului în care arăta, salvatorul meu era surprinzător de bine informat. Învăţase foarte multe de la cei pe care-i ducea cu barca de pe un mai pe celălalt despre proprietăţile din Manhattan. Ştia chiar şi despre pămîntul pe care-l cumpărase familia mea după ce-l închiriase multă vreme şi pe care nu se construise nimic. A avut tu... Mă scuzi, obrăznicia, să-mi propună o afacere.

Aline zîmbi.

– Ce afacere, domnule Shaw?

– Voia să împartă proprietatea în mai multe parcele şi să le închirieze pe termen scurt. Sigur că avea pretenţia la zece la sută din orice sumă ar fi obţinut pentru ele.

Shaw se sprijini de spătarul scaunului şi-şi încrucişă degetele pe abdomen.

– Iar eu m-am întrebat de ce nu. Nimeni din familia mea nu se deranjase să se ocupe de terenul acela. Cei dintr-a treia generaţie de Shaw sînt cunoscuţi drept o adunătură de leneşi. Aveam în faţă un necunoscut, plin de ambiţie şi de pasiune, evident gata să facă orice pentru profit, aşa că i-am dat toţi banii pe care-i aveam în portofel, cam cincizeci de dolari, şi i-am spus să-şi cumpere

un costum, să se tundă, să se bărbierească şi să vină a doua zi la mine la birou.

– Iar McKenna s-a descurcat bine, spuse Aline.

Shaw aprobă din cap.

– În şase luni, închiriase fiecare colţişor din terenul acela. După aceea, fără să ceară voie nimănui, a folosit profitul ca să cumpere din proprietatea primăriei o parcelă de pămînt scufundat, pe malul oceanului, în zona de sub Canal Street. Mi-a dat ceva emoţii, mai ales cînd au început să apară glumele despre terenul sûbacvatic al lui Shaw şi-al lui McKenna.

Rîse cu nostalgie.

– Bineînţeles că m-am întrebat dacă nu cumva o luase razna, însă în acel moment oricum nu aveam ce să mai fac, trebuia să stau deoparte şi să mă uit cum el a aranjează ca terenul respectiv să fie acoperit cu pietriş şi pămînt. După aceea a construit acolo case şi cîteva depozite, transformînd zona într-o proprietate imobiliară valoroasă. Pînă la urmă, McKenna a transformat o investiţie de o sută cincizeci de mii de dolari într-o afacere care ne aduce cam un milion de dolari pe an.

Cifrele, rostite pe un ton atît de egal, o şocară pe Aline. Văzîndu-i surpriza, Shaw rîse încet.

– Nu e de mirare că McKenna a devenit un oaspete căutat în New York, ca să nu mai spun că e unul dintre cei mai doriţi bărbaţi din oraş.

– Presupun că femeile îşi doresc atenţia lui, spuse Aline, încercînd să pară indiferentă.

– E nevoit să le refuze încontinuu, spuse Shaw cu un zîmbet complice. Dar n-aş putea să spun că e mare crai.

A fost cu cîteva femei, dar, din cîte ştiu eu, nici una nu l-a interesat în mod deosebit. Majoritatea eforturilor sale au fost investite în muncă.

– Dar dumneavoastră, domnule Shaw? întrebă ea. Aveți pe cineva acasă, în America?

El clătină o singură dată din cap.

– Mă tem că sînt de acord cu perspectiva sceptică a lui McKenna în ceea ce priveşte beneficiile căsătoriei.

– Eu cred că, într-o bună zi, o să vă îndrăgostiți.

– Nu prea cred. Mă tem că eu nu cunosc această emoție...

Deodată, vocea nu i se mai auzi. Lăsă ceaşca din mînă şi se uită în depărtare, atent.

– Domnule Shaw?

Aline îi urmări privirea şi îşi dădu seama că o văzuse pe Livia, îmbrăcată într-o rochie de plimbare, de culoare pastel şi cu imprimeu floral, îndreptîndu-se spre una dintre potecile din pădure. Avea în mînă o bonetă din pai, împodobită cu margarete proaspăt culese. Gideon Shaw se ridică atît de repede încît aproape că-şi răsturnă scaunul.

– Mă scuzi, îi spuse lui Aline, lăsînd şervetul pe care-l avusese în poală să cadă pe masă. Femeia pe care mi-am imaginat-o a reapărut, iar eu am de gînd s-o prind.

– Desigur, spuse Aline, străduindu-se să nu rîdă. Noroc, domnule Shaw.

– Mulțumesc.

Dispăru într-o clipă, coborînd scările în formă de U cu uşurința unei feline. Cînd ajunse la grădinile terasate,o apucă peste pajişte cu paşi mari, gata să o ia la fugă.

Ridicîndu-se ca să-l vadă mai bine, Aline nu reuşi să-şi stăpînească zîmbetul ironic.

– Vai, domnule Shaw, dar eu credeam că nu vă doriți nimic suficient de mult încît să o luați la fugă.

Capitolul zece

În fiecare zi de cînd murise Amberley, Livia adormea cu gîndul la el. Asta pînă în seara dinainte. I se părea ciudat că o preocupă alt bărbat, mai ales că acesta era atît de diferit de logodnicul ei. Se simți vinovată şi tulburată cînd îşi aminti de chipul subțire, de părul blond al lui Gideon Shaw şi de atingerea lui expertă. Da, era foarte diferit de Amberley.

Logodnicul ei nu fusese un bărbat prea complicat. Nu avea nici un ascunziş întunecat, nimic care să-l împiedice să iubească şi să se lase iubit cu uşurință. Se trăgea dintr-o familie de oameni buni, bogați, fără să fie aroganți şi foarte atenți la datoria pe care o aveau față de cei mai puțin norocoşi decît ei. Amberley fusese un bărbat atrăgător, cu ochii căprui şi cu părul castaniu, strălucitor, tuns frumos, cu o şuviță care-i aluneca mereu peste sprînceană. Fusese subțire, dar bine făcut, iubise sportul, jocuriie şi plimbările lungi.

Nu era de mirare că el şi Livia se îndrăgostiseră unul de celălalt. Toată lumea îşi dăduse seama cît de bine se potriveau. Amberley scotea la lumină o parte din Livia de care aceasta nu ştiuse. În brațele lui devenea îndrăzneață. Îi plăcuse să facă dragoste cu el şi fusese dornică să facă orice, oriunde, cu abandon şi cu pasiune.

Trecuse multă vreme de cînd el nu mai era, iar Livia fusese singură în tot acel timp. Mama ei îi spusese că ar fi trebuit să-şi caute cît mai curînd un soţ, înainte ca tinereţea să i se stingă de tot. Livia era de acord, mai ales că se simţea singură şi îi era dor de confortul şi de plăcerea pe care-o puteau oferi braţele unui bărbat. Cumva, însă, nu reuşea să se convingă că un astfel de proiect merita efortul. Nu putea decît să aştepte pe cineva sau ceva care să o elibereze din lanţurile invizibile care o ţineau prizonieră.

Se plimbă prin pădurea de stejar, neobişnuit de întunecată pentru ora matinală. Cerul era încă acoperit de o perdea de nori cenuşiu-argintii. Ajunse la o potecă îngustă şi o apucă înainte, pînă la un drum înfundat, oprindu-se din cînd în cînd ca să lovească vreo piatră cu pantoful. În aer se juca un vînticel care făcea frunzele să foşnească. O pasăre ciripi indignată.

Livia îşi dădu seama că o urmăreşte cineva abia atunci cînd auzi paşi în urma ei. Se răsuci şi văzu silueta înaltă a unui bărbat care se apropia cu o graţie fluidă ce-i făcea hainele de vînătoare să pară la fel de elegante ca un costum formal. Livia trase repede aer în piept cînd îşi dădu seama că o găsise Gideon Shaw.

Deşi i se păruse chipeş sub razele lunii, Shaw îi tăie răsuflarea la lumina zilei. Părul lui era tuns scurt şi blond ca aurul antic, şi avea un chip frumos, masculin, cu nasul lung şi subţire, pomeţii înalţi şi ochii neaşteptat de albaştri.

Din nu se ştie ce motiv, atunci cînd privirile li se întîlniră, el se opri, de parcă s-ar fi lovit de un zid invizibil. Se

uitară unul la celălalt de la distanță, iar Livia începu să simtă ceva cald şi apăsător în mijlocul pieptului, ca un fel de dor. Expresia de pe chipul bărbatului era neobişnuită, iar ea văzu în ochii lui interesul de sub deziluzie, fascinația pe care nu voia să o simtă, încercarea să n-o dorească.

– Bună dimineața, domnule.

Vocea ei păru că-l cheamă mai aproape. Se îndreptă încet spre ea, de parcă i-ar fi fost frică să nu o sperie.

– Te-am visat aseară, îi spuse.

Începutul acela de conversație era alarmant, însă Livia nu făcu decît să zîmbească.

– Ce făceam? întrebă, aplecîndu-şi capul într-o parte şi continuînd să se uite la el. Sau asta e o întrebare periculoasă?

Vîntul mişcă şuvița de păr care-i căzuse lui Gideon pe frunte.

– E o întrebare periculoasă, cu siguranță.

Livia îşi dădu seama că flirtează, dar nu putu să se stăpînească.

– Ai venit să-mi vorbeşti, domnule Shaw?

– Dacă nu te deranjează compania mea.

– M-ar deranja numai absența dumitale, spuse ea, bucurîndu-se să-l vadă că zîmbeşte larg.

Îi făcu semn să i se alăture, apoi se răsuci şi continuă să se îndrepte spre poarta grădinii din depărtare. Shaw se apropie şi începu să meargă pe lîngă ea, strivind sub cizmele din piele maronie ramurile şi frunzele care căzuseră pe drum. Îşi băgă mîinile în buzunarele hainei şi îi aruncă o privire Liviei.

– Ştii, spuse el simplu, că n-o să te las să-mi scapi înainte să-mi spui cine eşti.

– Prefer să rămîn misterioasă.

– De ce?

Ea îi spuse adevărul.

– Fiindcă am făcut ceva scandalos în trecut, iar acum mi-e foarte greu să ies în lume.

– Ce fel de scandal a fost? întrebă el pe un ton sarcastic, exprimîndu-şi astfel îndoiala că ar fi fost vorba de altceva decît o greşeală minoră. Ai mers pe undeva fără însoţitoare, presupun. Sau ai lăsat pe cineva să te sărute în public.

Ea clătină din cap, zîmbind amar.

– E clar că nici n-ai idee cît de urît pot să se poarte tinerele domnişoare.

– Mi-ar plăcea să mă luminezi în privinţa asta.

Fiindcă ea tăcu, Shaw renunţă la subiect şi îşi mută atenţia spre grădina aproape sălbatică din faţa lor. Peste gard se întindeau buruieni parfumate care umpleau aerul cu aroma lor. Fluturii dansau printre maci şi margarete. În spatele cîtorva răsaduri de morcovi, salată şi ridichi, se ridica o arcadă acoperită de trandafiri, care dădea spre o seră mică, umbrită de un arbore bătrîn.

– Foarte frumos, remarcă Shaw.

Legănîndu-şi boneta pe braţ, Livia îl conduse spre sera în care abia dacă încăpeau doi oameni.

– Cînd eram fetiţă, veneam aici, cu cărţi şi cu păpuşi, şi mă prefăceam că sînt o prinţesă într-un turn.

– Deci ai crescut la Stony Cross Park, spuse el.

Livia deschise uşa serei şi se uită înăuntru. Era curată şi bine întreţinută, iar banca de lemn strălucea, proaspăt lăcuită.

– Lordul Westcliff e fratele meu, recunoscu ea într-un sfîrşit, pe un ton sec, care răsună în camera cu pereți de sticlă. Sînt lady Olivia Marsden.

Shaw rămase în spatele ei, aproape, dar fără s-o atingă. Prezența lui era electrizantă şi o făcut pe Livia să facă un pas înainte şi să intre în seră. Gideon rămase în prag, astupîndu-l cu trupul lui bine făcut şi cu umerii lați. Cînd se răsuci spre el, Livia rămase surprinsă că era atît de diferit de Amberley. Shaw avea cel puțin zece ani mai mult decît avusese logodnicul ei cînd murise, era un bărbat puternic, umblat şi atît de evident plictisit de lume şi de tot ce era în ea încît liniile cinismului i se înscriseseră în ridurile fine din jurul ochilor. Cînd zîmbea, însă, aerul deziluzionat dispărea şi el devenea atît de atrăgător încît inima tinerei aproape că rămase încremenită.

– Lady Aline a spus că are o soră, rosti Shaw. Oricum, credeam că nu locuieşti aici.

– Locuiesc la Stony Cross Park, dar stau departe de lume. Din cauza scandalului, ştii.

– Mă tem că nu ştiu.

Colțurile gurii lui se ridicară într-un zîmbet plăcut.

– Spune-mi, prințesă Olivia, de ce nu vrei să cobori din turn?

Îndemnul blînd o făcu pe Livia să simtă că se topeşte pe dinăuntru. Rîse nesigură, dorindu-şi ca, doar pentru o clipă, să îndrăznească să aibă încredere în el. Era, însă, prea obişnuită să fie independentă, aşa că scutură din cap şi se apropie, aşteptîndu-se ca el să se retragă din prag. Gideon făcu doar o jumătate de pas în spate, cu mîna încă pe tocul uşii, astfel că ea nu avu de ales şi păşi

în îmbrățișarea sa. Panglicile bonetei îi alunecară din mînă.

– Domnule Shaw, începu ea, făcînd greșeala să ridice privirea spre el.

– Gideon, șopti el. Vreau să-ți știu secretele, Olivia.

Un zîmbet amar înflori pe chipul ei.

– O să le auzi de la alții, mai devreme sau mai tîrziu.

– Eu vreau să le aflu de la tine.

Livia dădu să se retragă în seră, dar Shaw o prinse de cingătoarea rochiei și își strecură degetele pe sub bucățica de material întărit. Neputînd să fugă, ea își puse mîna peste mîna lui și roși. Știa că e un joc și că, odată, ar fi putut să facă față cu grație unei astfel de situații, însă nu și în acel moment. Vorbi pe un ton scăzut:

– Nu pot să fac asta, domnule Shaw.

Spre uimirea ei, el păru că înțelege exact.

– Tu nu trebuie să faci nimic, rosti Gideon încet. Lasă-mă pe mine să vin mai aproape. Tu doar rămîi pe loc.

Apoi se aplecă și o sărută. Apăsarea ademenitoare a buzelor lui o ameți pe Livia, însă el o strînse mai aproape, susținînd-o. O săruta chiar Gideon Shaw, ticălosul egoist și desfrînat de care fratele ei îi ceruse să stea departe. Și, vai, cît de bine se pricepea. Crezuse că nimic nu se putea compara cu săruturile lui Amberley, însă gura acestui om era caldă și răbdătoare, iar maniera lipsită de grabă în care o săruta era foarte erotică. O tachină cu blîndețe, desfăcîndu-i buzele și abia atingîndu-i-le cu limba înainte să se retragă.

Dorindu-și mai mult, Livia începu să se ridice pe vîrfuri, iar respirația i se înteți. El îi răspunse cu asemenea

pricepere încît ea nu s-ar fi putut apăra nici dacă ar fi vrut. Spre uimirea ei, se trezi apucîndu-l pe după gît şi lipindu-şi sînii de pieptul lui lat. El îi cuprinse ceafa în palmă şi îi înclină capul, lăsîndu-i gîtul expus. Încă blînd şi controlat, îi sărută pielea fragilă, în jos, spre baza gîtului. Livia îi simţi limba atingînd-o delicat şi gemu de plăcere.

Shaw începu să-i sărute obrazul şi să-i mîngîie spatele. Răsuflările li se împletiră, calde, iar pieptul lui începu să se ridice şi să coboare într-un ritm dezordonat.

– Doamne, şopti într-un final, cu buzele lipite de pielea chipului ei, o să mă bagi în bucluc.

Livia zîmbi.

– Ba tu pe mine, reuşi să-l acuze la rîndul ei, chiar înainte ca ei s-o sărute din nou.

Vînătoarea de dimineaţă se dovedi bogată, cu cel puţin douăzeci de cocoşi de munte şi şase potîrnichi drept răsplată pentru eforturile vînătorilor. Doamnele li se alăturară sportivilor la un mic dejun bogat, în apropiere de lac, şi toată lumea vorbi şi rîse, timp în care servitorii se ocupară ca toate paharele şi toate farfuriile să fie pline mereu. După masă, oaspeţii se împărţiră în două grupuri. Unii dintre ei plecară la plimbare, cu trăsura sau pe jos, iar alţii se retraseră în conac, ca să scrie scrisori sau ca să joace cărţi.

Cînd Aline văzu cîtă mîncare fusese adusă înapoi ia bucătărie, împachetă totul în borcane şi coşuri, ajutată de două servitoare, şi trimise merindele sătenilor din Stony Cross. Ca doamnă a locului în absenţa mamei ei, Aline

se ocupa de familiile mai nevoiaşe din sat. Era o obligaţie care nu-i făcea mereu plăcere, pentru că aceste vizite îi ocupau o zi întreagă sau chiar două pe săptămînă. Trebuia să viziteze fiecare bordei în parte, să se aşeze lîngă soba fiecăruia, să asculte cu blîndeţe liste întregi de supărări şi să dea sfaturi cui avea nevoie de ele. Aline se temea că nu e suficient de înţeleaptă şi de răbdătoare pentru o astfel de sarcină, însă ştia cît de puţin au sătenii şi cît de mult muncesc, iar acest lucru o făcea mereu să se simtă recunoscătoare pentru ceea ce avea şi să nu se ferească din calea sarcinilor care aveau legătură cu ei.

În ultimele cîteva luni, reuşise s-o convingă pe Livia să o însoţească, iar prezenţa surorii ei făcuse întotdeauna ca timpul să treacă mai uşor. Din păcate, în acea după-amiază, Livia nu era de găsit. Tulburată, Aline se întrebă dacă nu cumva era încă în compania domnului Shaw, care lipsea la rîndul lui. Cu siguranţă că nu era posibil, fiindcă Livia nu mai petrecuse de ani buni atît de mult timp cu un bărbat. Pe de altă parte, poate că Shaw reuşise s-o atragă afară din ascunzătoarea ei.

Era bine sau era rău? Aline se agită în sinea ei. Normal că Livia, ca o răsfăţată ce era, se apropiase de un ticălos în loc să se apropie de vreun domn cumsecade. Zîmbind, Aline ridică un coş greu şi se îndreptă spre trăsură. Vasele din coş se loviră unele de altele, iar mirosul sărat de şuncă şi ouă îi ajunse la nas.

– Doamnă, se auzi din spatele ei vocea unei servitoare care o urma din bucătărie, lăsaţi-mă să duc eu coşul, vă rog.

Uitîndu-se peste umăr, Aline zîmbi cînd văzu că tînăra ducea deja două coşuri grele.

– Mă descurc, Gwen, răspunse ea, oftînd pe tăcute cînd trebui să urce cîteva trepte.

Una dintre cicatrice îi strîngea pielea şi amenința să-i înțepenească genunchiul drept. Aline strînse din dinți şi-şi forță piciorul să se întindă.

– Doamnă, insistă Gwen, dacă-l lăsați deoparte, mă întorc eu după el...

– Nu e nevoie. Vreau să duc coşurile la trăsură şi să plec, fiindcă nu prea mai am timp ca să şi...

Se întrerupse brusc, fiindcă-l văzu pe McKenna în apropiere de intrarea servitorilor. Vorbea cu o tînără cameristă care chicotea şi se sprijinea cu umărul de un perete. Deci talentul de seducător nu-l părăsise. Îi zîmbea fetei roşcate şi, la un moment dat, întinse mîna şi o atinse sub bărbie. Deşi Aline nu scoase nici un sunet, ceva probabil că-i atrase atenția lui McKenna, care se uită spre ea, iar privirea i se întunecă. Imediat, servitoarea dispăru, iar el continuă să se uite la Aline. Tînăra îşi reaminti că nu avea nici un drept să simtă că el îi aparține în vreun fel. Pînă la urmă, nu mai era o fetiță de nouăsprezece ani îndrăgostită de băiatul de la grajduri. Cu toate astea, un vai de furie o traversă la gîndul că nu era singura pe care McKenna încerca s-o seducă. Îşi simți chipul împietrit şi continuă să se îndrepte spre intrare.

– Mergi înainte, îi murmură lui Gwen, care se grăbi să-i facă pe plac.

McKenna ajunse lîngă Aline din cîțiva paşi. Expresia de pe chipul lui era greu de citit. Întinse mîna spre coş.

– Dă-mi mie ăsta.

Aline se feri.

– Nu, mulțumesc.

– Şchiopătezi.

Observația lui o făcu să se alarmeze.

– Mi-am sucit glezna pe scări, spuse scurt, opunîndu-se cînd el încercă să-i ia coşul din brațe. Dă-i drumul. N-am nevoie de ajutorul tău.

Ignorînd-o, el îi luă greutatea din mînă şi o privi, ridicînd o sprînceană.

– Ar trebui s-o chemi pe doamna Faircloth ca să te panseze înainte să înceapă să te doară şi mai tare.

– Deja m-a mai lăsat durerea, spuse ea, exasperată. Caută pe altcineva pe care să-l superi, McKenna. Sînt sigură că mai sînt şi alte femei cu care vrei să te distrezi astăzi.

– Nu încercam s-o seduc.

Ea îi aruncă o privire cu înțeles, iar sprîncenele lui negre se ridicară batjocoritor.

– Nu mă crezi? o întrebă.

– Nu. Cred că ea e a doua opțiune, în caz că nu pui mîna pe mine.

– În primul rînd că nu am de gînd să mă culc cu vreuna dintre servitoare. Încercam doar să aflu ceva de la ea. În al doilea rînd, nu-mi trebuie nici o a doua opțiune.

Aroganța lui o lăsă pe Aline fără cuvinte. Nu cunoscuse niciodată pe cineva atît de sigur de sine. Foarte bine, de altfel, fiindcă nu era destul loc în lumea civilizată pentru mai mulți bărbați ca el. Cînd i se păru că poate să vorbească din nou, ea întrebă cu un glas înecat:

– Ce-ar putea să te intereseze din ce ştie o cameristă?

– Am aflat că lucra aici pe vremea cînd te-ai îmbolnăvit tu în chip atît de misterios şi încercam s-o fac să-mi povestească despre asta.

Aline îi privi fix eşarfa de la gît, crispată.

– Şi ce ţi-a spus?

– Nimic. Se pare că şi ea, şi restul servitorilor, sînt hotărîţi să-ţi păstreze secretul.

Răspunsul lui aduse un vai de uşurare pe chipul lui Aline. Se relaxă puţin şi răspunse:

– Nu există nici un secret. Am avut febră. Uneori, oamenii fac febră din senin, după care se simt din ce în ce mai rău. Mi-am revenit într-un final, şi cu asta, basta.

El o privi atent, aspru, apoi spuse:

– Nu cred o iotă.

Expresia nu-i era cunoscută lui Aline, însă sensul ei îi era clar.

– Bineînţeles că ai dreptul să crezi ce doreşti, răspunse. Eu nu pot decît să-ţi spun cum au stat lucrurile.

El ridică o sprînceană cînd îi auzi tonul ofensat.

– După cum am aflat în trecut, doamna mea, dumneata nu ţii seama de adevăr, dacă el nu ţi-e pe plac.

Aline făcu o grimasă, fiindcă nu avea cum să se apere fără să fie nevoită să recunoască mai mult decît era dispusă. Înainte să-i poată răspunde ceva, însă, McKenna o şocă, apucînd-o de mînă şi trăgînd-o pe un coridor îngust. Lăsă jos coşul şi se aşeză în faţa ei. Aşa cum stăteau acolo, aproape atingîndu-se, pe Aline o traversă un fior erotic. Făcu un pas înapoi, ca să se ferească de el, şi umerii i se lipiră de perete.

McKenna era destul de aproape încît ea să poată să-i vadă firele de barbă pe sub pielea proaspăt rasă, ca o umbră care-l făcea să fie şi mai atrăgător. Avea buzele strînse într-o expresie severă, care-i desena riduri la colţurile gurii. Aline voia să-i sărute acele linii tensionate, să le aline, să-i guste buzele... Împinse înapoi în adîncul minţii, cu disperare, gîndurile despre gura lui şi aplecă privirea ca să nu o mai vadă.

– Nu înţeleg de ce nu te-ai măritat, se auzi vocea lui scăzută şi iritată. Vreau să ştiu ce ţi s-a întîmplat acum mulţi ani şi de ce eşti singură. Ce au bărbaţii din Hampshire de nu te vor? Sau tu eşti problema, cumva?

Era atît de aproape de adevăr, încît Aline simţi un fior de disconfort.

– Aşa ştii tu să seduci, McKenna? întrebă pe un ton tăios. Acostezi doamnele şi le tragi pe coridoarele servitorilor, ca apoi să le supui unor interogatorii?

El zîmbi brusc, larg, iar expresia confuză din privire îi dispăru uimitor de repede.

– Nu, recunoscu. Sînt ceva mai priceput decît atît.

– Aşa sper.

Încercă să se ferească din calea lui, însă el făcu un pas înainte, iar greutatea sa o lipi de zid, nelăsîndu-i nici o portiţă de scăpare. Aline tresări cînd îi simţi trupul mare, coapsa care le desfăcea pe ale ei şi respiraţia în ureche. Nu încercă s-o sărute, ci continuă doar s-o ţină în braţe cu grijă, de parcă ar fi încercat să-i înveţe fiecare detaliu al corpului.

– Dă-mi voie să trec, spuse ea cu greutate.

El nu păru să o audă.

– Tu, spuse el încet, ca pentru sine.

Trupul ei se trezi la viață. Era prinsă între zidul tare şi rece şi bărbatul solid care o ținea prizonieră. Se schimbase, nu mai avea brațele şi picioarele lungi şi subțiri. Era mai mare, mai solid, un bărbat puternic, în floarea vîrstei. McKenna nu mai era băiatul fermecător pe care şi-l amintea ea, ci devenise cu totul altă persoană. Era un bărbat puternic şi nemilos, cu un fizic pe măsură. Fascinată de schimbarea care se petrecuse cu el, Aline nu putu să se oprească şi îşi strecură mîinile pe sub haina lui, apăsîndu-i cu degetele mușchii pieptului şi coasteie. McKenna rămase nemişcat, încordîndu-se atît de mult încît un tremur de efort îi traversă trupul.

– Tu de ce nu te-ai însurat? şopti Aline, scăldată de parfumul lui sărat, fierbinte, care-i făcea inima să bată aproape incomod de tare. Ar fi trebuit să-ți găseşti o soție pînă acum.

– N-am cunoscut niciodată o femeie pe care s-o *vreau suficient, spuse el ca pentru sine*, crispîndu-se cînd îi simți palmele peste talia vestei. Lanțurile unei căsnicii m-ar înnebuni.

Se opri şi începu să respire sacadat cînd Aline îi mîngîie abdomenul cu degetele. Bucurîndu-se de senzația de putere, ea prelungi momentul, lăsîndu-l să se întrebe cîteva clipe dacă avea să îndrăznească să-l atingă aşa cum era atît de evident că îşi doreşte. McKenna era aprins, iar din pielea lui se ridicau valuri de căldură. Aline voia să-l atingă pe sub materialul care-i acoperea trupul. Abia venindu-i să creadă că face aşa ceva, îşi lăsă degetele să alunece mai jos şi le curbă delicat peste

erecția lui. Un fior intens de plăcere o cuprinse, iar terminațiile nervoase din palmă îi tresăriră. Amintirea legăturii dintre ei îi făcu trupul văduvit de senzații să se înfioare şi țesuturile sensibile să vibreze.

McKenna gemu încet şi-şi sprijini mîinile pe umerii ei, cu degetele desfăcute, de parcă s-ar fi temut să n-o strîngă prea tare. Ea îl mîngîie, în sus, atingîndu-l atent cu degetul mare, apoi în jos, strîngînd încet, pînă cînd el şuieră printre dinți. Sus şi jos, iar şi iar. Gîndul că ar putea să-l aibă în ea, să-l cuprindă cu totul, îi înmuie genunchii.

McKenna aplecă puțin capul şi o sărută cu delicatețea aripilor unui fluture. Adorația cu care o atingea o uimi pe Aline. Buzele lui alunecară spre colțurile gurii ei, unde zăboviră o vreme, apoi începură o călătorie de-a lungul obrazului, pînă în locul în care limba lui îi atinse lobul urechii. Orbeşte, Aline întoarse capul spre el, dorindu-şi să fie sărutată. El o sărută încet, lent, făcînd-o să geamă cînd în sfîrşit îi apăsă buzele cu buzele lui. Sprijinindu-se de el, ea deschise gura. El o gustă cu blîndețe, mîngîindu-i interiorul satinat cu o pricepere care o făcu să uite de toate. Ritmul respirației lui Aline deveni nerăbdător şi tot trupul i se încordă. Voia să-l cuprindă în brațe şi să-l strîngă pînă cînd s-ar fi scufundat cu totul în ea.

Încercînd s-o tragă mai aproape, McKenna se aplecă mai mult şi îi cuprinse posteriorul în palmă, ridicînd-o pe vîrfuri. Gura lui alunecă spre gîtul ei, apoi reveni la buze şi o sărută din nou şi din nou, de parcă ar fi încercat să descopere toate felurile în care putea să facă asta. Buzele lui le cuprinseră pe ale ei şi Aline gemu şi se zbătu în îmbrățişarea lui, dorind să-l simtă lipit de ea. Atingerea

sînilor ei îl făcu să scoată un sunet gutural, aspru. Deodată, se desprinse din îmbrățișare, blestemînd încet.

Aline își cuprinse talia cu brațele și-l privi fără să priceapă, știind că, probabil, el o vedea cum tremură, așa cum îl vedea și ea pe el. McKenna se întoarse cu spatele și își încrucișă mîinile la piept, apoi privi în podea.

– Nu pot să mă stăpînesc, spuse încet, printre dinți.

Cînd înțelese că el era cît pe ce să-și piardă controlul și cînd îl auzi recunoscînd asta, pe Aline o cuprinse o bucurie nesăbuită, greu de stăpînit. Amîndurora le luă mult ca să-și revină, însă pînă la urmă McKenna se aplecă și luă coșul de pe jos, făcîndu-i semn lui Aline să o ia înainte. Amețită, ea se îndreptă spre intrarea în conac, unde dădu peste Gwen, servitoarea, care tocmai se întorcea ca să ia ultimul coș. McKenna refuză să-i dea fetei pachetul greu.

– Nu e nevoie, spuse pe un ton vesel. Îl duc eu. Doar să-mi spui unde să-l pun.

– Da, domnule, spuse Gwen aproape imediat.

El se întoarse și-i aruncă o privire scurtă lui Aline. Între ei traversă un mesaj nerostit. Aveau să se vadă mai tîrziu. Apoi el plecă, pășind ușor cu picioarele lui lungi.

Aline rămase nemișcată și încercă să-și revină, însă de nicăieri apăru fratele ei, încruntat și tulburat. Marcus se schimbase de hainele de vînătoare și acum purta pantaloni gri-perlă, o haină bleumarin și o eșarfă din mătase, cu model cadrilat.

– Unde e Livia? întrebă fără nici o introducere. A lipsit toată dimineața.

Aline ezită înainte să răspundă pe un ton scăzut.

– Bănuiesc că e în compania domnului Shaw.

– Poftim?

– A însoțit-o la plimbarea de dimineață, spuse Aline, străduindu-se să păstreze o atitudine degajată. Din cîte ştiu eu, nici unul dintre ei nu s-a întors încă.

– Şi tu l-ai lăsat să plece cu ea? şopti Marcus indignat. Pentru Dumnezeu, de ce n-ai făcut nimic ca să-l opreşti?

– Nu mai vorbi aşa, spuse Aline. Crede-mă, Marcus, că Livia e în stare să-i spună oricărui bărbat s-o lase în pace. Şi, dacă petrece un timp cu domnul Show, mi se pare că are dreptul să facă asta. În plus, el pare un adevărat domn, indiferent ce reputație ar avea.

– Nu e genul de domn cu care sînteți voi obişnuite. E american.

Apăsă pe ultimul cuvînt, astfel că acesta deveni aproape o insultă.

– Credeam că-ți plac americanii!

– Nu şi dacă se apropie de una dintre surorile mele.

Marcus o privi mai îndeaproape, bănuitor.

– Şi tu pe unde ai umblat?

– Eu...

Luată prin surprindere, Aline îşi duse mîna la gît, acolo unde fratele ei se uita supărat.

– De ce mă priveşti aşa?

– Ai o urmă roşie pe gît, spuse el cu obidă.

Aline se decise să facă pe nevinovata şi îl privi uimită.

– Nu fi prostuț! E doar o iritație de la colier.

– Nu porți colier.

Aline zîmbi, apoi se ridică pe vîrfuri şi-l sărută, ştiind că, sub exteriorul supărat, fratele ei se temea ca nu cumva una dintre surorile lui adorate să fie rănită.

– Eu şi Livia sîntem femei în toată firea, spuse ea, şi sînt unele lucruri de care n-ai cum să ne aperi, Marcus.

Fratele ei îi acceptă sărutul şi nu mai spuse nimic, dar cînd se îndepărtă de el, Aline îl auzi murmurînd ceva ce i se păru a semăna foarte mult cu „Ba da, pot."

În acea seară, Aline găsi pe pernă un fir de trandafir cu petalele puțin desfăcute şi cu tulpina curățată de spini. Ridică floarea şi îşi atinse cu ea obrazul şi buzele.

„Doamnă,

Îți trimit flori şi, curînd, o serenadă. Cît despre poezie, am nevoie de ceva mai multă inspirație.

Al dumitale,

M."

Capitolul unsprezece

În următoarele două zile, McKenna nu reuşi să petreacă nici o clipă singur în compania lui Aline. Fiindcă juca rolul de gazdă cu foarte mare pricepere, ea părea să fie peste tot în acelaşi timp, coordonînd cina, jocurile, piesele de teatru şi toate celelalte distracţii pentru oaspeţii de la Stony Cross Park. McKenna nu prea avea de ales. Dacă nu voia să se îndrepte spre ea, s-o ia de mînă şi s-o tragă la o parte de faţă cu toată lumea, trebuia să-şi aştepte rîndul şi, ca de obicei, îi era greu să fie răbdător.

Toată lumea se aduna în jurul ei atunci cînd era în încăpere. Ironic, Aline avea o calitate pe care mama ei şi-o dorise întotdeauna, anume aceea de a-i atrage pe ceilalţi. Contesa, însă, dorea atenţia pentru sine, pe cînd Aline părea că vrea sincer să-i facă pe ceilalţi să se simtă bine în prezenţa ei. Flirta cu bărbaţii mai în vîrstă şi împărţea cîte o bîrfă cu doamnele. Se juca alături de cei mici şi le asculta cu înţelegere pe domnişoarele nemăritate, iar pe tinerii care-i făceau avansuri îi distrăgea, purtîndu-se ca o soră mai mare, blîndă şi bună, deşi nu-i reuşea întotdeauna, fiindcă, indiferent că ea se arăta neinteresată, mulţi dintre ei se îndrăgosteau imediat. Pe McKenna îl scîrbea ardoarea lor abia disimulată. Ar fi vrut să-i

omoare pe toți, să-i gonească şi să-şi arate colții ca un lup înfuriat. El era stăpînul inimii ei, pentru că avea atîta nevoie de ea şi pentru că aveau nişte amintiri amare împreună.

După-amiază, McKenna, Gideon şi lordul Westcliff se relaxau pe veranda din spatele conacului cînd apăru Aline, ducînd o tavă de argint. În urma ei mergea un servitor care aducea o măsuță mică, portabilă. Aerul era umed, iar vînticelul văratic nu reuşea să-i răcorească pe bărbații îmbrăcați numai în cămăşi. Peste tot domnea o linişte trîndavă, iar mare parte dintre oaspeți aleseseră să doarmă puțin, cu ferestrele deschise, pînă cînd avea să sosească seara cu orele ei mai răcoroase.

Pentru acea zi nu fusese pregătit nimic, nici o serată, nici o cină festivă, nici o petrecere în aer liber, fiindcă începea festivalul anual din Stony Cross. Aproape toată lumea din comitat avea să vină acolo, ca să bea şi ca să se simtă bine. Tradiția data de pe la mijlocul anilor o mie trei sute, iar evenimentul ținea o săptămînă, timp în care tot satul era cuprins de un haos fericit. Strada mare era de nerecunoscut, iar vitrinele magazinelor, de obicei frumos ordonate, erau acum ascunse în spatele unor standuri cu bijuterii, mătăsuri, jucării, încălțăminte şi cîte şi mai cîte. McKenna încă îşi mai amintea de entuziasmul pe care-l simțise în fiecare an în timpul festivalului. Prima seară începea întotdeauna cu muzică, dans şi un foc de tabără aprins nu departe de sat. Împreună, el şi Aline mergeau să vadă iluzioniştii, jonglerii şi picioroangele, după care se îndreptau spre tîrgul de cai, unde erau zeci

de animale, care mai de care mai mari şi mai arătoase. Încă îşi mai amintea de chipul ei luminat de flăcări, de ochii strălucitori şi de buzele pline de zahăr de la turta dulce pe care o cumpăra mereu în prima zi de festival.

Subiectul gîndurilor lui apăru pe verandă şi toţi bărbaţii începură să se ridice. Aline zîmbi şi îi îndemnă să rămînă unde erau. Deşi Westcliff şi Gideon se aşezară cuminţi înapoi în fotoliile lor, McKenna se ridică şi îi luă din mînă tava cu limonadă, în timp ce servitorul aşeza masa portabilă. Aline îi zîmbi lui McKenna, cu obrajii îmbujoraţi din cauza căldurii şi cu ochii căprui plini de umbre, făcîndu-l să-şi dorească să-i guste pielea umedă şi sărată şi să-i scoată rochia subţire din muselină galben-pastel, care i se lipise de corp.

După ce aşeză tava pe masă, McKenna ridică privirea şi o surprinse pe Aline privindu-i cu atenţie braţele. Îşi suflecase mînecile cămăşii, iar de sub ele se vedea pielea bronzată. Privirile li se întîlniră şi, deodată, lui îi veni greu să-şi aducă aminte că nu sînt singuri. Nu putea să-şi ascundă fascinaţia, la fel cum nici Aline nu putea să-şi mascheze atracţia pe care o simţea pentru el.

Întorcîndu-se spre tavă, ea luă carafa şi turnă limonadă în pahare, iar zgomotul bucăţilor de gheaţă care se loviră între ele îi trădă tulburarea. Îi întinse un pahar lui McKenna, de data asta fără să-l privească.

– Luaţi loc, bunule domn, îi spuse cu veselie, şi continuaţi-vă conversaţia. N-am intenţionat să vă întrerup.

Gideon îşi primi paharul cu limonadă şi îi zîmbi recunoscător.

– O astfel de întrerupere este întotdeauna binevenită, doamnă.

Westcliff îi făcu semn lui Aline să li se alăture, iar ea se aşeză graţios pe braţul fotoliului lui şi îi întinse un pahar de limonadă. Prietenia caldă dintre cei doi era evidentă. Interesant, se gîndi McKenna, amintindu-şi că, pe vremuri, relaţia dintre fraţi fusese destul de distantă. Aline era intimidată de fratele ei care avea atîta succes, iar Marcus nu avusese prea mare legătură cu familia în timpul pe care-l petrecuse la şcoală. Acum, însă, Marcus şi sora lui păreau foarte apropiaţi.

– Discutam despre cum firmele englezeşti nu-şi exportă produsele la fel de eficient cum o fac americanii şi nemţii, îi spuse Westcliff lui Aline.

– Probabil că se întîmplă asta fiindcă englezilor nu le plac limbile străine? sugeră ea pe un ton de glumă.

– Ăsta e un mit, îi spuse Westcliff.

– Chiar aşa? întrebă ea. Atunci spune-mi, te rog, cîte limbi străine ştii tu în afară de latină, care nu intră la socoteală.

Westcliff o privi întrebător.

– Şi de ce, mă rog, nu intră latina la socoteală?

– Fiindcă e o limbă moartă.

– Dar e, oricum, o limbă, îi atrase el atenţia.

Înainte ca ei doi să înceapă să se certe, McKenna le reaminti subiectul discuţiei.

– Problema nu e limbajul, le spuse, atrăgîndu-le amîndurora atenţia. Problema cu exportul din Anglia e că manufacturierii de aici au o adevărată aversiune pentru producţia în masă. Ţineţi mai mult la individualitate decît la conformitate, drept urmare producătorii britanici sînt mici, iar produsele lor, prea variate, aşa că puţini îşi permit să facă un efort ca să vîndă peste hotare.

– Dar n-ar trebui ca o companie să încerce să-i mulțumească pe clienți oferindu-le o gamă variată de produse? întrebă Aline, încruntîndu-se întrebătoare, într-un fel care-l făcu pe McKenna să-şi dorească să o sărute pe frunte şi să-i descrețească ridurile.

– Ba da, într-o măsură, răspunse el.

– De exemplu, interveni Gideon, fabricile de locomotive din Anglia sînt atît de specializate încît nici o locomotivă produsă aici nu seamănă cu o alta, a altui producător.

– La fel se întîmplă şi cu alte fabrici englezeşti, continuă McKenna. Un producător de biscuiți are o sută de feluri de biscuiți, cînd, de fapt, s-ar descurca mai bine dacă ar produce numai douăsprezece sortimente. La fel, un producător de tapet are cinci mii de modele, deşi ar fi mai profitabil să ofere numai o cincime din acest număr. E foarte scump să ai atît de multe produse, mai ales cînd încerci să vinzi peste ocean. Cifrele arată că aşa ceva nu e profitabil.

– Dar mie-mi place să am multe opțiuni, protestă Aline. Nu vreau ca pereții mei să semene cu ai altora.

Era atît de adorabilă, aşa tulburată de ideea unei game mai restrînse de modele pentru tapet, încît McKenna nu se putu abține şi zîmbi larg. Observîndu-i amuzamentul, Aline ridică sprîncenele într-un gest cochet.

– De ce zîmbeşti?

– Ai vorbit ca o englezoaică adevărată, îi spuse el.

– Tu nu eşti englez, McKenna?

Încă zîmbind, el clătină din cap.

– Nu mai sînt, doamna mea.

Devenise american din clipa în care călcase pe Staten Island, cu atît de mulți ani înainte. Deşi recunoştea

că simte o oarecare nostalgie pentru locul în care se născuse, îşi reinventase viaţa într-o ţară în care sîngele lui roşu nu era un dezavantaj. În America, învăţase să nu se mai gîndească la sine ca fiind un simplu servitor şi nu avea să se mai încline niciodată, în faţa nimănui. După ani întregi în care muncise din greu, făcuse sacrificii, se temuse şi se încăpăţînase să continue, putea să intre acum în biblioteca lui Westcliff ca un oaspete preţuit şi să nu mai muncească la grajduri pentru cinci şilingi pe lună.

McKenna îşi dădu seama că Westcliff se uita cînd la el, cînd la Aline, şi că nu-i scăpase tensiunea dintre ei. Contele avea o minte ascuţită şi nu ar fi permis nimănui să profite de sora sa.

– Presupun că ai dreptate, spuse Aline. Dacă un bărbat arată, vorbeşte şi gîndeşte ca un american, probabil că asta şi este.

Se aplecă puţin spre el, cu o strălucire în privire.

– Oricum, McKenna, o mică parte din tine o să fie mereu din Stony Cross. Refuz să-ţi dau voie să ne uiţi de tot.

– N-aş îndrăzni, spuse el încet.

Privirile li se întîlniră, şi de această dată nici unul dintre ei nu reuşi să se uite în altă parte, nici după ce tăcerea deveni incomodă.

Westcliff rupse vraja, dregîndu-şi glasul şi ridicîndu-se atît de brusc încît fotoliul aproape că se răsturnă sub greutatea lui Aline. Se ridică şi ea, încruntîndu-se puţin spre el. Fratele ei vorbi pe un ton atît de asemănător cu al regretatului conte, încît pe McKenna îl trecu un fior de indignare.

– Lady Aline, vreau să discut cu dumneata aranjamentele pe care le-ai făcut pentru zilele viitoare, ca să mă asigur că programele nu ni se suprapun. Însoțește-mă, te rog, în bibliotecă.

– Sigur, sire, rosti Aline, apoi le zîmbi lui McKenna și lui Gideon, care se ridicaseră în picioare. Mă scuzați, domnilor. Vă doresc o după-amiază plăcută.

După ce ea și contele se îndepărtară, McKenna și Gideon se așezară la locurile lor și întinseră picioarele.

– Așadar, spuse Shaw pe un ton degajat, se pare că planul tău merge bine.

– Care plan? întrebă McKenna, privind supărat spre rămășițele limonadei din pahar.

– Planul să o seduci pe lady Aline, bineînțeles.

Cu o mișcare leneșă, Gideon își mai turnă niște limonadă. McKenna scoase un sunet care putea să însemne orice. Rămaseră tăcuți cîteva clipe, pînă cînd acesta întrebă:

– Shaw, ți-a cerut vreodată vreo femeie să-i scrii poezii?

– Dumnezeule mare, nu, răspunse Gideon pufnind. Cei din familia Shaw nu scriu versuri, ci îi plătesc pe alții ca să facă asta, apoi își asumă laurii, adăugă, ridicînd din sprîncene. Nu-mi spune că lady Aline ți-a cerut să faci asta.

– Ba da.

Gideon dădu ochii peste cap.

– Nu poți să nu te miri de cîte căi găsesc femeile ca să ne facă să părem idioți. Doar n-ai de gînd să-i scrii versuri, nu?

– Nu.

– McKenna, cît de departe vrei să mergi cu ideea asta de răzbunare? Îmi place lady Aline şi descopăr că nu prea-mi surîde ideea s-o văd suferind.

McKenna îi aruncă o privire ameninţătoare şi rece.

– Dacă încerci să te amesteci...

– Uşurel, spuse Gideon, apărîndu-se. Nu am de gînd să-ţi stric planurile, fiindcă mă aştept să le distrugi tu singur, fără să ai nevoie de ajutor.

McKenna ridică o sprînceană într-un gest sarcastic.

– Ce înseamnă asta?

Gideon îşi scoase sticluţa cu alcool şi turnă cu încredere din ea, în limonadă.

– Înseamnă că nu te-am văzut niciodată atît de vrăjit de cineva sau de ceva aşa cum eşti de lady Aline, răspunse, luînd o înghiţitură mare din băutură. Iar acum, că m-am fortificat, o să risc să-mi spun părerea. Cred că încă o mai iubeşti şi, undeva, în adîncul sufletului tău, ai prefera să mori încet decît să-i provoci chiar şi o singură clipă de durere.

McKenna îl privi rece.

– Eşti un beţivan prost, Shaw, spuse încet, ridicîndu-se.

– A încăput vreodată îndoială? întrebă Gideon, dînd peste cap restul băuturii şi privindu-l pe McKenna cum se îndepărtează.

Se apropia seara şi temperatura scăzuse, iar oaspeţii de la Stony Cross Park începură să se adune în sala de la intrare. Grupuri mici ieşiră în curte, unde un şir de

trăsuri aşteptau să-i ducă în sat. Printre cei care doreau să se amuze la festival erau şi sora lui Gideon, doamna Susan Chamberlain, şi soţul acesteia, Paul. În ultimele cîteva zile, Aline găsise că era uşor să vorbeşti cu cei doi, însă nu reuşise deloc să-i simpatizeze. Susan era înaltă şi avea părul auriu, la fel ca fratele ei, dar nu avea nici simţul umorului, nici autoironia acestuia, ci părea, chiar, puţin cam prea serioasă, calitate pe care o avea în comun cu soţul ei, Paul.

Chiar în momentul în care pleca prima trăsură, Aline îi aruncă o privire lui Gideon Shaw, care era foarte atent spre o siluetă venind dinspre conac. Bărbatul zîmbea puţin şi privea blînd spre cea care se apropia. Aline tresări bucuroasă cînd văzu că Livia se aventurase, în sfîrşit, afară, şi renunţase la izolarea autoimpusă. Era prima dată cînd ieşea în public de la moartea lui Amberley. Îmbrăcată într-o rochie de un trandafiriu închis mărginită de volane mai deschise la culoare, sora ei părea foarte tînără şi foarte emoţionată. Aline se îndreptă spre ea şi îi zîmbi cu căldură.

– Draga mea, spuse, apucîndu-i talia subţire, mă bucur că te-ai decis să ni te alături. Acum seara o să fie perfectă.

Susan Chamberlain se întoarse ca să-i şoptească soţului ei, ducîndu-şi mîna la gura ca să mascheze bîrfa pe care i-o împărtăşea. Privirea lui Chamberlain fugi spre Livia, apoi alunecă mai departe, ca şi cum n-ar fi vrut să fie surprins uitîndu-se la ea. Hotărîtă să o apere pe sora ei de orice nedreptate, Aline îi făcu Liviei semn să se apropie.

– Vino să faci cunoştinţă cu cîţiva dintre oaspeţii noştri. Domnule şi doamnă Chamberlain, v-o prezint pe sora mea mai mică, lady Olivia Marsden.

Aline respectă întocmai regula prezentărilor, dorindu-şi să poată să accentueze şi mai mult faptul că Livia avea un rang mai înalt decît ei şi că nu aveau nici un drept să se poarte urît. După ce soţii Chamberlain îi zîmbiră fals Liviei, Aline le-o prezentă soţilor Cuyler şi domnului Laroche, a cărui soţie plecase deja cu prima trăsură. Deodată, înaintea lor apăru McKenna.

– Nu cred că îţi mai aminteşti de mine, doamnă, după atîţia ani.

Livia îi zîmbi, deşi păli şi pe chip îi apăru o expresie vinovată.

– Sigur că-mi amintesc de tine, McKenna. Ne bucurăm că ai revenit la Stony Cross. Ar fi trebuit să ne vizitezi de mult.

Ajunseră la Gideon Shaw, care nu reuşi să-şi ascundă fascinaţia pentru Livia.

– E o plăcere să vă cunosc, doamnă, murmură el, luînd-o de mînă şi înclinîndu-se, în loc să dea numai din cap, aşa cum făcuseră ceilalţi.

Cînd se îndreptă, îi zîmbi Liviei, ai cărei obraji erau cu cîteva tonuri mai colorati decît rochia pe care-o purta. Atracţia dintre ei doi era aproape tangibilă.

– O să mergeţi în trăsura noastră, sper, spuse Shaw, dîndu-i drumul la mînă, deşi era clar că nu vrea să facă asta.

Înainte ca Livia să poată să răspundă, sora lui Shaw, Susan, interveni:

– Mă tem că nu se poate, îi spuse lui Gideon. Nu e suficient loc pentru toată lumea. Sîntem deja eu şi Paul, tu, domnul Laroche, McKenna...

– McKenna nu merge cu noi, o întrerupse Shaw, aruncîndu-i o privire plină de înţeles acestuia. N-am dreptate?

– Ba chiar aşa, confirmă McKenna, dîndu-şi seama de intenţiile partenerului său de afaceri. Lady Aline a aranjat deja ca eu să merg cu o altă trăsură.

– A cui trăsură? întrebă Susan intrigată.

Era clar că nu se bucura de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Aline zîmbi larg.

– O să meargă cu trăsura mea, minţi ea. Eu şi McKenna n-am terminat o conversaţie pe care am început-o mai devreme, despre...

– Poezie, spuse acesta pe un ton foarte serios.

– Da, despre poezie.

Zîmbind în continuare, Aline rezistă tentaţiei să-l calce pe picior cu toată puterea.

– Speram să mai vorbim pe drum spre sat.

Susan îi privi bănuitor, cu ochii ei albaştri.

– Chiar aşa? Mă îndoiesc că McKenna a citit vreo poezie în toată viaţa lui.

– L-am auzit eu recitînd, spuse Shaw. Cred că începea cu „A fost odată un om din Bombay", dar, din ce-mi amintesc, restul versurilor nu sînt potrivite pentru compania de faţă.

Domnul Chamberlain se înroşi, apoi rîse înfundat, semn că îi era familiar restul poeziei. McKenna zîmbi larg.

– E clar că lady Aline o să fie nevoită să-mi facă educaţie în materie de literatură.

– Nu cred că pot în timpul unui singur drum cu trăsura, spuse Aline pe un ton nevinovat.

– Depinde cît durează călătoria, răspunse McKenna.

Remarca nu putea fi considerată decît cu greu drept una sugestivă, însă ceva din tonul şi privirea lui o făcu pe Aline să roşească.

– Atunci vă sugerez să nu vă opriți pînă nu ajungeți în Siberia, spuse Shaw, întrerupînd tensiunea dintre ei şi făcînd pe toată lumea să rîdă.

Galant, îi oferi brațul Liviei.

– Doamnă, dă-mi voie...

Shaw o conduse pe sora ei spre trăsura care aştepta, iar Aline se uită în urma lor, uimită. Era ciudat să o vadă pe Livia cu un alt bărbat, dar prezența lui Gideon Shaw părea să-i facă bine. Poate că sora ei avea nevoie de cineva încrezător şi umblat, aşa cum era el. Iar Shaw era un domn, în ciuda cinismului de care dădea dovadă. Oricum, nu prea exista posibilitatea ca ei doi să formeze un cuplu. Problema lui cu băutura o îngrijora pe Aline, la fel şi reputația proastă şi faptul că aparținea unei cu totul alte lumi decît Livia. Oftînd şi încruntîndu-se gînditoare, Aline ridică privirea spre McKenna.

– E un om bun, rosti acesta, citindu-i gîndurile cu o uşurință care-o amuză.

– Cred, spuse Aline încet, însă, dacă Livia ar fi fost sora ta, ai fi vrut să aibă ceva de-a face cu el?

Întrebarea ei nu ascundea o atitudine plină de prejudecăți, ci doar îngrijorare. McKenna ezită un moment destul de lung, apoi clătină din cap în semn că nu.

– Aşa mă temeam şi eu, murmură Aline luîndu-l de braţ. Ei bine, dacă tot te-ai invitat în trăsura mea, am putea să plecăm.

– Fratele tău vine cu noi? întrebă, conducînd-o de-a lungul aleii.

– Nu. Pe Westcliff nu-l interesează festivalul. În seara asta rămîne la conac.

– Foarte bine, spuse McKenna, atît de mulţumit încît o făcu să rîdă.

Era clar că ar fi preferat să fie singur cu ea în trăsură, dar li se alăturară soţii Cuyler, care deschiseră o conversaţie despre brînzeturile locale. Aline le răspunse la întrebări şi le oferi detalii, neputînd să-şi ascundă zîmbetul cînd văzu iritarea de pe chipul lui McKenna.

Cînd ajunseră în inima satului, Stony Cross era luminat feeric de flăcările lămpilor şi ale torţelor. În centrul verde şi oval al aşezării se auzea muzică, iar unii dansau deja. Rîndurile ordonate de bordeie albe şi negre erau ascunse în spatele unei mulţimi de standuri. Structurile firave din lemn semănau între ele, cu o tejghea în faţă, pentru vînzare, şi o cameră foarte mică în spate, unde se adăpostea proprietarul în timpul nopţii. La festival se vindeau bijuterii, tacîmuri, jucării, pantofi, evantaie, pahare şi alte obiecte din sticlă, mobilier şi delicatese. Oamenii care se adunaseră în jurul scenelor de teatru improvizate rîdeau din cînd în cînd de replicile sau de jocul actorilor şi comedianţilor, aruncîndu-le monede la picioare.

Aline îi dădu voie lui McKenna s-o conducă printre standuri şi, în timp ce mergeau, îl privi curioasă.

– Cred că simți puțină nostalgie.

McKenna dădu din cap, privind în depărtare.

– Parcă s-a întîmplat acum o viață.

– Da, aprobă Aline cu un aer puțin melancolic.

Cît de diferiți erau amîndoi pe atunci! Inocența acelor zile, simplitatea lor, senzația că viața şi tinerețea sînt veşnice, aura strălucitoare a acelei perioade... Amintindu-şi de toate acele lucruri, pe Aline o cuprinse un fel de agitație fără obiect şi fără sens. Sentimentul crescu pînă cînd inima începu să-i bată mai tare, iar ea simți totul, fiecare sunet, fiecare imagine şi fiecare senzație, mai intens. Plimbarea prin sat alături de McKenna era ca un ecou al trecutului, unul minunat, ca o melodie pe care n-ai mai auzit-o din copilărie.

Îi privi. Şi pe el îl cuprinsese aceeaşi stare. Era mai degajat, zîmbea mai mult, iar asprimea expresiei i se topise. Trecură printr-o zonă aglomerată a străzii principale, unde doi iluzioniști îşi făceau numărul şi mulțimea îi răsplătea cu strigăte entuziaste. McKenna o apucă de mijloc ca să o ferească de oameni şi continuă să-şi facă loc prin mulțime. Nimeni nu observă gestul lui, fiindcă toată lumea era vrăjită de spectacol, însă Aline rămase uimită de naturalețea gestului şi de reacția ei însăşi. I se părea absolut normal să fie lipită de el şi să-l lase s-o conducă oriunde voia, să se lase în grija lui, purtată de apăsarea palmei sale.

Ieşiră din mulțime, iar McKenna o luă de mînă şi îi aşeză palma pe brațul lui. Degetele lui Aline se aşezară peste muşchii puternici, iar o parte a sînului îi atinse cotul.

– Unde mergem? întrebă, uşor tulburată de tonul languros şi visător cu care-i vorbise.

McKenna nu răspunse, ci o conduse mai departe, pînă cînd ajunseră acolo unde voia. Mirosul puternic al turtei dulci îi ajunse la nări, iar Aline rîse, încîntată.

– Ţi-ai amintit!

Atunci cînd era mică, primul lucru pe care-l făcea la tîrg era să mănînce turtă dulce şi, deşi lui McKenna nu-i plăcuse niciodată acest desert, o însoţise mereu.

– Sigur că da, îi spuse el, scoţînd o monedă din buzunar şi cumpărînd o bucată mare de turtă dulce. Nici pînă astăzi n-am văzut pe nimeni care s-o devoreze aşa cum faci tu.

– Nu devorez nimic, protestă ea, încruntîndu-se şi muşcînd din bucata lipicioasă de turtă dulce.

– Eram fascinat, continuă el trăgînd-o mai departe. Mîncai ceva mai mare decît capul tău în mai puţin de un sfert de oră...

– N-aş fi niciodată atît de lacomă, îl informă ea, luînd intenţionat încă o înghiţitură la fel de mare.

El zîmbi larg.

– Probabil că te confund.

Se plimbară printre standuri, iar McKenna îi cumpără nişte vin dulce, ca să îşi potolească setea după turtă, iar ea bău cu poftă.

– Mai încet, o certă el, privind-o cu afecţiune. O să ameţeşti.

– Cui îi pasă? întrebă Aline, luînd încă o înghiţitură. Dacă mă împiedic, o să mă prinzi tu, nu-i aşa?

– Cu amîndouă mîinile, murmură el.

Dacă ar fi venit de la oricare altul, replica ar fi părut galantă. Din partea lui McKenna, însă, avea o conotație amenințătoare care ei i se păru delicioasă.

Se îndreptară spre pajiştea din sat, dar, înainte să ajungă acolo, Aline văzu un chip cunoscut. Adam, cu părul blond strălucind în lumina torțelor. Era înconjurat de prieteni, femei şi bărbați, dar se desprinse din grup, spunînd ceva scurt şi făcîndu-i să rîdă cînd văzură că se îndreaptă spre Aline. Ea merse repede la el, iar McKenna o urmă, sumbru ca un spectru. Cînd ajunse lîngă Adam, Aline îl luă de mîini şi-i zîmbi.

– Iată un străin chipeş, îl tachină ea. Nu, aşteaptă... Nu cumva ai fost, odată, un vizitator frecvent la Stony Cross Park? A trecut atît de multă vreme de cînd nu ne-am văzut, că nici nu-mi amintesc cine eşti.

Adam făcu o grimasă amuzată şi răspunse:

– Am lipsit înadins, scumpo, şi ştii foarte bine de ce.

Ea simți un val de afecțiune, înțelegînd că Adam stătuse departe ca să-i dea ei voie să facă orice voia cu McKenna.

– Asta nu înseamnă că nu-mi lipseşti, răspunse ea.

Degetele lui puternice şi fine le strînseră pe ale ei, apoi le eliberară.

– O să vin curînd în vizită, îi promise. Acum fă-mi cunoştință cu domnul care te însoțeşte.

Ascultătoare, Aline le făcu prezentările celor doi, dragul ei prieten, care n-ar fi rănit-o în ruptul capului, şi fosta ei iubire, care avea cu siguranță de gînd s-o facă să sufere. Era ciudat să-i vadă pe McKenna şi pe Adam dînd mîna. Nu-şi imaginase că ei doi aveau să se cunoască

vreodată, şi nu putu să nu observe diferenţele, ca între un înger şi un demon.

– Domnule McKenna, rosti Adam cu uşurinţă, revenirea dumitale la Stony Cross a bucurat-o atît de mult pe Aline încît nu pot să nu simt şi eu aceeaşi bucurie. Apreciez orice o face fericită.

– Mulţumesc, răspunse McKenna, privindu-l cu ostilitate şi răceală. Înţeleg că sînteţi prieteni de multă vreme.

– De aproape cinci ani, răspunse Adam.

Urmă o tăcere lungă, pe care o întrerupse pînă la urmă un strigăt din depărtare:

– McKenna?

Uitîndu-se în direcţia din care se auzise vocea, Aline îşi dădu seama că îl văzuseră unii dintre prietenii lui de demult. Dick Burlison, odată un băieţel roşcovan cu picioare lungi, care acum era un bărbat însurat la treizeci şi ceva de ani, Tom Haydon, fiul brutarului, care acum se ocupa de afacerea tatălui său, şi soţia lui Tom, Mary, fiica măcelarului, cea cu care McKenna flirtase de multe ori cînd era băiat. Zîmbind, Aline îl îndemnă:

– Mergi la ei.

El nu mai avu nevoie de altă încurajare. Se îndepărtă zîmbind larg, iar prietenii lui strigară şi-i strînseră mîna cu căldură. Mary, acum mamă a cinci copii, îl privi uimită cînd el se aplecă şi o sărută pe obraz.

– Înţeleg că încă n-aţi împărtăşit intimităţi, îi spuse Adam lui Aline cu o voce scăzută.

Ea răspunse încet, continuînd să se uite la McKenna:

– S-ar putea să n-am suficient curaj pentru aşa ceva.

– Sînt prietenul tău şi, probabil, ar trebui să te sfătuiesc să ai grijă să nu faci vreun lucru pe care să-l regreți mai tîrziu, spuse el zîmbind. Sigur, dacă faci asta, pierzi multe lucruri distractive, adăugă.

– Adam, îl certă ea, mă încurajezi să fac ce nu trebuie?

– Doar dacă-mi promiți că o să-mi povesteşti totul după aceea.

Aline clătină din cap şi rîse. Auzind-o, McKenna se răsuci şi o privi, încruntîndu-şi sprîncenele întunecate.

– Poftim, ți-am uşurat treaba, murmură Adam. Focul geloziei a fost înteţit. Acum n-o să întîrzie să-şi revendice teritoriul. Doamne, dar îți plac bărbații foarte primitivi, nu glumă!

Bineînțeles că McKenna se întoarse alături de ea în mai puțin de un minut, apucînd-o de braț cu un gest clar posesiv.

– Ne îndreptam spre pajişte, îi aminti scurt.

– Aşa este, murmură Aline. Lord Sandridge, ni te alături?

– Din păcate, nu.

Adam îi luă mîna liberă şi îi sărută degetele.

– Trebuie să mă alătur însoțitorilor mei. Seară bună amîndurora.

– La revedere, spuse McKenna, fără să facă vreun efort să-şi ascundă ostilitatea în timp ce tînărul viconte se îndepărta.

– Te rog să te porți frumos cu el, spuse Aline. Lordul Sandridge mi-e drag şi nu vreau să-l jignească nimeni.

– M-am purtat frumos, spuse McKenna încet, ca pentru sine.

Ea rîse, încîntată să-l vadă gelos.

– Abia dacă i-ai spus un cuvînt în afară de „la revedere". Şi te-ai uitat la el de parcă ai fi fost un taur furios, gata să lovească.

– Ce fel de bărbat e el, o întrerupse McKenna, dacă nu spune nimic cînd te vede însoţită prin sat de unul ca mine?

– Un bărbat încrezător. Lordul Sandsridge şi cu mine avem o înţelegere – ne dăm voie unul celuilalt să fim atît de liberi pe cît dorim. E un aranjament foarte modern.

– Modern, repetă el cu un dispreţ abia ascuns. Sandsridge e un prost şi, dacă aş fi fost eu în locul lui, tu nici n-ai fi aici.

– Dar unde aş fi? întrebă ea cu îndrăzneală. Acasă, presupun, ca să-ţi cos cămăşile?

– Nu. Ai fi în patul meu. Sub mine.

Amuzamentul ei se topi ca prin farmec. Reacţia la cuvintele lui îi traversă tot corpul, făcînd-o să tremure şi să ameţească. Rămase tăcută şi se îmbujoră, dar continuă să meargă alături de el spre pajişte. Mai mulţi oameni se uitară în urma lor, speculativ. După ce McKenna petrecuse atît de mult timp departe de Stony Cross, întoarcerea lui era în sine destul de interesantă pentru săteni, însă faptul că era însoţit de Aline făcea ca gurile rele să vorbească şi mai cu poftă.

Muzica era însoţită din cînd în cînd de aplauze şi de zgomotul picioarelor care dansau, săreau şi se învîrteau în ritmul melodiei populare. Bucurîndu-se de cîntec, Aline îl lăsă pe McKenna s-o tragă mai aproape de muzicanţi.

Imediat după ce se termină melodia, el îi făcu semn unuia dintre ei, un violonist, care se apropie imediat,

McKenna îi spuse ceva încet, apoi îi dădu cîteva monede, iar Aline îl privi bănuitoare. Zîmbind larg, violonistul se grăbi înapoi la ceilalți muzicanți, le ținu o cuvîntare scurtă, apoi grupul format din opt persoane se apropie de Aline. Ea se uită la McKenna din ce în ce mai speriată.

– Ce-ai făcut?

Grupul o duse în mijlocul mulțimii şi o aşează în fața tuturor. Violonistul făcu un semn cu arcuşul spre McKenna.

– Dragi prieteni, strigă el, acest domn a cerut un cîntec în onoarea farmecelor doamnei care stă aici, înaintea noastră. Vă implor să fiți amabili şi să ne acompaniați ca să-i cîntăm *„Trandafir din Tralee"* lui lady Aline.

Publicul bătu din palme cu foc, fiindcă melodia era una foarte cunoscută, care abia apăruse. Roşind pînă în vîrful urechilor, Aline îi aruncă lui McKenna o privire amenințătoare, făcîndu-i pe cei mai mulți dintre cei din jur să rîdă. El îi răspunse cu un zîmbet nevinovat, ridicînd sprîncenele într-un gest sarcastic, ca să-i amintească de serenada pe care o ceruse.

Muzicanții se uitară la Aline cu un dor exagerat, iar ea clătină din cap şi zîmbi larg, în timp ce ei începură să cînte, acompaniați de cel puțin două sute de voci. Chiar şi unii dintre comercianți se adunară şi li se alăturară, iar corul cîntă, înlocuind numele eroinei cîntecului cu numele ei.

„Se ridica luna albă
Pe deasupra dealului,
Soarele-apunea încet
Sub albastrul valului,

Şi am fost cu-a mea iubită
La fîntîna cristalină
Care curge liniştită
În valea cea lină.

Era albă şi frumoasă
Ca un trandafir văratic,
Dar nu frumusețea ei
M-a pus pe jăratic.

Nu asta, ci adevărul
Din al ei suspin
M-a făcut să o iubesc
Mai mult pe Aline, trandafirul din Tralee.

Umbrele-nserării
Se-ntindeau pe cîmp,
Aline îmi zîmbea,
Ascultîndu-mă cum cînt.

Luna arunca în vale
Razele-i strălucitoare
Cînd i-am furat inima
Trandafirului din Tralee.

La finalul cîntecului, Aline făcu o reverență în semn de recunoştință, apoi îi întinse mîna violonistului. Acesta se aplecă să o sărute, apoi se prefăcu a leşina, iar cei din jur începură să aplaude. Tînăra se întoarse la McKenna şi-i spuse sarcastic:

– O să plăteşti pentru asta.

El zîmbi larg.

– Ai vrut o serenadă.

Aline rîse.

– Din partea ta! exclamă, apucîndu-l din nou de braţ. Nu din partea tuturor celor din Stony Cross.

– Crede-mă că a fost mai bine aşa, decît să mă fi auzit pe mine cîntînd de unul singur.

– Din cîte-mi amintesc, ai o voce foarte plăcută.

– N-am mai cîntat de mult.

Se uitară unul în ochii celuilalt, zîmbind. Aline era încîntată.

– Am cerut şi o poezie, îi spuse.

Strălucirea din privirea ei îl afectă pe McKenna, care îi răspunse pe un ton ceva mai gutural:

– Iar eu ţi-am spus că-mi trebuie mai multă inspiraţie.

– Mă tem că o să fie nevoie să fii mai explicit. Ce fel de inspiraţie ai dori?

El zîmbi încîntat.

– Foloseşte-ţi imaginaţia.

Sentimentul de nerăbdare se întoarse, iar Aline abia dacă mai reuşea să respire din cauza agitaţiei şi a confuziei pe care le simţea. Dacă era isteaţă şi curajoasă, ar fi putut să obţină ce-şi dorea cel mai mult pe lume, adică o noapte cu McKenna. Ba nu, doar cîteva minute furate din ghearele sorţii nemiloase. Doamne, oare chiar cerea prea mult? Nu. Oricît ar fi costat-o, avea de gînd să aibă parte de cele cîteva momente de intimitate cu bărbatul pe care-l iubise mereu. Avea să găsească o cale să facă asta fără să-şi mărturisească secretele, chiar în acea seară, se gîndi cu încăpăţînare. La naiba cu oricine ar fi încercat s-o oprească. La naiba cu soarta însăşi! Ea şi McKenna aveau să fie în sfîrşit împreună.

Capitolul doisprezece

Trecuse de mult de miezul nopții, iar torțele începeau să se stingă. Sătenii şi vizitatorii erau adunați pe stradă şi majoritatea erau deja amețiți de băutură. Unii cîntau, unii se certau, iar alții profitau de umbrele prelungi ca să se sărute cu neruşinare. Cei mai cuviincioşi piecaseră spre casă, iar cei care rămăseseră n-aveau cum să nu-şi dea seama că inhibițiile mulțimii scădeau la fel e repede ca şi lumina care venea de la torțe. Muzicanții cîntau aproape de foc, iar dansatorii asudau din plin şi se mişcau pe ritmul muzicii, apărînd şi dispărînd printre umbre.

Uitîndu-se spre flăcări, Aline se sprijini cu spatele de pieptul lui McKenna. El o susținu imediat, aşezîndu-i o mînă pe mijloc şi cu cealaltă cuprinzîndu-i cotul. În oricare altă noapte, în oricare altă situație, felul în care stăteau ar fi provocat un adevărat scandal, însă standardele comportamentului cuviincios deveneau mai neclare, dacă nu cumva erau chiar ignorate, în timpul festivalului. În mulțime, nimeni nu păru să observe şi nimănui nu-i păsă că Aline şi McKenna apăruseră în sat ca nişte umbre din trecut.

Aline închise ochii pe jumătate, iar lumina focului îi jucă pe chip.

– Eşti mai înalt, murmură absentă, gîndindu-se la felul în care el obişnuia să-şi sprijine bărbia de creştetul ei atunci cînd erau mici.

Acum nu mai putea să facă asta fără să se aplece. McKenna înclină capul şi îi vorbi cu o voce caldă, chiar lîngă ureche.

– Ba nu sînt.

– Ba da.

Vinul o făcuse să vorbească mai liber.

– Nu ne mai potrivim ca înainte.

Pieptul lui, atît de puternic în spatele ei, tresări de amuzament.

– S-ar putea să ne potrivim chiar mai bine. Hai să încercăm şi să aflăm.

Aline zîmbi şi aproape că-şi dădu voie să se lipească de el cu totul. Voia şi îşi dorea să-şi sprijine capul de umărul lui şi să-i simtă buzele deasupra liniei fragile a gîtului ei. În loc de asta, rămase nemişcată, uitîndu-se în gol spre flăcările focului de tabără. Pielea şi hainele lui McKenna purtau mirosul nopţii, al verii, al pajiştii şi al fumului. Sub ele, mai delicat, se simţea parfumul subtil al corpului său masculin, înfierbîntat. Se doreau unul pe celălalt, iar dorinţa îi ameţea şi făcea ca graniţele realităţii să devină neclare. Sunetele focului, lemnul care ardea pocnind, păreau expresia potrivită a neliniştii lui Aline. Nu mai era fetiţa nechibzuită din trecut, dar nu era nici femeia resemnată, cu sufletul gol, ci cu totul alta, un eu temporar, rebel, îndrăgostit.

– Nu la conac, se auzi şoptind.

McKenna nu se mişcă, însă ea îşi dădu seama de valul de uimire care-l traversase. Trecu un minut întreg pînă cînd el reuşi să întrebe în şoaptă:

– Atunci unde?

– Să ne plimbăm prin pădure, spuse ea fără să se gîndească prea mult, pe poteca înspre fîntîna dorinţelor.

McKenna ştia drumul despre care vorbise ea, o potecă întunecată şi foarte puţin umblată, pe care ei merseseră de nenumărate ori cînd erau mici. Nu avea cum să încapă îndoială că îi sugerase acel loc dintr-un motiv anume.

Aline zîmbi amuzată, gîndindu-se că o întîlnire amoroasă în mijlocul pădurii nu era tocmai romantică. Pe fugă, lipsită de eleganţă, în secret şi aproape cu siguranţă incomodă, însă ea nu putea să-şi permită luxul luminii lumînărilor şi al cearceafurilor albe, ori pe al dragostei lente. Dacă voia ca McKenna să nu-i vadă cicatricile, avea nevoie de ceva rapid, pe întuneric, ca el să nu-i observe picioarele. Faptul că se gîndea la un astfel de lucru, la un act lipsit de tandreţe şi delicateţe, era de necrezut, dar era tot ce putea avea cu McKenna. Şi cui i-ar fi făcut rău? Era clar că el voia să aibă parte de ceva ce nu primise înainte. Cît despre ea, îşi dorea ceva la care să se gîndească în anii lungi pe care-i mai avea de trăit fără el. Se doreau din motive egoiste, dar pentru ea acestea erau suficiente în acea clipă.

– La fîntîna dorinţelor, murmură McKenna. Încă mai mergi acolo?

Ea îşi aminti cum, mică fiind, mersese adesea să arunce cîte o agrafă în fîntînă şi să-şi dorească singurul lucru pe care nu putea să-l aibă.

– Nu, răspunse, apoi se întoarse spre el şi-i zîmbi timid. Fîntîna a rămas demult fără magie. Nu mi-a îndeplinit nici o dorinţă pînă acum.

Chipul lui era umbrit cînd se ridică şi se întoarse cu spatele la foc.

– Poate că ţi-ai dorit lucrul greşit.

– Întotdeauna, recunoscu ea zîmbind cu amărăciune.

McKenna o privi atent, apoi o conduse departe de foc, spre pădurea care împrejmuia Stony Cross Park. Curînd dispărură în noapte, însoţiţi numai de lumina lunii acoperită din cînd în cînd de nori. După o vreme, ochii lui Aline se obişnuiră cu întunericul, însă continuă să meargă cu mai puţină siguranţă decît McKenna, care o conduse mai departe, printre ulmi şi stejari, luînd-o de mînă. Aline simţi că i se taie răsuflarea cînd îşi aminti cum degetele acelea o mîngîiaseră odată în locuri atît de ascunse. Îşi trase mîna cu un rîs nervos.

– Merg prea repede pentru tine? întrebă McKenna.

– Da.

Mersese prea mult în acea seară, iar genunchiul drept ameninţa să se înţepenească sub ţesutul cicatrizat.

– Atunci hai să ne oprim puţin.

O trase la o parte, lîngă un stejar masiv, între rădăcinile lui mari. Pădurea păru să ofteze şi să-i cuprindă în umezeala ei foşnitoare şi plină de verdeaţă. Aline se sprijini de trunchiul copacului, iar McKenna se apropie de ea, atingîndu-i obrajii cu răsuflarea sa.

– McKenna, rosti ea, încercînd să vorbească pe un ton neutru, vreau să te întreb ceva...

El îi atinse umărul cu vîrfurile degetelor, mîngîindu-i pielea sensibilă.

– Da?

– Povesteşte-mi despre femeile pe care le-ai cunoscut. Cele cu care...

Aline se opri ca să-şi aleagă cuvintele potrivite.

McKenna se retrase puțin.

– Ce vrei să ştii?

– Dacă ai iubit-o pe vreuna dintre ele.

Pentru că el tăcea, Aline ridică privirea. În ochii lui se citea o pasiune care-i trimise fiori fierbinți pe şira spinării.

– Eu nu cred în iubire, spuse el. E o pastilă amară, acoperită cu zahăr. Prima senzație e tolerabilă, dar ajungi repede la straturile neplăcute de sub ea.

Deci Aline însăşi fusese singura lui iubire. Ştia că ar trebui să regrete că-l făcuse să-şi dorească numai plăcere fizică de la toate celelalte femei pe care le cunoscuse, însă, ca de obicei în ceea ce-l privea pe el, era egoistă, aşa că se bucură că lucrurile pe care i le spusese demult erau încă adevărate. „Inima mea o să fie întotdeauna a ta. M-ai distrus pe viață."

– Cum rămîne cu Sandsridge? întrebă McKenna. Îl iubeşti?

– Da, şopti Aline. Îl iubea din tot sufletul, dar nu în felul în care-şi imagina McKenna.

– Cu toate astea, iată-te aici, cu mine, murmură el.

– Adam...

Se opri şi-şi drese glasul.

– Orice aleg eu să fac, pe el nu-l deranjează. Ce se întîmplă între noi doi nu are legătură cu el.

– Aşa este, spuse McKenna, deodată furios. Doamne, ar trebui să-mi ia beregata, nu să te lase să mergi singură cu mine prin pădure. Ar trebui să fie gata să facă orice, pînă la crimă, la naiba, pe mine nici asta nu m-ar opri, ca să-i ţină pe alţii departe de tine.

Dezgustul din glasul lui se auzea clar.

– Te minţi singură dacă îţi imaginezi că o să fii vreodată mulţumită cu un aranjament lipsit de pasiune, aşa cum au avut părinţii tăi. Tu ai nevoie de un bărbat la fel de încăpăţînat ca tine, căruia să-i aparţii şi care să-ţi ţină ocupate trupul şi mintea şi fiecare colţişor al sufletului. În ochii lumii, Sandsridge ţi-e egal, dar noi ştim mai bine cum stau lucrurile. Voi doi sînteţi la fel de diferiţi ca apa şi focul.

Se aplecă deasupra ei, prinzînd-o ca într-o cuşcă.

– Eu sînt egalul tău, spuse aspru, deşi sîngele meu e roşu, nu albastru, deşi am fost condamnat de la naştere să nu pot să te am. Pe interior sîntem la fel şi aş încălca toate legile lui Dumnezeu şi pe cele ale omului dacă...

McKenna se opri brusc, dîndu-şi seama că spunea prea multe şi că se lăsa controlat de emoţii. Aline ar fi vrut să-i spună că nu îl considerase niciodată altceva decît egalul ei. În loc de asta, începu să-i desfacă nasturii de la vestă.

– Lasă-mă să te văd, îi şopti.

Îi simţea abdomenul puternic şi muşchii tari chiar şi prin straturile de material. McKenna nu se mişcă, ci doar strînse în palme trunchiul copacului. Ea desfăcu atent rîndul de nasturi, iar cînd termină, trecu la aceia de la cămaşă. El nu încercă să o ajute, ci rămase neclintit sub

atingerea ei. Tremurînd, Aline reuşi să-i desfacă hainele şi îi trase cămaşa din pantaloni. Acolo unde fusese acoperită, materialul era cald şi mototolit. Îşi strecură mîinile pe sub ea şi inspiră adînc. McKenna avea pielea fierbinte, sărată şi ademenitoare. Palmele ei călătoriră încet de-a lungul pieptului acoperit de păr. Era fascinată de textura corpului său, atît de diferit de al ei. Îl mîngîie cu pasiune, îi atinse un sfîrc cu vîrful degetului, apoi se aplecă şi atinse cu limba cercul mătăsos, iar părul lui aspru îi mîngîie obrazul.

McKenna trase aer adînc în piept şi îi apucă spatele rochiei, trăgînd de funde. O sărută pe gît şi trase de materialul care o acoperea, făcîndu-l să se desfacă şi să îi cadă în jurul taliei, lăsînd la vedere un corset care-i ridica sînii şi o cămăşuţă subţire de bumbac. Deodată, senzaţia că nimic nu era real îi dădu lui Aline un curaj nemăsurat. Îşi scoase mîinile din bretelele cămăşuţei şi îşi descoperi corsetul. Sînii i se revărsară, iar sfîrcurile se întăriră la atingerea aerului răcoros.

McKenna îi apucă unul dintre sîni în palmă şi se aplecă spre el. Aline tresări cînd o atinse gura lui umedă şi fierbinte. Îi desenă cu limba conturul sfîrcului, apoi linse pe deasupra, mîngîind pielea sensibilă. Ei i se tăie răsuflarea, fiindcă tot corpul îi era cuprins de dorinţă. McKenna îi eliberă sfîrcul şi suflă deasupra lui, cu răsuflarea caldă şi umedă, apoi abia dacă o atinse cu vîrful limbii, făcînd-o să se răsucească în îmbrăţişarea lui şi să geamă.

Apucă bucăţica de carne trandafirie între dinţi şi strînse încet, iar pe Aline o trecură fiori din cap pînă-n

picioare. Era atît de fermecată de plăcerea pe care i-o oferea gura lui încît nici nu observă cînd McKenna îi trase rochia în jos şi o lăsă să cadă grămadă pe pămînt, iar ea rămase numai în lenjerie. Speriată, se aplecă imediat ca să ridice îmbrăcămintea, însă McKenna o lipi de trunchiul copacului şi începu să o sărute cu pasiune, desfăcîndu-i în acelaşi timp şireturile pantalonaşilor pe care-i purta pe sub rochie.

Cu o mişcare stînjenită, ea se aplecă şi îşi pipăi ciorapii, ca să se asigure că nu-i alunecaseră jartierele. Tresări cînd simţi că el îi acoperă mîna cu palma lui.

– Lasă-mă pe mine, spuse McKenna, crezînd că ea încerca să desfacă fundele.

– Nu.

Grăbită, îi luă mîna şi i-o trase spre unul dintre sîni. Spre uşurarea sa, McKenna uită imediat ce voia să facă şi începu să-i mîngîie cu degetul mare sfîrcul. Aline ridică buzele spre gura lui ca să-l sărute. El o strînse în braţe, iar ea simţi chiar şi aşa, prin pantaloni, cît de aprins era. Începu să-i desfacă nasturii, strecurîndu-şi o mînă pe sub betelie ca să îi apuce mai bine. Suspinară amîndoi cînd materialul gros care-i despărţea căzu la o parte. Tremurînd de nerăbdare, Aline îl strînse cu delicateţe în palma fierbinte.

Gemînd încet, McKenna îi prinse încheieturile şi i le ridică deasupra capului, prinzîndu-i-le sprijinite de trunchiul copacului. O sărută pe gură, aprins, în timp ce cu mîna liberă îi mîngîie abdomenul, apoi o atinse mai jos, peste cîrlionţii întunecaţi dintre coapse. Cu un picior îi împinse tălpile, forţînd-o să desfacă picioarele mai mult.

Aline simți un fior intens de plăcere cînd el o atinse cu atîta pricepere. McKenna era foarte aprins, iar ea n-avea decît să suporte consecințele faptului că-l atîtase. Era mai mult decît pregătită să-i ofere ceea ce își doriseră amîndoi atît de multă vreme.

El îi atinse cu vîrfurile degetelor locul sensibil dintre coapse, apoi o desfăcu blînd. Aline se zbătu în strînsoarea lui, neputincioasă, apoi se crispă cînd simți cum o pătrunde cu un deget. McKenna se jucă puțin, mîngîind-o și ademenind-o pînă cînd ea gemu, apoi îi eliberă încheieturile și o cuprinse pe după spatele încorsetat. O sărută aprins și în același timp îi atinse cel mai sensibil punct al corpului cu vîrful degetului. Sărutul era barbar, umed și violent, și cu totul diferit de atingerea delicată și de priceperea degetelor lui. O atinse chinuitor de încet și de blînd, alunecînd în sus și în jos peste punctul fierbinte, mîngîind pînă cînd ea își ridică șoldurile spre el. Din ce în ce mai aproape... Tot corpul îi era cuprins de senzații intense. Se mișcă în jurul degetelor lui, aproape de o eliberare atît de puternică încît abia dacă mai putea să gîndească sau să respire. El o ajută să treacă de prag, iar ea se trezi suspendată într-o mare de plăcere, cu trupul zvîcnind, sufocată, chinuindu-se să respire. După un timp îndelungat, care i se păru aproape o eternitate, plăcerea ascuțită se transformă în valuri minunate, iar Aline suspină, cu buzele lipite de buzele lui.

McKenna se aplecă și îi apucă tivul mototolit al cămășuței, ridicîndu-l, apoi atinse cu limba locul unde corsetul îi strîngea carnea, pe abdomen. Sprijinită de trunchiul copacului, Aline se uită la creștetul lui.

– McKenna, rosti, inundată de căldură cînd îl văzu în genunchi, apropiindu-se ca să-i inspire parfumul.

Îşi aminti de cicatrice şi îşi ridică jartierele, apoi îl împinse puţin.

– Aşteaptă...

Dar el o săruta deja, cu chipul ascuns între coapsele ei, atingînd cu limba pielea sensibilă de sub cîrlionţii de păr aspru. Lui Aline i se înmuiară genunchii. Dacă n-ar fi susţinut-o stejarul din spatele ei, ar fi alunecat la pămînt. Îi mîngîie părul tuns scurt cu mîinile tremurînd.

– McKenna, gemu, nevenindu-i să creadă ce se întîmplă.

El nu se opri, o invadă, o sărută şi o făcu să tacă. În pădure nu se auzea decît respiraţia ei sacadată. Tensiunea se adună din nou, mai mare cu fiecare atingere a gurii lui.

– Nu mai pot, suspină ea. Te rog, McKenna... Te rog.

Acelea erau cuvintele pe care le aşteptase el. Se ridică şi o strînse în braţe, apoi o luă pe sus cu foarte mare uşurinţă. Cu o mînă o feri de scoarţa copacului, cu cealaltă o apucă de sub fund. Aline era cu totul neajutorată şi nu putea să se mişte sau să se zbată. O dureau cicatricele, aşa că ridică unul dintre genunchi puţin mai sus, ca să uşureze tensiunea.

McKenna o sărută, iar răsuflarea lui fierbinte îi năpădi gura. Imediat după aceea simţi apăsarea insistentă a sexului lui, care intra în lăcaşul vulnerabil al trupului ei. Speriată de durere, ea se crispă, însă el apucase s-o pătrundă şi, cînd simţi strînsoarea ei fierbinte şi ademenitoare, dorinţa păru că îi creşte de sute de orl. Împinse

în sus şi lăsă greutatea lui Aline să o tragă pe aceasta în jos, spre el. Ea suspină cînd trupul îi cedă în faţa insistenţei trupului lui. Deodată era în ea, atingînd şi umplînd tot. Aline se arcui, şocată, şi strînse pumnii. McKenna încremeni cînd înţelese că pe ea o doare şi îşi dădu seama de ce trupul ei opusese atîta rezistenţă, apoi răsuflă adînc, uimit.

– Dumnezeule. Spune-mi că nu eşti virgină. Nu se poate.

– Nu contează, răspunse ea cu răsuflarea tăiată. Nu te opri. Nu-i nimic. Nu te opri.

Dar el rămase nemişcat, privind-o prin întunericul secret care-i învăluia, cu braţele strînse în jurul ei, sufocînd-o. Era, în sfîrşit, parte din ea, în acest ultim act atît de necesar înspre care o condusese întreaga ei viaţă. Se agăţă de el cu toată forţa, trăgîndu-l mai aproape şi strîngîndu-l în braţele ei subţiri şi albe. McKenna îi simţi corpul crispîndu-se în jurul lui şi se aplecă să o sărute cu pasiune, atingîndu-i dinţii cu limba şi căutînd în întunericul mătăsos din spatele lor. Aline îl strînse între pulpele îmbrăcate în ciorapi, iar el începu să împingă încet, neobosit, în ea. Usturimea cedă, însă nu dispăru de tot, dar ei nu-i păsa. Nu mai conta decît să-l aibă doar pentru ea, să-l simtă cu totul. Pasiunea lui îi schimbase trupul şi sufletul pentru totdeauna.

Gemînd printre dinţi, McKenna se sprijini mai bine pe picioare şi se mişcă mai repede, mai adînc, asudat de plăcere şi de oboseală, apoi se eliberă în interiorul ei cu o bucurie primitivă, violentă şi, parcă, nesfîrşită. Aline îl strînse în braţe şi-l sărută pe faţă şi pe gît, atingînd cu limba urmele de sudoare de pe chipul lui.

McKenna respira sacadat şi tremura, dar rămase multă vreme în interiorul ei. Încet, tensiunea din trupul lui Aline se scurse, lăsînd-o epuizată. El se retrase, şi atunci ea simţi un lichid cald care i se scurgea dintre pulpe. Îşi dădu seama că îi alunecaseră ciorapii şi se mişcă, speriată.

– Te rog, lasă-mă jos.

El o aşeză cu grijă pe pămînt şi o ajută să-şi recapete echilibrul, în timp ce ea îşi ridică ciorapii şi îşi aranjă cămăşuţa pe deasupra corsetului. Cînd se simţi în siguranţă, din nou acoperită, se aplecă şi ridică rochia. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să poată să stea cu el undeva, să doarmă aproape de trupul lui şi să se trezească lîngă el, în lumina dimineţii. Ce bine ar fi fost!

Îmbrăcîndu-se cu neîndemînare, Aline îşi feri privirea şi îl lăsă pe McKenna să-i încheie nasturii rochiei. Unul dintre pantofii ei dispăruse, scăpat din picior în focul pasiunii, şi dură un minut întreg pînă-l găsi McKenna, ascuns sub una dintre rădăcinile copacului. Aline zîmbi cam fără voia ei cînd el îi aduse pantoful.

– Mulţumesc.

El nu-i răspunse la zîmbet. Avea pe chip o expresie împietrită, iar ochii îi străluceau periculos.

– Cum naiba e posibil, întrebă cu o furie controlată, să fi fost virgină?

– Nu contează, spuse ea.

– Pentru mine contează.

O apucă de bărbie fără prea mare blîndeţe, forţînd-o să-l privească.

– De ce n-ai lăsat pe nimeni să se culce cu tine pînă azi?

Aline îşi umezi buzele uscate şi încercă să găsească o explicaţie mulţumitoare.

– M-am hotărît să aştept pînă mă mărit.

– Şi în cei cinci ani de cînd îl cunoşti pe Sandsridge, nu l-ai lăsat niciodată să te atingă?

– Nu-i nevoie să te porţi de parcă asta ar fi o crimă, spuse ea defensiv. E ceva ce ţine de respect, de alegerea noastră, şi...

– E o crimă! se răsti el. Nu e normal, fir-ai tu să fii, şi vreau să-mi spui de ce-ai făcut aşa ceva! Şi după aia o să-mi explici de ce m-ai lăsat pe mine să te dezvirginez!

Aline căută cu disperare o minciună cu care să-i distragă atenţia, orice lucru care ar fi putut să ascundă adevărul.

– Cred că am simţit că-ţi sînt datoare după ce te-am gonit din Stony Cross aşa cum am făcut-o, acum mulţi ani.

McKenna o apucă de umeri.

– Şi ţi se pare că mi-ai plătit datoria? întrebă de parcă nu i-ar fi venit să creadă. O, nu, doamna mea. Să fim bine înţeleşi. Nici măcar n-ai început să-ţi răscumperi greşeala. O să mi-o plăteşti în mai multe feluri decît crezi. Cu dobîndă.

Aline simţi cum păleşte, speriată.

– Mă tem că asta e tot ce pot să-ţi ofer, McKenna, îi spuse. O singură noapte, fără nici o promisiune şi fără regrete. Îmi pare rău dacă tu vrei mai mult, fiindcă pur şi simplu nu se poate.

– Ba pe naiba, spuse el ca pentru sine. Doamnă, o să înveţi de la mine cum se desfăşoară o aventură amo-

roasă. Cît timp rămîn la Stony Cross, o să-ți plăteşti datoria, pe spate, în genunchi sau în oricare altă poziție o să vreau eu.

O trase de lîngă stejarul imens, cu rochia mototolită, cu părul în dezordine şi plină de bucățele mici de scoarță şi o sărută, nu cu intenția să-i facă plăcere, ci ca să-i arate cine e stăpînul. Deşi Aline ştia că ar fi fost mai bine să nu-i răspundă, sărutul lui era prea ademenitor şi nu reuşi să se abțină. Nu avea puterea să se elibereze din îmbrățişarea lui şi nici nu avea cum să-i evite buzele, aşa că nu dură mult pînă cînd se topi, suspinînd şi sărutîndu-l la rîndul ei. Numai cînd simți clar că ea îi răspunde cu aceeaşi pasiune, McKenna se opri ca să-i vorbească, iar răsuflările li se amestecară.

– O să vin în camera ta la noapte.

Ea se retrase, împiedicîndu-se pe potecă.

– O să încui uşa.

– O s-o sparg, dacă trebuie.

– Nu fi măgar! spuse ea exasperată, mergînd mai repede în ciuda picioarelor şi aşa abuzate, care protestau de mama focului.

Merseră înapoi spre conac în tăcere. Pe drum nu se auzea decît zgomotul paşilor lor peste frunze, ramuri şi pietriş. Aline se simțea din ce în ce mai incomod, trupul o durea mai peste tot şi între coapsele ei era rece şi umed. Cicatricele usturau şi o mîncau. Nu îşi dorise niciodată mai mult decît în acel moment să poată să facă o baie. Se rugă, doar, ca McKenna să fie prea preocupat de propriile-i gînduri şi să nu observe că ea şchiopătează.

Conacul era întunecat şi tăcut, cu numai cîteva lumini aprinse în camerele oaspeţilor care deciseseră să prelungească petrecerea. McKenna merse cu Aline spre intrarea servitorilor, o uşă în lateralul casei, unde era mai puţin probabil să fie descoperiţi împreună. Oricine ar fi văzut cum arăta Aline şi-ar fi dat seama cu uşurinţă de ceea ce se întîmplase între ei.

– Pe mîine, atunci, rosti McKenna din pragul uşii, pe un ton ameninţător, privind-o cum urcă încet şi dureros spre dormitorul ei de la etaj.

Capitolul treisprezece

McKenna se întoarse pe verandă simțindu-se încă amețit, nedumerit. Probabil cam la fel cum se simțea Gideon Shaw cînd bea, ca şi cum s-ar fi înecat într-un ocean pe timp de furtună. Îşi imaginase de multe ori acea seară şi în imaginația sa, el deținuse mereu controlul. Avea experiență cu femeile şi ştia ce-şi doresc ele, ia fel de bine cum ştia ce-i place lui. Se gîndise în detaliu la ce avea să facă şi cum să se poarte cu Aline, dar ea schimbase totul.

Aşezat afară la o masă, în întuneric, McKenna îşi cuprinse capul în palme şi închise ochii. Degetele lui păstraseră mirosul de stejar şi de răşină, amestecat cu parfumul ei de femeie. Inspiră adînc şi simți cum se aprinde din nou. Îşi aminti ce simțise cînd ea fusese în sfîrşit a lui, îşi aminti trupul ei îngust, care-l strînsese atît, suspinele şi gustul gurii ei, vin amestecat cu ghimbir. Îi plăcuse mai mult să se culce cu ea decît cu oricare alta dintre femeile cu care fusese, însă, iată, o dorea din nou.

Virgină... Fir-ar ea să fie! Fir-ar să fie pentru sentimentele pe care le trezea în el, pentru confuzie, bănuieli, nevoia s-o apere şi foamea sexuală pe care i le stîrnea. Ar fi fost în stare să pună pariu şi pe ultimul bănuț că Aline fusese cu zeci de bărbați înaintea lui. Ar fi pierdut.

Îşi strînse fruntea în palme, de parcă ar fi putut să-şi strivească gîndurile trădătoare. Ea nu mai era fetiţa pe care o iubise odată, îşi aminti supărat. Acea fată nici nu existase, însă asta nu părea să conteze. Aline era blestemul lui, soarta lui, dorinţa lui cea mai mare. Nu putea să n-o dorească, orice ar fi făcut şi oricîte oceane sau continente ar fi străbătut ca să fie departe de ea.

Dulceaţa trupului ei atît de fierbinte şi de îngust, parfumul proaspăt al pielii ei, părul moale... Simţise cum îşi pierde minţile în timp ce făcea dragoste cu ea şi uitase să se retragă în momentul orgasmului. Se gîndi că era posibil ca ea să fie însărcinată acum, iar gîndul îi dădu o satisfacţie primitivă. Ar fi fost cu burta la gură, neajutorată, stăpînită de el, dependentă. Da, se gîndi supărat, voia s-o aibă cu totul şi să o lege de el cu lanţuri pe care ea să nu poată să le rupă niciodată. Aline nu ştia încă, dar n-avea să se elibereze niciodată de el şi de pretenţiile pe care intenţiona să le aibă asupra ei.

– Ce seară plictisitoare, spuse Susan Chamberlain, sora lui Gideon Shaw.

Tocmai se întorseseră de la festivalul din sat, de unde plecaseră exact cînd lucrurile deveneau mai interesante. Plăcerile provinciale, cum ar fi cititul în palmă, jonglerii, mîncătorii de flăcări şi vinul vechi nu erau pe placul celor obişnuiţi la oraş, aşa cum erau familia Shaw şi rudele lor.

– Da, spuse şi soţul ei, domnul Chamberlain. Mă tem că farmecul sătenilor dispare prea repede. Mai bine singur decît cu oameni la fel de inteligenţi ca oile şi caprele pe care le cresc.

Iritată de snobismul lui, Livia nu rezistă şi răspunse:

– Aveţi noroc, domnule Chamberlain. Cu o astfel de atitudine, în mod sigur veţi petrece multă vreme singur.

Deşi amîndoi soţii Chamberlain îi aruncară priviri ofensate, Gideon Shaw rîse cu poftă la replica ei necuviincioasă.

– Mie mi-a plăcut festivalul, spuse el, cu ochii albaştri strălucind.

Aruncă o privire spre Susan.

– Şi tu se pare că ai uitat, surioară, că aceşti aşa-zişi săteni au sînge mai nobil decît majoritatea membrilor familiei Shaw.

– Cum aş putea să uit? întrebă aceasta pe un ton tăios. Abia aştepţi să-mi aminteşti cu fiecare ocazie pe care-o găseşti.

Livia îşi muşcă buzele ca să nu rîdă.

– Eu o să mă retrag. Vă urez noapte bună.

– Nu încă, spuse Shaw încet. E devreme, doamna mea. Să jucăm cărţi sau o partidă de şah?

Ea zîmbi ingenuu.

– Vă plac jocuriie, domnule Shaw?

El îi aruncă o privire subtil seducătoare, dar vorbi pe un ton la fel de nevinovat ca şi ea.

– Jocurile de orice fel.

Livia îşi prinse buza de jos între dinţi. Amberley îi spusese întotdeauna că e adorabilă cînd face asta. Ce ciudat că nu mai făcuse de mult acel gest în mod intenţionat, ceea ce spunea ceva despre cît de mult îşi dorea să-l atragă pe Gideon Shaw.

– Eu nu joc nimic dacă nu sînt sigură că pot să cîştig, îi spuse. De aceea, vă propun să mergem prin galeria portretelor, ca să-i cunoaşteţi pe strămoşii mei. S-ar putea să vă intereseze să aflaţi că în familia noastră a existat un pirat, despre care am auzit că era destul de neîndurător.

– La fel ca bunicul meu, remarcă Shaw. Deşi noi vorbim despre el politicos, spunînd că a fost căpitan de vas, omul a făcut lucruri care ar face orice pirat să roşească stînjenit.

Sora sa scoase un sunet strangulat.

– Eu nu o să vă însoţesc, lady Olivia, fiindcă e clar că fratele meu s-a decis să-şi denigreze strămoşii cu orice ocazie, Dumnezeu ştie de ce.

Livia încercă să ignore valul de bucurie care o cuprinse la gîndul că avea să fie din nou singură cu Shaw, dar roşi, trădîndu-se.

– Sigur, doamnă Chamberlain. Din nou, vă urez noapte bună.

Răspunsurile soţilor Chamberlain, dacă într-adevăr existară, nu se auziră deloc. Oricum, Livia n-ar fi putut să le audă, fiindcă în urechi îi răsunau doar bătăile propriei inimi. Se întrebă ce credeau despre ea pentru că pleca neînsoţită cu Shaw, apoi decise că nu contează. Era devreme şi, pentru prima dată după mult timp, se simţea tînără.

În timp ce-l conducea spre galeria portretelor, ea îi aruncă lui Gideon o privire prefăcut aspră.

– Eşti foarte rău că-ţi tachinezi sora aşa, îi spuse pe un ton sever.

– E datoria oricărui frate să-şi chinuiască sora mai mare.

– Ei bine, tu îţi faci datoria într-un fel care-i inspiră pe ceilalţi, spuse ea făcîndu-l să zîmbească şi mai larg.

Intrară într-o galerie îngustă, unde pe pereţi atîrnau şase rînduri de tablouri, pînă sus, la tavan. Era evident că nu erau expuse din dragoste pentru artă, ci pentru a fi dovada moştenirii aristocratice a familiei. În capătul îndepărtat al sălii se ridicau două tronuri imense, gotice. Spătarele erau foarte înalte, iar pernele tapiţate erau mai tari decît lemnul. Pentru familia Marsden, confortul era mult mai puţin important decît faptul că jilţurile datau din anii o mie cinci sute şi că reprezentau o linie de sînge mult mai puţin coruptă de influenţe străine decît aceea a regelui.

Se plimbară prin galerie, iar conversaţia divagă de la subiectul liniilor de sînge la lucruri mai personale. Cumva, Shaw reuşi s-o convingă pe Livia să-i vorbească despre relaţia ei cu Amberley. Deşi avea nenumărate motive să nu aibă încredere în el, ea le ignoră. Nu voia să-i ascundă nimic, indiferent cît de şocant sau de stînjenitor. Îi spuse chiar şi despre avortul spontan. Pe măsură ce vorbeau, el o trase spre unul dintre jilţurile enorme, în braţele lui.

– Nu pot, îi şopti speriată, uitîndu-se spre pragul galeriei. Dacă ne prinde cineva aşa...

– Sînt eu atent la uşă, o asigură el, strîngînd-o de talie. Nu-i mai confortabil să stăm aşa?

– Ba da, dar...

– Nu te mai agita, drăguţa mea, ca să nu avem vreun accident stînjenitor. Ce-mi spuneai?

Livia rămase nemişcată, roşind violent. Alintul, pe cît de banal era, contactul prelungit cu corpul lui şi simpatia din privirea sa o făcură să se topească de plăcere. Se chinui să-şi amintească despre ce vorbeau. Da, despre avort.

– Cel mai rău a fost că tuturor li s-a părut că e un noroc să pierd copilul, spuse ea. Nimeni n-a spus-o, însă era evident.

– Îmi imaginez că n-ar fi fost simplu să ai un copil fără tată şi să fii nemăritată, spuse Shaw cu blîndeţe.

– Da, ştiam asta, dar tot am jelit. Atunci am simţit că îl dezamăgesc pe Amberley fiindcă n-am reuşit să păstrez vie ultima părticică din el, iar acum, din cînd în cînd, nici măcar nu-mi amintesc cum arăta sau cum îi suna vocea.

– Crezi că el ar fi vrut ca tu să faci suttee?

– Ce înseamnă asta?

– E o practică indiană în care văduva trebuie să se arunce peste rugul funerar al soţului ei. Sinuciderea e considerată o dovadă a devoţiunii pentru soţ.

– Şi dacă ea moare prima, soţul face la fel?

Shaw îi zîmbi puţin ironic.

– Nu. Se recăsătoreşte.

– Trebuia să-mi imaginez, spuse Livia. Bărbaţii reuşesc mereu să aranjeze lucrurile în favoarea lor.

El scoase un sunet de prefăcut reproş.

– Eşti prea tînără ca să fii deja deziluzionată.

– Dar tu?

– Eu aşa m-am născut.

– Ba nu, spuse ea hotărît. Ceva te-a făcut să fii aşa, şi cred că ar trebui să-mi spui despre ce-i vorba.

El o privi cu un amuzament potolit.

– De ce să fac asta?

– Aşa e cinstit, după ce eu ți-am povestit totul despre Amberley şi despre scandalul meu.

– Ne-ar lua toată noaptea ca să-ți povestesc despre scandalurile în care am fost eu implicat, domnişoară.

– Îmi datorezi asta, spuse ea. Eşti prea domn ca să refuzi să-ți plăteşti o datorie.

– Sînt destul de domn, ce-i drept, spuse Shaw sarcastic.

Băgă mîna în buzunarul din interiorul jachetei, de unde scoase o sticluță mică de argint. O strînse pe Livia şi mai tare în brațe ca să poată să desfacă sticla cu amîndouă mîinile. Tînăra tresări puțin cînd îi simții mușchii puternici. Cînd termină, Shaw îşi relaxă brațele şi duse recipientul la buze. Mirosul de băutură scumpă ajunse la nările Liviei, care-l privi cu o urmă de reproş.

Shaw oftă măsurat, bucurîndu-se de efectul calmant al whiskey-ului.

– Foarte bine, prințesă Olivia. Spune-mi, cum îți place scandalul, tartar sau bine făcut?

– Ceva între ele, poate?

Shaw zîmbi şi mai luă o înghițitură din sticla de metal. Un moment lung rămaseră amîndoi tăcuți. Livia era la el în poală, o grămăjoară de fuste, întărituri şi trup de femeie înfăşurat în material. Văzu cum el se gîndeşte atent la cît de multe să-i spună şi ce cuvinte să aleagă ca să se facă mai bine înțeles, apoi face o grimasă resemnată şi ridică abia perceptibil din umeri.

– Înainte să-ți vorbesc despre noi, trebuie să înțelegi că impresia, nu, convingerea, familiei Shaw este că nimeni nu-i suficient de bun pentru ei.

– La care dintre ai tăi te referi?

– La majoritatea, dar mai ales la părinții mei. Am trei surori şi doi frați, şi crede-mă că aceia dintre ei care sînt căsătoriți s-au chinuit din greu să-l facă pe tata să fie de acord cu cei pe care i-au ales. Pentru părinții mei era mult mai important ca frații şi surorile mele să aleagă oameni de familie bună, cu sînge nobil şi avere, decît să fie cu cineva pe care să-l placă.

– Sau să-l iubească, spuse Livia.

– Da.

Shaw se uită la sticla argintie şi mîngîie metalul cald şi zgîriat. Livia îşi feri privirea, uimită de dorința puternică pe care o simțise ca el s-o mîngîie pe ea în acelaşi fel. Din fericire, Gideon părea pierdut în gînduri şi nu observă că tînăra se încordase în brațele lui.

– Eu sînt al doilea fiu. De fapt am fost, spuse el. Fratele meu, Frederick, s-a luptat să le îndeplinească aşteptările, în timp ce eu am devenit oaia neagră a familiei. Cînd am ajuns la vîrsta însurătorii, femeia de care m-am îndrăgostit nici măcar nu se apropia de standardele familiei Shaw, iar acest lucru a făcut-o să mi se pară, bineînțeles, şi mai atrăgătoare.

Livia ascultă atentă, cu privirea ațintită spre chipul lui. Gideon zîmbi autoironic.

– I-am spus la ce să se aştepte, continuă el. I-am spus că, probabil, părinții mei o să mă dezmoştenească, o să fie cruzi şi duri şi niciodată n-o să fie de acord cu o

femeie pe care să n-o fi ales chiar ei. Ea mi-a răspuns că o să mă iubească oricum şi că o să fim mereu împreună. Eu ştiam că o să fiu dezmoştenit, dar nu mă interesa, fiindcă am crezut că găsisem pe cineva care să mă iubească şi, pentru prima dată în viaţa mea, să-mi dea ocazia să demonstrez că nu aveam nevoie de averea familiei Shaw. Din păcate, i-am făcut cunoştinţă cu tata, iar relaţia noastră s-a dovedit o păcăleală.

– S-a prăbuşit sub dezaprobarea tatălui tău, ghici Livia.

El rîse întunecat, închizînd sticla şi punînd-o la loc în buzunar.

– Eu n-aş spune că s-a prăbuşit. Au făcut un tîrg, ei doi. Tata i-a oferit bani ca să uite de cererea mea în căsătorie şi să dispară, iar ea i-a făcut o contraofertă. S-au tîrguit ca doi agenţi de pariuri în biroul celui care face listele, iar eu am stat şi i-am ascultat cu gura căscată. Cînd au ajuns la o sumă cu care să fie de acord amîndoi, iubita mea a plecat fără să se uite în urmă. Pînă la urmă, ideea că urma să se mărite cu un Shaw fără avere nu a fost la fel de interesantă ca suma cu care i-a plătit-o tata. O vreme n-am ştiut pe cine urăsc mai mult, pe ea sau pe el. La scurt timp după aceea, fratele meu, Frederick, a murit pe neaşteptate, iar eu am rămas moştenitorul averii. Tata şi-a exprimat dezamăgirea în ceea ce mă priveşte pînă în clipa morţii sale.

Livia îşi ascunse cu grijă compasiunea, de teamă ca el să n-o înţeleagă greşit. Îi veni să spună zeci de platitudini, despre cum era sigură că el avea să găsească o femeie demnă de iubirea lui, despre cum, poate, tatăl

său nu-i voia decît binele, dar în acel moment de sinceritate nu putu să rostească lucruri atît de banale. În loc de asta, rămase tăcută o vreme. Pînă la urmă îl privi. Nu părea amărît sau deziluzionat, ci curios să afle părerea ei.

– La ce te gîndeşti? o întrebă.

– Mă gîndeam că eu am noroc. Deşi nu l-am avut pe Amberley decît pentru puțină vreme, măcar ştiu că m-a iubit cu adevărat.

El îi atinse cu blîndețe obrazul. Mîngîierea îi făcu Liviei inima să tresară. O privi mult timp în ochi, jucîndu-se cu degetele pe pielea ei pînă cînd ajunse în locul sensibil din spatele urechii.

– Pe tine te-ar iubi oricine.

Tînăra nu reuşea să-şi ia privirea de la el. Era un bărbat periculos, care-i oferea senzații intense în loc de siguranță şi pasiune în loc de protecție. Mai demult nici nu i-ar fi trecut prin cap să aibă o aventură cu un bărbat pe care nu-l iubea, însă acest om avea ceva care-o atrăgea, promisiunea unei plăceri neruşinate, a unei bucurii pe care îi era greu s-o refuze.

Din impuls, se aplecă şi-şi lipi buzele de buzele lui. Erau moi şi mătăsoase, la început reci, dar din ce în ce mai calde pe măsură ce trecea timpul. Ca şi înainte, sărutul lui era jucăuş, expresiv, blînd şi curios la început, apoi devenea mai hotărît. După ce o convinse să desfacă buzele, o sărută prelung, explorîndu-i cu delicatețe gura.

Livia încercă să se apropie mai mult de el şi simți tensiunea care-l cuprinsese, muşchii încordați ai pieptului, ai abdomenului, şi mai jos o presiune care o făcu să

roşească, stînjenită. El o mîngîie încet pe spate, încurajînd-o să se sprijine de el, pînă cînd ea atinse fără să vrea sticla de metal din buzunarul hainei lui. Obiectul o împiedică să-l mîngîie aşa cum voia şi o aduse brusc la realitate. Se retrase tremurînd, dar zîmbitoare.

– Nu pleca încă, murmură Shaw, simțind că ea se pregăteşte să se ridice din brațele sale.

O apucă de talie, dar ea îi împinse mîna la o parte, deşi n-ar fi vrut să facă asta.

– Nu pot, nu cînd toți ai mei mă privesc, domnule Shaw.

Arătă cu mîna spre strămoşii ei aliniați pe perete. Gideon îi zîmbi leneş.

– De ce nu? Nu mă plac?

Livia se gîndi cu seriozitate prefăcută, uitîndu-se la nenumăratele fețe severe ale familiei Marsden.

– Se pare că nu. Poate că vor să te cunoască mai bine înainte.

– Nu, răspunse el fără să ezite. Nu devin mai simpatic dacă mă cunoşti mai îndeaproape.

Ea ridică sprîncenele, întrebîndu-se dacă era sincer, dacă voia s-o manipuleze sau dacă, pur şi simplu, avea un umor negru desăvîrşit. Fiindcă nu reuşi să-şi dea seama, clătină din cap şi îi zîmbi puțin.

– De fapt, cu cît te apropii mai mult, cu atît îmi placi mai tare.

În loc să răspundă, Shaw îi cuprinse mîna între palme şi o trase mai aproape, sărutînd-o apăsat. Sărutul nu era romantic, prea rapid, prea apăsat, entuziast chiar, dar o afectă pe Livia mai mult decît căutarea languroasă şi blîndă de mai devreme.

Shaw îi dădu drumul şi o privi cum i se ridică din braţe. Podeaua părea înclinată, iar ei îi luă o vreme ca să îşi recapete echilibrul. Shaw se sprijin de spătarul tronului, privind-o într-un fel care o făcu să se înfioare.

– La ce te gîndeşti? şopti Livia, la fel cum făcuse şi el mai devreme.

El îi răspunse atît de sincer încît o făcu să tresară.

– Mă întreb cît de mult pot să iau de la tine fără să te rănesc.

În acel moment, Livia se convinse că, înainte ca Gideon Shaw să piece înapoi în America, ei doi aveau să devină amanţi. Se vedea din privirea lui că şi el ştia asta. Se înfioră şi, roşind, se retrase un pas sau doi, apoi spuse noapte bună. Se întoarse cu spatele şi începu să se îndepărteze, dar nu rezistă tentaţiei şi aruncă o privire peste umăr.

– Nu mi-e frică de durere, murmură.

El zîmbi puţin.

– Chiar şi aşa, tu eşti ultima persoană pe care aş vrea s-o rănesc.

Aline descoperi că uşa camerei ei era pe jumătate deschisă şi că prin ea aluneca în hol lumina caldă a unei lămpi. Foarte stînjenită, intră şi ezită cînd o văzu pe doamna Faircloth aşteptînd-o lîngă şemineu. Cada era pregătită în centrul camerei, iar pe grătarul focului aştepta un vas cu apă fierbinte.

Bineînţeles că doamna Faircloth înţelese imediat ce se petrecuse. Aline închise uşa fără să se uite la menajeră.

– Bună seara, doamnă Faircloth. Dacă îmi desfaci dumneata rochia la spate, mă descurc eu cu restul. În seara asta nu am nevoie de ajutor.

– Ba ai, spuse femeia mai în vîrstă apropiindu-se de ea.

Aline simți un amuzament amar, care o ajută să se simtă mai bine. Menajera nu avea cum să ignore ceea ce se întîmplase, să nu spună nimic. După ce o ajută să-şi dezbrace rochia, doamna Faircloth apucă vasul cu apă caldă şi încălzi baia.

– Probabil că te dor toate, îi spuse ea lui Aline. Apa caldă o să te ajute să te simți mai bine.

Înroşindu-se pînă în vîrful urechilor, tînăra îşi deschise corsetul şi îl lăsă să cadă pe podea. Cantitatea brusc mai mare de aer din plămîni o făcu să amețească, aşa că aşteptă să-şi recapete echilibrul înainte să-şi scoată şi restul hainelor. Jartierele strînse îi lăsaseră cercuri roşii-purpurii pe picioare, iar ea oftă uşurată cînd le desfăcu şi îşi scoase ciorapii. Bănuind nefericită că lucrurile pe care le făcuse cu McKenna i se puteau citi pe trup, Aline se grăbi să intre în apă şi se scufundă, scoțînd un suspin de plăcere. Doamna Faircloth începu să ordoneze cîteva dintre lucrurile din cameră, încruntată.

– A văzut cicatricele? întrebă încet.

Aline îşi scoase genunchiul drept la suprafața apei.

– Nu. Am reuşit să fac în aşa fel încît să nu le observe.

Îşi strînse pleoapele ca să nu plîngă, dorindu-şi ca lacrimile să nu-i curgă pe obraji.

– Doamnă Faircloth, a fost o mare greşeală, dar atît de îngrozitor de minunat! A fost de parcă aş fi regăsit o parte a sufletului care mi-a fost smulsă.

Făcu o grimasă autoironică auzindu-şi cuvintele melodramatice.

– Înțeleg, spuse menajera.

– Da?

O strălucire amuzată apăru deodată în ochii doamnei Faircloth.

– Am fost şi eu tînără cîndva, chiar dacă e greu de crezut.

– Pe cine ai...

– E ceva despre care nu vorbesc niciodată, spuse menajera pe un ton ferm. Şi nu contează pentru tărăşenia în care sînteți acum tu şi McKenna.

Nu exista un cuvînt mai potrivit pentru situația lor. Nu era o dificultate sau o problemă, şi nici măcar o dilemă. Era, într-adevăr, o tărăşenie. Cu amărăciune, Aline îşi plimbă palmele peste suprafața apei, în timp ce doamna Faircloth se apropie ca să toarne în apă uleiuri din ierburi.

– M-am comportat ca un copil lacom, spuse Aline cu un ton pe jumătate amuzat. Am întins mîna şi am luat ce mi-am dorit, fără să mă gîndesc deloc la consecințe.

– Nici McKenna nu s-a purtat mai bine, spuse menajera, apoi se aşează într-un fotoliu de lîngă foc. Acum ați primit amîndoi ce vă doreați şi se pare că nimeni nu e mai fericit.

– Şi încă nu s-a terminat, spuse Aline. Acum trebuie să-l îndepărtez fără să-i explic de ce.

Făcu o pauză, îşi trecu palmele ude peste față, apoi adăugă sec:

– Din nou.

– Nu-i nevoie să fie aşa, o contrazise doamna Faircloth.

– Vrei să-i spun adevărul? Ştii ce reacţie o să aibă.

– N-ai cum să cunoşti pe de-a-ntregul inima altcuiva, domnişoară. Eu te cunosc pe tine de cînd te-ai născut, şi, cu toate astea, uneori tot mă uimeşti.

– Te-a uimit că am făcut ce-am făcut cu McKenna în seara asta?

– Nu.

Din nu se ştie ce motiv, replica promptă a doamnei Faircloth le făcu pe amîndouă să rîdă. Sprijinindu-şi capul de marginea căzii, Aline ridică genunchii şi îşi dori ca aburul cald şi apa fierbinte să-i înmoaie mai repede pielea cicatrizată.

– Sora mea s-a întors de la festival?

– Da. Era cu domnul Shaw şi cu familia Chamberlain. Au venit acum cel puţin trei ore.

– Cum se simţea? Părea fericită?

– Poate puţin prea fericită.

Aline zîmbi discret.

– E posibil să fii prea fericit?

Menajera se încruntă.

– Sper doar că lady Livia înţelege ce fel de domn e Shaw. Nu mă îndoiesc că a fost cu o sută de femei înaintea ei şi că o să mai fie şi cu altă sută după ce pleacă de la Stony Cross.

Cuvintele o făcură pe Aline să nu mai zîmbească.

– O să vorbesc mîine cu ea şi poate că, împreună, o să putem să ne liniştim gîndurile.

– Nu gîndurile voastre au nevoie să fie mai liniştite.

Capitolul paisprezece

Spre dezamăgirea Liviei, Gideon Shaw nu apăru deloc în ziua următoare. Absența lui de la micul dejun şi din timpul prînzului trecu neobservată de anturajul american, care părea obişnuit cu dispariţiile lui. După ce o rugă pe doamna Faircloth să întrebe discret unde se află, Livia descoperi că Shaw se închisese pur şi simplu în casa de oaspeți şi lăsase vorbă să nu fie deranjat pentru nimic în lume.

– Nu se simte bine? întrebă, imaginîndu-şi-l cu febră, neajutorat, ţintuit la pat. Chiar e momentul să fie lăsat singur?

– Cred că e bolnav de băutură, spuse doamna Faircloth, cu un aer dezaprobator. Caz în care domnul Shaw trebuie lăsat singur neapărat. Puţine imagini sînt mai neplăcute ca aceea a unui domn beat.

– Ce motiv ar fi avut să facă asta? se agită Livia, stînd la masa imensă de stejar unde servitoarele tocmai terminau de tăiat aluatul pentru pîine.

Livia desenă cu vîrful degetului în făina rămasă pe masă, lăsînd în urmă o succesiune de cercuri mici şi strînse.

– Ce-ar fi putut să-l determine să facă asta? Aseară părea că se simte foarte bine.

Doamna Faircloth aşteptă pînă cînd toate servitoarele se îndepărtară, apoi spuse:

– Beţivii n-au nevoie de ceva care să-i determine să bea.

Liviei nu-i plăcură imaginile pe care i le evoca acel cuvînt, cu bărbaţi ridicoli, neîngrijiţi, murdari, care spuneau lucruri neplăcute, mergeau împleticit şi ajungeau graşi şi cu nasul mereu roşu. Deşi era bine ştiut că toţi bărbaţii exagerau cu băutura din cînd în cînd, nimeni nu era considerat beţiv pînă cînd nu devenea evident că bea tot timpul şi că nu rezista la băutură. Livia cunoscuse foarte puţini astfel de bărbaţi. Pe Marcus nu-l văzuse niciodată beat, de pildă, fiindcă el era mereu foarte controlat.

– Shaw nu e beţiv, şopti Livia, atentă la urechile servitorilor. E doar... Ei bine...

Se opri şi se încruntă.

– Ai dreptate, e un beţiv, recunoscu. Mi-aş dori tare mult să nu fie! Dacă ar putea cineva sau ceva să-l inspire să se schimbe...

– Un astfel de om nu se schimbă, murmură doamna Faircloth cu o siguranţă care o descurajă pe Livia.

Tînăra se îndepărtă de masă, fiindcă una dintre servitoare venise să o curete cu o cîrpă umedă. Îşi scutură făina de pe mîini şi îşi încrucişă braţele la piept.

– Ar trebui să meargă cineva ca să se asigure că e bine.

Menajera o privi cu dezaprobare.

– În locul tău, doamnă, l-aş lăsa în pace.

Livia ştia că doamna Faircloth are dreptate, ca întotdeauna. Oricum, pe măsură ce minutele şi orele treceau şi se apropia ora cinei, nu mai avu răbdare şi începu s-o caute pe Aline, care, dacă se gîndea bine, păruse destul de distrasă în acea zi. Pentru prima dată în ultimele zile, Livia uită puţin de Gideon Shaw şi se întrebă ce mai făcea sora ei şi cum mai stăteau lucrurile între ea şi McKenna. Îi văzuse mergînd împreună la festival şi auzise despre serenada din sat. I se păruse interesant că McKenna, pe care-l credea foarte reţinut, îşi arătase în public interesul pentru Aline.

Probabil că nimeni nu se mirase, însă, fiindcă era clar că ei doi erau făcuţi unul pentru celălalt. Ceva invizibil, dar greu de ignorat, dădea de înţeles că sînt un cuplu. Poate că era felul în care amîndoi se priveau atunci cînd credeau că nu-i vede nimeni, cu dor şi cu sete, sau poate că era felul în care glasul lui se schimba subtil atunci cînd îi vorbea lui Aline pe un ton moale şi adînc. Oricît de reţinuţi ar fi fost şi oricît de atent s-ar fi purtat, Aline şi McKenna erau atraşi unul de celălalt de o forţă care-i depăşea. Parcă ar fi vrut să respire acelaşi aer. Era dureros de evident că se doreau unul pe celălalt, iar Livia era convinsă că McKenna o adora pe sora ei. Poate că nu era potrivit, însă ea nu se putea abţine să nu spere că Aline avea să găsească destul curaj încît să-i spună lui McKenna despre accident.

Absorbită de gînduri, Livia reuşi pînă la urmă să-i găsească pe fraţii ei, închişi în biblioteca lui Marcus, aceea pe care o folosise întotdeauna tatăl lor. Camera

era decorată numai în unghiuri dure, asemănătoare trăsăturilor răposatului conte. Pereții erau acoperiți cu panouri din lemn de trandafir şi singurele ornamente erau cele cîteva ferestre cu vitraliu. Deşi Aline venea adesea la Marcus ca să discute treburile casnice, în acel moment păreau că discută despre ceva mult mai personal. De fapt, aproape că se certau.

– Nu văd de ce te-ai apucat tu să...

Aline vorbea pe un ton tăios cînd intră Livia, bătînd scurt la uşă înainte, din politețe. Nici unul dintre frații ei nu păru prea bucuros s-o vadă.

– Ce vrei? se răsti Marcus.

Speriată de nepolitețea lui, Livia se întoarse către sora ei.

– Voiam să-ți vorbesc puțin înainte de cină, Aline. E vorba despre... Dar îți spun mai tîrziu.

Se opri şi ridică din sprîncene.

– De ce vă certați?

– Îl las pe Marcus să-ți explice, spuse Aline scurt.

Se aşeză pe marginea biroului mare, aplecîndu-se spre spate şi sprijinindu-şi palma pe suprafața strălucitoare. Livia îi aruncă o privire bănuitoare fratelui ei.

– Ce s-a întîmplat? Ce-ai făcut?

– Ce trebuia, spuse el.

Aline pufni disprețuitoare.

– Ce vrei să spui? întrebă Livia. Marcus, ai de gînd să mă faci să-ți pun o sumedenie de întrebări, sau îmi spui direct?

Marcus se apropie de şemineul stins. Dacă ar fi fost mai înalt, ar fi putut să-şi sprijine cotul pe poliță şi să

adopte o poziție aparent degajată, însă, fiindcă nu putea să facă asta, obținu aproape același efect sprijinindu-se cu umărul de placa de marmură care-l împodobea.

– N-am făcut decît să trimit vorbă cîtorva dintre potențialii investitori ai lui Shaw, cunoștințe de-ale mele, ca să fie atenți dacă au de gînd să investească în fabricile lui. I-am informat că ar putea să existe probleme în afacerea pe care le-o propun Shaw și McKenna. I-am avertizat că americanii vor doar să se extindă și că nu avem nici o garanție în ceea ce privește calitatea produselor lor, a serviciilor de întreținere, a planurilor construcție, ba chiar nu știm dacă nu cumva am putea să fim implicați în vreo fraudă.

– Astea sînt prostii, îl întrerupse Aline. Nu faci decît să te folosești de teama englezului tipic, speriat de producția în masă. N-ai nici o dovadă că o să fie vreo problemă cu fabricile lui Shaw.

– N-am nici vreo dovadă că n-o să fie, spuse Marcus.

Încrucișîndu-și brațele la piept, Aline îi aruncă o privire sfidătoare.

– Prevăd că eforturile tale n-o să aibă succes, Marcus. Shaw și McKenna o să reușească să le liniștească temerile investitorilor.

– Rămîne de văzut. Am vorbit și cu lordul Elham, care este în consiliul de conducere al Somerset Shipping Company, și acum inclusiv el o să se gîndească de două ori înainte să le dea dreptul să-și aducă vasele în port, iar ei au nevoie de el ca de aer.

Livia ascultă uimită conversația, înțelegînd numai că fratele ei încercase în mod intenționat să le îngreuneze negocierile lui Shaw și lui McKenna.

– De ce ai face aşa ceva? întrebă.

– E simplu, rosti Aline înainte ca fratele ei să poată să răspundă. Dacă pune obstacole în calea domnului Shaw, Marcus se asigură că acesta şi McKenna trebuie să se ducă imediat la Londra ca să rezolve problemele pe care el le-a creat.

Livia se uită la fratele ei, furioasă.

– Cum ai putut să faci aşa ceva?

– Am de gînd să-i ţin pe nemernicii ăştia cît pot de departe de surorile mele. Am acţionat în interesul vostru, al amîndurora, şi într-o bună zi o să vă daţi seama de asta.

Livia se uită prin cameră, încercînd să găsească un obiect cu care să arunce în el.

– Eşti exact ca tata, un nemernic egoist şi înfumurat!

– În momentul ăsta, îi spuse Marcus pe un ton supărat, Shaw se îneacă într-o sticlă de băutură, după ce a petrecut întreaga zi închis într-o cameră întunecoasă. Ce personaj demn de tine, Livia! Cît de fericit ar fi Amberley!

Livia păli cînd îi auzi replica sarcastică. Incoerentă din cauza furiei şi a durerii, se repezi afară din încăpere fără să mai închidă uşa în urma ei. Aline îşi privi cu reproş fratele.

– Ai mers prea departe, îi atrase atenţia pe un ton blînd. Să nu uiţi vreodată, Marcus, că, după ce le-ai rostit, nu mai poţi să iei înapoi unele lucruri.

– Şi Livia ar face bine să-şi amintească de asta, răspunse el. Ai auzit ce mi-a spus.

– Da. Că semeni cu tata. Nu eşti de acord?

– În nici un caz.

– Marcus, în ultimele cîteva minute te-ai purtat mai mult ca el decît ca tine.

– Ba nu! se răsti el, indignat.

Aline ridică mîinile ca şi cînd ar fi vrut să se apere şi rosti cu tristeţe:

– Nu are rost să ne contrazicem din cauza asta, dar ai putea să-ţi foloseşti isteţimea ca să te gîndeşti la un lucru, dragul meu... Cum altfel ai fi putut să te porţi în situaţia asta? Ai ales cea mai scurtă şi cea mai directă cale ca să-ţi atingi scopul, fără să te gîndeşti la sentimentele nimănui altcuiva. Dacă asta n-a fost ceva ce ar fi făcut tata...

Tăcu şi clătină din cap, apoi oftă.

– Mă duc s-o caut pe Livia.

Îl lăsă pe fratele ei în bibliotecă şi se grăbi după sora sa. Efortul îi făcea cicatricele să se strîngă. Oftă nerăbdătoare.

– Livia, unde te duci? Pentru Dumnezeu, opreşte-te şi aşteaptă-mă.

Sora sa se opri în mijlocul coridorului, cu obrajii roşii de furie. Deodată, Aline îşi aminti de un moment în care, mică fiind, Livia se supărase pentru că un turn pe care-l făcea din cuburi era prea înalt şi cădea mereu. Iar şi iar, fetiţa construise aceeaşi structură care se clătina şi plînsese furioasă cînd cuburile se dărîmau, dar nu acceptase în ruptul capului să construiască o structură mai puţin ambiţioasă.

– Nu avea nici un drept să facă aşa ceva, spuse ea tremurînd violent.

Aline o privi cu înțelegere.

– Marcus a făcut un gest arogant şi nefondat, aprobă ea, evident incorect, dar să nu uităm că tot ce a făcut, a făcut din dragoste.

– Nu mă interesează ce motiv a avut, dacă rezultatul rămîne acelaşi.

– Care e rezultatul, draga mea?

Livia o privi iritată, de parcă sora sa ar fi făcut înadins pe netoata.

– N-o să-l mai văd pe domnul Shaw, bineînțeles.

– Marcus presupune că n-ai să pleci din Stony Cross. N-ai mai ieşit din comitat de la moartea lui Amberley, dar se pare că nici ție, nici lui nu v-a trecut prin cap că ai putea să te duci tu la Londra.

Aline zîmbi cînd văzu surprinderea de pe chipul Liviei.

– Presupun că aş putea, spuse ea uimită.

– Atunci de ce nu faci asta? N-are cine să te oprească.

– Dar Marcus...

– Ce-ar putea să-ți facă? întrebă Aline. Să te încuie în camera ta? Să te lege de un scaun? Mergi la Londra dacă vrei şi stai la Marsden Terrace. Mă descurc eu cu Marcus.

– Mi se pare o neruşinare. N-ar fi? Să alerg după domnul Shaw...

– Nu o să alergi după el, o asigură Aline. O să te duci la cumpărături, în oraş. O călătorie pe care ar fi trebuit s-o faci demult, aş adăuga. E nevoie să mergi la croitor, fiindcă toate hainele tale sînt, din păcate, demodate. Şi ce dacă eşti la cumpărături în timp ce e şi domnul Shaw în Londra?

Livia zîmbi deodată.

– Mergi cu mine, Aline?

– Nu, fiindcă trebuie să stau cu oaspeții la Stony Cross. Plus că...

Ezită multă vreme.

– Cred că e mai bine ca eu şi cu McKenna să fim separați o vreme.

– Cum mai merg lucrurile între voi? întrebă Livia. La festival păreați...

– Ne-am simțit foarte bine, spuse Aline pe un ton neutru. Nu s-a întîmplat nimic şi cred că nici nu o să se întîmple vreodată.

Simți un fior de disconfort la gîndul că o minte pe sora sa, însă experiența din noaptea de dinainte fusese mult prea personală şi nu se simțea în stare să povestească despre ea.

– Doar nu crezi că McKenna...

– Ar fi cazul să începi să plănuieşti călătoria, îi spuse Aline. O să ai nevoie de o însoțitoare. Nu mă îndoiesc că stră-mătuşa Clara o să vrea să vină cu tine la Londra, sau, poate...

– O invit pe bătrîna doamnă Smedley, din sat, spuse Livia. Face parte dintr-o familie respectabilă şi i-ar plăcea să călătorească la Londra.

Aline se încruntă.

– Draga mea, doamna Smedley nu prea aude şi vede cam cît un liliac. Nu mi-aş putea imagina o însoțitoare mai puțin competentă.

– Exact, spuse Livia atît de mulțumită de sine încît o făcu pe Aline să rîdă.

– Bine, atunci ia-o pe doamna Smedley, dar eu, în locul tău, aş fi discretă pînă în momentul plecării.

– Da, ai dreptate.

Entuziasmată, Livia se răsuci şi se grăbi înainte pe coridor.

Aline decise să îi vorbească lui McKenna după cină şi să-i spună despre maşinaţiunile fratelui ei, fiindcă aşa i se părea cinstit. Reuşi să-i vorbească, însă, chiar mai repede decît se aştepta, fiindcă masa se termină brusc şi într-un fel foarte stînjenitor. Gideon Shaw încă nu apăruse, iar sora sa, Susan, părea să fie într-o dispoziţie proastă.

Văzînd că aceasta bea cam prea mult vin, Aline îi aruncă o privire cu înţeles celui care îi servea, ca tînărul să pună mai multă apă în vin. Într-o clipă, el îi dădu carafa unui alt servitor, care o duse în bucătărie apoi se întoarse în camera unde se lua masa. Nimeni în afară de McKenna, care-i zîmbi discret lui Aline, nu observă nimic.

După ce oaspeţii terminară de mîncat felul întîi, supă de sparanghel şi somon cu sos de homar, conversaţia se îndreptă spre subiectul afacerilor ce aveau să se desfăşoare la Londra. Domnul Cuyler îl întrebă pe Marcus cum crede că se vor finaliza negocierile, iar acesta răspunse scurt:

– Nu cred că putem să discutăm despre asta în absenţa domnului Shaw, fiindcă depinde de cum se va prezenta domnia sa. Poate că ar fi bine să aşteptăm pînă cînd n-o să mai fie indispus.

– Indispus, rosti Susan batjocoritor. Vă referiți la obiceiul fratelui meu să se îmbete cîte o zi întreagă? Ce reprezentant de soi al familiei, nu găsiți?

Nimeni nu mai rosti nimic. Surprinsă de ostilitatea lui Susan, Aline încercă să detensioneze atmosfera:

– Mie mi se pare, doamnă Chamberlain, că familia dumneavoastră se bucură de prosperitate sub îndrumarea domnului Shaw.

– Prosperitatea noastră n-are a face cu el, spuse Susan cu răutate, ignorînd încercările soțului ei s-o facă să tacă. Nu! Lasă-mă să vorbesc! De ce să-i cînt osanale lui Gideon, cînd singurul lui merit e că a avut norocul să fie următorul la rînd după Frederick?

Făcu o grimasă de dispreț.

– Motivul pentru care familia Shaw a prosperat, lady Aline, e acela că fratele meu a decis să lase bunăstarea noastră la mila unui imigrant needucat, care, spre cinstea lui, a făcut cîteva alegeri fericite.

Începu să rîdă.

– Un beţivan şi un barcagiu. Ce mai pereche! Iar viitorul meu e în mîinile lor. Foarte amuzant, nu găsiți?

Nimeni altcineva nu părea la fel de amuzat ca ea. Urmă o tăcere lungă. McKenna îşi păstră expresia indiferentă. Nu părea deloc afectat, de parcă s-ar fi obişnuit deja să audă astfel de insulte. Aline se întrebă cîte astfel de lucruri fusese nevoit să suporte de-a lungul vremii, doar pentru că făcuse greşeala impardonabilă să muncească pentru a-şi cîştiga traiul.

Ridicîndu-se, acesta se înclină scurt, aruncîndu-i o privire fugară lui Aline.

– Vă rog să mă scuzați, murmură. Mi-a pierit pofta de mîncare.

Toți îi urară o seară plăcută, cu excepția lui Susan Chamberlain, care mai ceru un pahar de vin. Aline ştia că ar fi trebuit să rămînă şi să detensioneze atmosfera făcînd conversație, dar cînd se uită la scaunul gol pe care stătuse McKenna, nevoia să-l urmeze deveni aproape insuportabilă. Rămîi acolo unde eşti şi ocupă-te de oaspeți, îşi spuse sieşi. Cu fiecare secundă care trecea, dorința să se ducă să-l caute creştea. Pînă la urmă, inima începu să-i bată foarte repede şi Aline începu să transpire. Deodată, îşi dădu seama că se ridică de la masă, forțîndu-i pe domni să se ridice şi ei.

– Vă rog să mă scuzați, murmură, încercînd să se gîndească la un motiv plauzibil pentru care trebuia să fugă. Eu...

Nu reuşi să găsească nimic.

– Vă rog să mă scuzați, spuse pe un ton patetic, apoi plecă din cameră.

Ignorînd şoaptele celor rămaşi la masă, Aline se grăbi după McKenna. Cînd ajunse în capătul de sus al scărilor, îl găsi aşteptînd. Probabil că o auzise în urma lui. Valuri de căldură şi fiori reci o trecură cînd îl privi. Ochii îi străluceau şi îi aminteau de ei doi, împreună în pădure, îmbrățişîndu-se cu pasiune. Îi aminteau de ea, cu totul a lui.

Stînjenită, Aline închise ochii şi puncte mici de fierbințeală îi acoperiră pielea feței. Reuşi să se uite din nou la el. Ochii încă-i străluceau periculos.

– Aşa sînt toți cei din familia Shaw? întrebă Aline, referindu-se la Susan Chamberlain.

– Nu. Ea e cea amabilă, spuse el sec, făcînd-o să rîdă surprinsă.

Aline îşi frînse degetele şi întrebă:

– Pot să îți vorbesc un minut? Am ceva important să-ți spun.

El o privi interesat.

– Unde să mergem?

– În salonul familiei, sugeră Aline.

Era cea mai potrivită cameră unde să aibă o astfel de conversație, la etaj.

– Acolo s-ar putea să fim întrerupți, spuse McKenna.

– Închidem uşa.

– Nu.

O luă de mînă şi o trase după el. Luată prin surprindere de maniera lui autoritară, ea nu se opuse. Inima îi bătu mai tare cînd înțelese unde avea de gînd s-o ducă.

– Nu putem să mergem în camera mea, spuse speriată, uitîndu-se în lungul coridorului. Acolo vrei să... Nu, nu se poate.

Ignorîndu-i protestele, McKenna se îndreptă spre uşa camerei în care ea dormise toată viața şi intră fără să ceară voie. Aline îi privi umerii laţi şi postura rigidă. Nu avea rost să se opună. Nu putea să-l dea afară din încăpere. Oftînd exasperată, intră în urma lui şi închise uşa.

Aproape de uşă, pe o masă, era aşezată o lampă. Aline se opri ca să o aprindă, iar flacăra aruncă umbre lungi de-a lungul dormitorului şi al camerei de alături. Ridică lampa, apucînd de mînerul din porțelan, şi îl urmă pe McKenna în cabinetul micuț, spațiul privat în care el nu îndrăznise să intre niciodată cînd era copil.

Divanul, singura piesă de mobilier din încăpere, era acoperit cu perne brodate. Aproape de el atîrna un şirag de perle agăţat într-un cîrlig auriu, alături de o colecţie de poşete micuţe şi portofele. Cu coada ochiului, Aline îl văzu pe McKenna cum atinge una dintre poşete, făcînd-o să pară foarte mică pe lîngă palma lui.

Se îndreptă spre fereastra antică a cabinetului. Prin geamul învechit se vedea grădina de jos, ca prin ceaţă sau ca şi cum te-ai fi uitat pe fundul unui lac, prin apă. Celelalte laturi ale încăperii erau acoperite cu oglinzi, creînd o mulţime de reflexii care se oglindeau una pe cealaltă. McKenna veni mai aproape, iar Aline văzu imaginea lor, unul lîngă celălalt, reflectată de nenumărate ori.

El ridică un obiect de pe pervaz. Era o jucărie, un căluţ din metal, cu un călăreţ în şa. Aline îşi dădu seama că recunoscuse obiectul, jucăria lui preferată, atît de mult iubită încît vopseaua aproape că se ştersese de tot. Din fericire, el lăsă obiectul la loc fără să spună nimic.

– Ce voiai să-mi spui? întrebă încet.

Alin era fascinată de alăturarea dintre liniile dure ale figurii lui şi blîndeţea privirii, dintre nasul ascuţit şi buza de jos atît de moale, de felul în care genele lui mătăsoase aruncau umbre pe pomeţii înalţi.

– Mă tem că fratele meu v-a îngreunat negocierile, spuse ea.

El o privi mai atent.

– În ce fel?

Ea îi povesti ce făcuse Marcus, iar el o ascultă calm.

– O să rezolvăm. Pot să-i liniştesc pe investitori şi o să găsesc o cale să-l conving pe Elham că e în interesul

lui să ne dea voie să tragem în port. Dacă nu reuşesc, construiesc eu cu mîna mea alt port.

Aline zîmbi cînd îl văzu atît de încrezător.

– N-ar fi prea simplu.

– Nimic din ce merită făcut nu e simplu.

– Sînt sigură că eşti furios pe Marcus, dar să ştii că a făcut asta fiindcă i se pare, în mod greşit, că...

– Vă apără pe tine şi pe sora ta, spuse McKenna cînd ea ezită puțin. Nu pot să dau vina pe el că face asta, rosti pe un ton foarte blînd. Cineva trebuie să te apere de cei ca mine.

Răsucindu-se cu spatele la el, Aline se uită într-una dintre oglinzi, în care îşi văzu reflectat de nenumărate ori chipul îmbujorat. McKenna veni lîngă ea, iar privirile li se întîlniră printre imaginile fragmentate din oglindă.

– O să pleci la Londra imediat, nu? întrebă Aline, tulburată de apropierea lui.

– Da. Mîine.

– Ce-o să faci cu domnul Shaw?

El se aplecă pînă cînd ea-i simți răsuflarea pe tîmplă. Îi atinse umărul gol şi mîngîie pielea albă de acolo cu delicatețea aripilor unui fluture.

– Trebuie să-l trezesc din beție, presupun.

– Mi se pare tare neplăcut că alege să...

– Nu vreau să vorbesc despre Shaw.

O răsuci cu fața spre el şi îi cuprinse obrazul în palma mîinii sale arămii.

– Ce faci? întrebă Aline, încordîndu-se cînd simți că el îi atinge spatele rochiei cu cealaltă mînă.

– Exact ce ştiai că o să fac dacă mă laşi să intru aici.

O sărută şi începu să-i desfacă rochia, iar firele scurte de barbă de pe chipul lui îi gîdilară pielea, făcînd-o să vibreze.

– Nu mi-ai dat de ales, protestă Aline. Te-ai năpustit aici şi...

El o sărută pe gură şi îi desfăcu rochia, dîndu-i la iveală şireturile corsetului, pe care le strînse pe degete, apoi trase pînă cînd le desfăcu şi o eliberă din strînsoare. Corsetul căzu la podea, pe sub rochie. Pe dedesubt, pielea ei era sensibilă şi dornică să fie atinsă.

McKenna o sărută cu dulceaţă, iar Aline nu mai auzi nimic altceva în afară de bătăile propriei inimi. Parfumul cald şi masculin al pielii lui, amestecat cu acela de colonie, apret şi tutun, îi dădeau o ameţeală plăcută. Abia aştepta să-l simtă din nou în ea, dar îşi aminti imediat că nu putea să-i dea voie s-o vadă cu totul goală.

– Mai repede, îi spuse. Te rog, grăbeşte-te.

El îi acoperi cuvintele cu încă un sărut fierbinte, apropiindu-se mai mult de ea cu trupul lui aprins. Îşi strecură mîinile pe sub materialul desfăcut al rochiei, mîngîindu-i linia spatelui în jos, spre talie. Aline simţi un fior între coapse şi se lipi mai mult de el, bucurîndu-se de mîngîierea ademenitoare a degetelor lui.

McKenna îşi desprinse buzele de ale ei şi o întoarse cu spatele, apucînd-o de umeri.

– Aşează-te în genunchi, îi şopti.

La început, Aline nu înţelese, însă apăsarea palmelor lui o îndrumă pînă cînd ea se aplecă în faţa divanului. Îngenunche, înconjurată de volanele strălucitoare ale rochiei. În faţa ochilor ei, materialul uneia dintre pernele

brodate deveni tulbure – McKenna îşi dezbrăca haina, pe care o aruncă pe divan, în faţa ei. Se auzi din nou foşnet de material care se desface, apoi el îngenunche în spatele ei şi îi strecură mîna pe sub rochie, dînd la o parte materialul care o acoperea şi atingînd trupul vulnerabil de sub el. Aline îl simţi apucîndu-i şoldurile şi strîngîndu-i carnea moale între degete. Cu o mînă căută deschizătura din pantalonaşii cu volane şi parcă măsură marginea dantelată cu degetele, iar ea tremură cînd palma lui atinse cîrlionţii de dedesubt. Cu amîndouă mîinile, McKenna lărgi deschizătura pantalonaşilor, apoi, cu blîndeţe, o aşeză aşa cum voia el, împingînd-o puţin şi făcînd-o să se sprijine pe divan, apoi depărtîndu-i picioarele pînă cînd ea rămase deschisă şi vulnerabilă în faţa sa. Se apropie mai mult, acoperind-o cu trupul lui şi aplecînd umerii deasupra ei.

– Uşor, îi murmură cînd o simţi că tremură. Încet. De data asta n-o să te mai doară.

Aline nu reuşi să răspundă. Tremura, aşteptînd, cu ochii închişi şi cu chipul ascuns în pliul braţului de pe divan. Simţi cum şoldurile lui se mişcă şi cum ceva o atinge între coapse, apăsînd peste ţesuturile ei fragile, expuse. Cu mîna liberă, el îi atinse abdomenul şi îi căută cîrlionţii scurţi, apoi îi desfăcu sexul şi o atinse în timp ce ea tresărea, lipindu-se de trupul lui solid. Gemu cînd el începu să o mîngîie cu blîndeţe, desenînd cu degetul cercuri mici pe deasupra pliurilor delicate ale pielii ei.

McKenna îşi retrase mîna de sub faldurile rochiei ei şi i-o duse la buze, atingîndu-i-le cu vîrful degetului mijlociu. Ascultătoare, ea îl primi în spaţiul cald şi umed

al gurii ei. Din nou, el îşi strecură mîna sub rochie. Degetul îi era acum alunecos. Pasiunea ei crescu treptat în timp ce el o mîngîia blînd. Nu rezistă mult şi începu să strîngă între degete tapiţeria divanului, lipindu-şi fruntea de perne. McKenna o pătrunse cu un deget care alunecă din ce în ce mai adînc, lui Aline îi scăpă un suspin tremurat. Ridică şoldurile, lipindu-se mai mult de el, şi aşteptă nerăbdătoare s-o pregătească pentru ce urma.

Simţi din nou atingerea trupului său aprins, ademenitoare, tentantă. Îşi ţinu răsuflarea şi rămase nemişcată, oferindu-i-se neajutorată, iar el o pătrunse încet. Aline se simţi invadată din nou, însă de această dată durerea dură doar o clipă. McKenna alunecă adînc în ea, fără să întîmpine nici o rezistenţă. De fiecare dată cînd se retrăgea, Aline căuta să se apropie de el. Degetele lui se jucau pe deasupra pielii ei umede, mîngîind-o încet, în acelaşi timp cu ritm cu mişcarea şoldurilor sale. Senzaţiile creşcură în intensitate cu fiecare atingere, cu fiecare alunecare a trupului lui în trupul ei. Plăcerea ajunse la culme şi se adună pînă cînd Aline nu mai putu să suporte. Se arcui, lipindu-se de palma lui, iar în interior simţi o zbatere necontrolată care o făcu să geamă şi să-şi ascundă chipul între pernele de pe divan. McKenna o strînse în braţe, scoase un sunet gutural şi se mişcă mai repede, pînă cînd din piept i se auzi un suspin răguşit şi dezarticulat, iar trupul îi pulsă violent în interiorul trupului ei.

Rămaseră multă vreme îmbrăţişaţi, cu răsuflările tăiate, pînă cînd greutatea lui aproape că o strivi pe Aline, care nu voia să se mai mişte niciodată. Rămase cu ochii închişi şi genele i se lipiră, umede, de obraji. Cînd simţi

că el alunecă din ea, îşi muşcă buzele ca să nu protesteze. Se sprijini în continuare de pernele de pe divan, într-o grămadă de mătase şi bumbac sfîşiat, prea sfîrşită după ceea ce se întîmplase între ei ca să poată să facă vreun gest.

McKenna se îmbrăcă şi îşi ridică haina aruncată pe divan. Îşi drese glasul înainte să vorbească pe un ton răguşit:

– Nici o promisiune şi nici un regret, aşa cum ţi-ai dorit.

Aline nu se mişcă pînă cînd el nu ieşi din încăpere. Aşteptă pînă cînd îl auzi închizînd uşa, apoi le dădu voie lacrimilor să-i alunece în jos pe obraji.

Cina cea lungă şi chinuitoare se terminase. Livia ştia că aproape toţi oaspeţii de la Stony Cross Park bănuiau că ea plecase în vizită la casa de oaspeţi, dar i se păru că e decent să fie discretă. Merse pe una dintre cărările din laterala conacului, care era mărginită de un gard viu, pînă cînd ajunse la casa tăcută. Nu încăpea îndoială că ar fi fost mai înţelept să lase lucrurile aşa cum erau, însă grija pe care o simţea pentru Gideon Shaw o făcea să simtă nevoia să-l vadă. După ce se asigura că totul e în ordine, avea de gînd să se întoarcă acasă şi să găsească un roman lung care s-o ţină ocupată tot restul nopţii.

Bătu la uşă şi aşteptă crispată să i se răspundă. Nimic. Încruntîndu-se, bătu din nou.

– Alo? Mă aude cineva?

Chiar cînd se gîndea să ia o pereche de chei de la doamna Faircloth, din spatele uşii se auziră sunetele

făcute de cineva care descuia. Valetul lui Shaw apăru în prag şi o privi prin uşa întredeschisă.

– Da, doamnă?

– Am venit să-i vorbesc domnului Shaw.

– Domnul Shaw nu primeşte oaspeţi, doamnă.

Uşa începu să se închidă, dar Livia strecură pantoful între ea şi toc.

– Nu plec pînă nu-l văd, spuse.

Valetul, exasperat, rost pe un ton politicos:

– Domnul Shaw nu e într-o stare potrivită ca să-l vedeţi, doamnă.

Livia decise să fie directă:

– E beat?

– Mort de beat, confirmă cu amărăciune valetul.

– Atunci o să trimit după nişte ceai şi nişte sendvişuri.

– Domnul Shaw a cerut încă o sticlă de whiskey.

Livia strînse din dinţi şi intră în casă pe lîngă valet. Servitorul nu putea să o oprească, fiindcă nimeni n-ar fi îndrăznit s-o atingă pe stăpîna conacului. Ignorîndu-i protestele, ea se uită în jur, prin salonul întunecat. În aer plutea miros de băutură şi de tutun.

– Fără whiskey, spuse pe un ton care nu lăsa loc de tocmeală. Mergi la conac şi adu un ibric de ceai şi o farfurie de sendvişuri.

– N-o să-i placă, doamnă. Nimeni nu îndrăzneşte să-l despartă pe domnul Shaw de băutura lui.

– E momentul s-o facă cineva şi pe asta, spuse Livia, făcîndu-i semn să plece.

Valetul se îndepărtă, cam fără voie, iar Livia se aventură mai departe în casa întunecată. Strălucirea unei

lămpi umplea dormitorul principal cu un arămiu palid. Sunetul inconfundabil al unor bucăți de gheață într-un pahar ajunse pînă la ea. Presupunînd că Shaw era beat, Livia se apropie de pragul uşii. Ceea ce văzu înăuntru îi tăie răsuflarea.

Gideon Shaw stătea într-o cadă, aproape de foc, cu capul sprijinit de bordura din mahon şi cu unul dintre picioare atîrnînd pe margine. În mînă avea un pahar plin cu whiskey şi gheață, din care tocmai lua o înghițitură. Cînd o auzi intrînd, aruncă o privire spre ea. Din apa fierbinte se ridicau aburi, care se transformau repede în picături de condens cînd îi atingeau umerii. Stropii îi străluceau în părul arămiu de pe piept şi pe sfîrcurile mici.

Dumnezeule din Ceruri, gîndi Livia amețită. Domnii care sufereau din cauza băuturii arătau, de obicei, foarte rău. Marcus se referea la ei ca fiind „urîți ca moartea". Cu toate astea, Livia nu mai văzuse niciodată un bărbat la fel de frumos cum era Gideon Shaw, neras şi neîngrijit, în cadă.

El se ridică în capul oaselor şi făcu o grimasă de iritare, tulburînd apa şi făcînd-o să se lovească în valuri mici de marginea căzii. Rîuri subțiri îi alunecară pe pieptul puternic.

– Ce cauți aici? întrebă scurt.

Livia era fascinată de ceea ce vedea, aşa că abia dacă reuşi să răspundă:

– Am venit să văd cum te simți.

– Acum ai văzut, rosti el pe un ton rece. Mă simt foarte bine. Ieşi afară.

– Nu te simți deloc foarte bine, îl contrazise ea. Eşti beat şi probabil că n-ai mîncat nimic toată ziua.

– O să mănînc cînd o să-mi fie foame.

– Ai nevoie de ceva mai hrănitor decît de conținutul sticlei ăleia, domnule Shaw.

El îi aruncă o privire aspră.

– Ştiu eu de ce am nevoie, femeiuşcă obraznică. Acum pleacă, sau o să-l vezi pe Gideon Shaw în toată splendoarea lui.

Liviei nu i se mai spusese niciodată „femeiuşcă". Se gîndi că, probabil, ar fi trebuit să se simtă ofensată, însă în loc de asta ei îi venea să zîmbească.

– Mi s-a părut întotdeauna exagerat să vorbeşti despre tine însuți la persoana a treia.

– Dar eu fac parte din familia Shaw, răspunse el, de parcă asta ar fi fost o scuză perfect acceptabilă ca să exagerezi.

– Ştii ce-o să se întîmple dacă o să continui să bei aşa? O să te transformi într-o epavă de bărbat, cu un nas mare şi roşu şi o burtă imensă.

– Chiar aşa? spuse el cu răceală, dînd peste cap restul băuturii cu o mişcare deliberată.

– Da. Şi o să-ți putrezească şi creierul.

– Abia aştept.

Se aplecă peste marginea căzii şi puse paharul pe covor.

– Şi o să ajungi impotent, încheie Livia cu un aer triumfător. Mai devreme sau mai tîrziu, alcoolul le fură bărbaților virilitatea. Cînd ai făcut dragoste ultima dată, domnule Shaw?

Era clar că provocarea fusese prea mare pentru Gideon, care se ridică din cadă făcînd o grimasă.

– Vrei o dovadă a potenței mele? Te poftesc să vii mai aproape.

Livia îi privi dovada virilității şi simți cum roşeşte.

– Eu... Cred că ar trebui să plec. Te las să te gîndeşti la ce-am spus...

Se răsuci pe călcîie şi încercă să scape, dar înainte să poată să facă un pas, el ajunse lîngă ea şi o prinse. Livia se opri şi închise ochii cînd îi simți trupul ud lipindu-se de al ei. Brațul de pe care încă picura apă o cuprinse chiar pe sub sîni.

– Mă gîndesc, doamnă, îi spuse aproape de ureche. Ba chiar am ajuns la concluzia că nu-mi rămîne de făcut decît un singur lucru ca să te conving că n-ai dreptate.

– Nu e nevoie, spuse ea cu răsuflarea tăiată, în timp ce el ridică palma şi îi cuprinse sînul stîng.

Căldura şi apa trecură prin materialul rochiei, făcîndu-i sfîrcul să se întărească.

– Vai...

– N-ar trebui să mă acuzi că nu sînt viril. Ăsta e un subiect sensibil pentru orice bărbat.

Livia începu să tremure şi îşi sprijini capul pe umărul lui. Mîna caldă a lui Gideon se desprinse de deasupra sînului ei şi îi atinse pielea expusă a gîtului, apoi îi alunecă în interiorul rochiei. Ea tresări cînd îi simți degetele atingîndu-i sfîrcul întărit.

– O să țin mine, şopti.

– Aşa să faci.

Răsucind-o cu fața spre el, Gideon o sărută apăsat. Moliciunea buzelor lui contrasta cu asprimea obrazului neras. Livia se arcui spre el şi îl mîngîie pe spate. Dîndu-şi seama că era pe cale să se culce cu un alt bărbat în afară de Amberley, ea încercă să se adune, însă nu putea să gîndească în timp ce el o săruta neîntrerupt, pînă cînd amîndoi căzură în genunchi pe covorul ud.

Gideon o împinse pe spate şi se aşeză între coapsele ei acoperite de rochie. Îi desfăcu primii nasturi de sus şi îi descoperi sînii. Livia îşi dorea ca el să-i sărute, voia să-i simtă buzele şi limba pe pielea ei, iar gîndul o făcu să suspine.

Respirînd mai repede, Gideon se ridică puțin şi întinse mîna ca să apuce un lucru de deasupra capului ei. Ea auzi zgomotul bucăților de gheață şi se întrebă nedumerită dacă avea de gînd să bea chiar şi în acel moment, însă el apucă nişte gheață din pahar şi o băgă în gură, apoi, spre surpriza ei, îi cuprinse sfîrcul între buze, într-un sărut rece, şi îşi trecu limba peste el, mîngîindu-l. Ea se zbătu sub el şi scoase un strigăt pierdut de uimire, dar Gideon o ținu şi continuă să-i facă acelaşi lucru pînă cînd gheața se topi şi buzele îi redeveniră calde. Livia îi simțea bărbăția lipită de coapsa ei. Fiecare mîngîiere a limbii lui îi făcea, parcă, mai multă plăcere decît aceea de dinainte. Îşi strecură degetele în părul auriu şi umed şi-l trase spre ea, întinzîndu-se ca să-l sărute, dar Gideon se retrase brusc, dîndu-se la o parte de deasupra ei, nemulțumit.

– Nu, spuse răguşit. Prima dată nu trebuie să fie aşa. Sînt prea beat ca s-o fac cum trebuie şi nu vreau să te insult în halul ăsta!

Livia îl privi nedumerită, prea aprinsă ca să mai gîndească rațional. Pielea sînului îi zvîcnea.

– Nu m-aş simți insultată. Nu te descurcai prea rău, să ştii...

– Şi pe podea, nici mai mult, nici mai puțin! spuse el ca pentru sine. Doamne. Iartă-mă, Livia. Nu meriți să fii tratată aşa.

– Eşti iertat, spuse ea repede. N-a fost chiar incomod. Îmi place covorul ăsta. Aşa că hai să ne întoarcem la ce...

Dar Gideon se ridicase deja în picioare. Livia avea să afle mai tîrziu că el avea oroare de ideea că ar fi putut să nu fie un adevărat domn. Găsi un halat şi se îmbrăcă, legînd strîns cordonul din talie. Se întoarse lîngă ea şi o ajută să se ridice.

– Îmi cer scuze, rosti în timp ce îi aranja hainele şi îi încheia neîndemînatic nasturii rochiei.

– Nu-i nimic...

– Trebuie să pleci, Livia. Acum, înainte să mă năpustesc din nou asupra ta.

Numai mîndria o împiedică să-i spună că nu-i displăcea ideea deloc. Părea foarte hotărît să scape de ea. Oftînd învinsă, ea îi dădu voie s-o conducă afară din dormitor.

– L-am trimis pe valet să-ți aducă sendvişuri, rosti, mergînd înainte pe coridor.

– Chiar aşa?

– Da, şi mă aştept să le mănînci. Nu mai ai voie să bei în seara asta.

– Nu mi-e foame.

Livia vorbi pe cel mai aspru ton pe care-l putu găsi, dată fiind situația:

– O să mănînci chiar şi aşa, drept pedeapsă pentru că ai încercat să te culci cu mine pe podea...

– Bine, spuse Gideon repede. O să mănînc.

Abţinîndu-se să zîmbească, Livia îi dădu voie să-i deschidă uşa, apoi trecu pragul. Abia cînd el închise în urma ei, oftă tremurat şi termină propoziţia:

– Şi, vai, cît mi-aş fi dorit s-o faci.

Capitolul cincisprezece

Ar fi fost mult-spus că Gideon era cu totul treaz cînd McKenna îl urcă în trăsură a doua zi. Oricum, cel puțin era curat şi bărbierit, cu chipul palid sub claia de păr auriu şi îngrijit tuns. Se îndreptau spre Rutledge, un hotel din Londra compus din patru case de lux care se închiriau domnilor bogați sau familiilor venite din străinătate. McKenna spera că negocierile aveau să-l țină ocupat şi să-l distragă de la gîndurile despre Aline. Cel puțin pentru cîteva minute pe zi.

Dinspre Gideon se auzi un geamăt slab. Îi era rău, se vedea, şi nu scosese nici un cuvînt toată dimineața.

– Fir-ar să fie, rosti cînd îşi dădu seama de ce îi era greață. Sînt cu spatele la direcția de mers. Schimbă locul cu mine, vrei?

McKenna se supuse, fiindcă ştia că Gideon avea, într-adevăr, o aversiune pentru mersul cu spatele. Cînd se aşezară amîndoi, acesta ridică un picior pe bancheta din fața sa, fără să se sinchisească de tapițeria scumpă.

– Tu ce ai?

Îşi sprijini capul în palmă, de parcă ar fi încercat să-l susțină ca să nu cadă.

– N-ai reuşit încă să te culci cu lady Aline?

McKenna îi aruncă o privire urîtă. Gideon oftă şi-şi frecă tîmplele dureroase.

– Atît vreau să spun, că femeile din familia Marsden şi „adînciturile" lor aristocratice sînt aproape imposibil de refuzat.

Remarca se potrivea atît de bine cu ceea ce gîndea şi McKenna încît acesta zîmbi amar.

– Se pare că a început să te intereseze Livia.

– Da, veni răspunsul pe un ton sec. Un interes care, se pare, mă frustrează înfiorător. N-am mai fost aşa nesatisfăcut de ani buni.

McKenna rămase surprins de atracţia pe care prietenul său o simţea pentru sora lui Aline, fiindcă părea că ei doi nu se potrivesc deloc.

– Nu eşti cam bătrîn pentru ea?

Gideon căută sticla argintie şi se enervă imediat ce-şi dădu seama că uitase să o umple. Aruncă recipientul gol pe podea şi se uită urît la el.

– Sînt prea orice pentru ea. Prea bătrîn, prea blazat, prea însetat... Lista e nesfîrşită.

– Ai grijă. S-ar putea ca Westcliff să te măcelărească şi să te servească pe post de cină festivă.

– Dacă face asta repede şi nedureros, are binecuvîntarea mea, răspunse Gideon ursuz. Fir-ai tu să fii, McKenna! Mi-aş dori să nu te fi lăsat să mă convingi să vin la Stony Cross. Ar fi trebuit să mergem direct la Londra, să ne facem treaba şi să ne întoarcem la New York cît mai repede.

– Nu erai obligat să vii cu mine, îi atrase atenţia prietenul său.

– Mi se părea că trebuie să am grijă să nu dai de bucluc. Plus că voiam să aflu ce fel de femeie poate să te transforme într-un netot.

Fierbînd, McKenna se uită pe fereastră, la păşunile înverzite care alergau pe lîngă trăsură. Numai lady Aline Marsden, se gîndi cu patimă. O femeie atît de pretenţioasă încît preferase să rămînă nemăritată decît să aleagă pe cineva sub standardele sale.

– Vreau s-o iau cu mine la New York, spuse el.

Gideon rămase multă vreme tăcut.

– Lady Aline ţi-a dat vreun indiciu cum că ar fi dispusă să accepte aşa ceva?

– Nu. De fapt, chiar mi-a explicat clar că nu doreşte nimic altceva în afară de o partidă scurtă în foaier, pentru că nu sînt de rangul ei.

Gideon nu păru deloc surprins.

– Normal. Tu eşti un simplu muncitor, într-o cultură care pune valoare pe indolenţă şi e scîrbită de ambiţie.

– Şi tu munceşti.

– Da, dar nu tot timpul, şi toată lumea ştie că nu sînt nevoit s-o fac. Banii mei sînt vechi, cel puţin după standarde newyorkeze.

Gideon tăcu o vreme, gînditor.

– Nu mă înţelege greşit, McKenna. Tu eşti cel mai de treabă om pe care-l cunosc şi mi-aş da viaţa pentru tine dacă ar fi nevoie, dar adevărul este că, social vorbind, pe voi doi nu vă desparte o distanţă mică, ci una cam cît o cădere lungă de pe vîrful unui munte înalt.

Cuvintele nu-l făcură pe McKenna să se simtă mai bine. Puteai să te bazezi întotdeauna pe Gideon să-ţi

spună adevărul, iar el aprecia asta mai mult decît ar fi apreciat minciunile bine intenționate. Dădu scurt din cap şi se încruntă, privind spre vîrfurile pantofilor săi lustruiți.

– N-aş spune că situația e fără speranță, continuă Gideon. Ai unele avantaje, calități care plac femeilor, chiar şi lui lady Aline, şi care le-ar putea face să uite că eşti un uriaş împiedicat. Doamnele te găsesc atrăgător, şi dracu' ştie că banii nu-ți lipsesc. Iar atunci cînd vrei, poți să fii foarte convingător. Nu-mi spune că nu reuşeşti să convingi o fată bătrînă de treizeci şi unu de ani din Hampshire să se mărite cu tine, mai ales dacă a dat deja dovadă de... bunăvoință în ceea ce te priveşte, aşa cum se pare că e cazul.

McKenna îi aruncă o privire tăioasă.

– Cine a zis ceva de căsătorie?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Gideon.

– Tocmai ai spus că vrei să vină cu tine la New York.

– N-o vreau de soție.

– Vrei să fie amanta ta? întrebă Gideon nevenindu-i să creadă. Doar nu-ți imaginezi că s-ar coborî pînă într-atît încît să accepte un astfel de aranjament.

– O fac să accepte, oricum e nevoie.

– Cum rămîne cu relația ei cu lordul Sandridge?

– Le închei eu socotelile.

Gideon îl privi nevenindu-i să creadă ce aude.

– Doamne. Oare am înțeles eu greşit, McKenna, sau tu ai de gînd să-i distrugi speranța că o să se mărite, să-i tîrnuieşti numele pe două continente, să o desparți de familie şi prieteni şi să o faci să renunțe la orice şansă de-a participa la evenimente sociale? Şi, probabil, să-i faci şi un copil din flori pe lîngă toate astea?

Gîndul îl făcu pe McKenna să zîmbească rece.

– O femeie din familia Marsden care să nască un copil din flori al unui copil din flori. Da, mi-ar plăcea.

Gideon îl privi bănuitor.

– Sfinte Sisoie, nu credeam că eşti capabil de atîta cruzime.

– Înseamnă că nu mă cunoşti.

– Se pare că nu, murmură Gideon clătinînd uimit din cap.

Deşi era clar că i-ar fi plăcut să continue conversaţia, o bucată de drum plină de gropi îl făcu să se sprijine de spătarul banchetei pe care stătea şi să-şi apuce fruntea în palme, gemînd.

McKenna întoarse capul şi se uită pe fereastră, iar pe buze îi înflori un zîmbet şters.

Bucuria lui Marcus că scăpase de Shaw şi de McKenna dură exact o zi, pînă în momentul în care descoperi că Livia fugise la Londra în dimineaţa de după plecarea celor doi.

Nu fusese prea uşor să facă toate pregătirile pe tăcute. Aline era sigură că vreunul dintre servitori avea să-şi dea drumul la gură înainte de plecarea surorii ei, dar, datorită doamnei Faircloth, buzele rămăseseră lipite şi nimeni nu îndrăznise să trădeze planul, de teamă să nu-şi atragă furia menajerei.

Cînd trăsura Liviei se îndepărtă în sfîrşit de conac, soarele abia răsărea deasupra aleii de la Stony Cross. Oftînd uşurată, Aline rămase în picioare, în foaier. Era îmbrăcată într-o rochie albastră de dimineaţă şi încălţată

cu papuci de pîslă. Îi zîmbi doamnei Faircloth, a cărei nehotărîre în ceea ce privea planurile Liviei o determinaseră să nu participe la pregătiri.

– Doamnă Faircloth, spuse Aline apucînd-o pe femeie de mînă şi împletindu-şi degetele cu ale ei. De cîți ani îi priviți membrii familiei Marsden făcînd lucruri cu care nu sînteți de acord?

Menajera zîmbi, fiindcă întrebarea nu aştepta un răspuns, şi tăcură amîndouă, uitîndu-se după trăsura care dispărea în zare. Brusc, din spatele lor se auzi o voce care le făcu să tresară. Aline se întoarse şi-l descoperi acolo pe fratele ei, care le privea bănuitor. Marcus purta haine de vînătoare. Ochii negri îi străluceau, iar asprimea privirii îi era accentuată de trăsăturile unghiulare.

– Vrei să-mi spui şi mie ce se petrece? întrebă tăios.

– Sigur, dragul meu.

Aline îi aruncă o privire doamnei Faircloth.

– Mulțumesc, doamnă Faircloth. Probabil că ai lucruri de făcut. N-aş vrea să te țin din treabă.

– Sigur, doamnă, răspunse aceasta pe un ton foarte recunoscător, fiindcă nu voia să fie de față la una dintre rarele clipe în care Marcus îşi pierdea controlul.

Se grăbi să se îndepărteze, cu fustele negre fluturînd în urma ei.

– Cine era în trăsura aia? întrebă Marcus.

– Nu vrei să mergem în salon? sugeră Aline. O să chem să ne aducă nişte ceai şi...

– Să nu-mi spui că era Livia.

– Bine, nu-ți spun.

Făcu o pauză, apoi adăugă stînjenită:

– Dar ea era. Şi înainte să te agiți din cauza asta...

– Pe toți sfinții, sper că sora mea n-a plecat la Londra după libertinul ăla!

Marcus era furios.

– Livia e în siguranță, spuse Aline repede. Se duce la Marsden Terrace şi are supraveghetoare...

– Mă duc imediat după ea.

Îşi îndreptă spatele şi porni spre uşa de la intrare.

– Nu!

Oricît de bine intenționat ar fi fost el, atitudinea lui întrecuse orice limită.

– N-o să te duci nicăieri, Marcus.

Deşi nu ridicase vocea, tonul ei îl făcu să se oprească.

– Dacă îndrăzneşti să te duci după ea, jur că împuşc calul de sub tine.

Marcus se răsuci spre ea şi o privi nevenindu-i să creadă ce auzea.

– Dumnezeule, Aline, nu trebuie să-ți spun eu ce riscuri...

– Ştiu foarte bine ce riscă Livia. La fel de bine ştie şi ea.

Trecînd pe lîngă el, Aline intră în salon, iar fratele ei o urmă. Marcus închise uşa împingînd-o cu o mişcare perfect controlată a piciorului.

– Dă-mi un singur motiv destul de bun pentru care să nu iau atitudine!

– Livia o să te urască pentru totdeauna dacă te amesteci.

Se priviră în ochi pentru multă vreme, tăcînd. Treptat, furia lui Marcus scăzu, şi pînă la urmă el se aşeză descumpănit pe un fotoliu din apropiere. Aline nu putu să nu simtă puțină compasiune, ştiind că un bărbat ca fratele ei suporta greu neajutorarea impusă.

– De ce trebuie să fie tocmai el? întrebă supărat. De ce n-a ales şi ea pe cineva de bun simț? De ce nu un tînăr aristocrat englez?

– Domnul Shaw nu e atît de înfiorător, spuse Aline zîmbind.

El îi aruncă o privire ursuză.

– Refuzi să vezi mai departe de părul blond şi de farmecul lui superficial, spuse el sec.

Numai cineva care-l cunoştea destul de bine putea să-şi dea seama de îngrijorarea ascunsă în glasul său.

– Marcus, rosti Aline cu blîndețe, şi eu, şi Livia sîntem mai puternice decît crezi tu. Toată lumea trebuie să rişte să fie rănită cîteodată.

Se apropie de el şi îi mîngîie o şuviță de păr întunecat.

– Chiar şi tu.

El ridică iritat din umeri şi se feri de atingerea ei.

– Eu nu-mi asum riscuri inutile.

– Nici măcar din dragoste?

– Cu atît mai puțin din dragoste.

Zîmbind afectuos, Aline clătină din cap.

– Dragul de Marcus... Abia aştept ziua în care o să te îndrăgosteşti.

Fratele ei se ridică din fotoliu.

– O să ai multă vreme de aşteptat, spuse, apoi ieşi din salon păşind nerăbdător, ca întotdeauna.

Hotelul Rutledge trecea printr-o transformare remarcabilă, la finalul căreia avea să ajungă, fără îndoială, cel mai elegant din Europa. În ultimii cinci ani proprietarul, pe nume Harry Rutledge, care era un domn cu origini întrucîtva misterioase, cumpărase încet dar sigur toate terenurile de pe strada dintre Capitol Theater şi Embankment, zonă aflată în inima cartierului de teatre din Londra. Se spunea că ambiţia sa era să creeze cel mai frumos hotel şi că, pentru asta, vizitase America şi mersese să vadă cum se dezvolta industria hotelieră acolo, în locul în care aceasta era mai avansată decît oriunde în altă parte. Pe atunci, hotelul Rutledge avea cîteva case private, însă acele structuri aveau să fie dărîmate curînd şi înlocuite cu o clădire monumentală, aşa cum nu se mai văzuse în Londra.

Deşi lordul Westcliff le oferise lui McKenna şi lui Gideon casa lui din oraş, ei preferaseră să meargă la Rutledge. Nu era de mirare că proprietarul se declarase imediat prieten cu Westcliff, dar asta-l făcu pe Gideon să observe cu amărăciune că Marcus avea o mulţime de cunoştinţe cam peste tot.

După ce se instală în reşedinţa mobilată cu obiecte solide din mahon, Gideon descoperi curînd că reputaţia hotelului era binemeritată. După un somn bun şi un mic dejun cu clătite şi ouă, se decise să-şi schimbe puţin părerea despre Londra. Era nevoit să recunoască – un oraş cu atît de multe cafenele, grădini şi teatre nu putea să fie

cu totul rău. Mai mult, acesta era locul unde luase naştere sendvişul şi unde se inventase umbrela, cu siguranţă două dintre cele mai mari invenţii ale omului.

O zi întreagă de întîlniri şi o cină îndelungată la o tavernă locală ar fi trebuit să-l epuizeze pe Gideon, însă el constată cu uimire că nu poate să adoarmă. Motivul agitaţiei sale nu era un mister, iar talentul pe care-l avea de obicei de a se autoamăgi părea să fi dat greş de această dată. Se temea că e îndrăgostit de Livia Marsden. O dorea, o adora, îi era dor de ea în fiecare clipă. Oricum, atunci cînd încerca să se gîndească la ce-ar fi trebuit să facă în privinţa ei, nu reuşea să găsească nici o soluţie. Nu dorea să se însoare şi, chiar dacă ar fi vrut, ţinea prea mult la ea ca să o expună judecăţii aspre a familiei sale, dar mai ales se gîndea că e prea însurat cu sticla ca să poată să-şi ia aleagă o altă mireasă, iar acela era un lucru pe care nu credea că poate să-l schimbe, oricît ar fi încercat.

Afară începu furtuna, cu tunete şi fulgere, apoi cu rafale de ploaie. Gideon deschise puţin fereastra, ca să simtă mirosul ploii de vară. Se întinse pe cearceafurile curate şi proaspăt călcate şi încercă, fără succes, să nu se mai gîndească la Livia. Cîndva după miezul nopţii, un ciocănit discret îl trezi din reverie. De dincolo de uşă se auzi vocea şoptită a valetului:

– Domnule Shaw? Domnule Shaw, vă aşteaptă cineva în foaier. Am rugat-o pe doamna să revină la o oră mai potrivită, dar nu vrea să plece.

Gideon se ridică şi căscă, apoi se scărpină pe piept.

– Doamna?

– Lady Olivia, domnule.

– Livia? întrebă Gideon surprins. Nu se poate să fie aici. Am lăsat-o în Stony Cross.

– E chiar aici, domnule Shaw.

– Iisuse.

Gideon sări ca ars din pat şi începu să caute un halat cu care să se acopere.

– S-a întîmplat ceva? întrebă el. Cum arată?

– E udă, domnule.

Încă mai ploua, îşi dădu seama Gideon, din ce în ce mai îngrijorat, întrebîndu-se de ce naiba venise Livia la el pe aşa o vreme.

– Cît e ceasul?

Valetul, care, probabil, se îmbrăcase şi el în grabă, oftă trist.

– Două dimineaţa.

Prea îngrijorat ca să-şi mai caute papucii sau să se pieptene, Gideon ieşi din dormitor, urmîndu-l pe valet în foaier. Livia aştepta acolo, într-o baltă de apă. Îi zîmbi, deşi ochii căprui păreau obosiţi sub pălăria udă. În acel moment, uitîndu-se la ea de cealaltă parte a încăperii, Gideon Shaw, cinicul, hedonistul, beţivanul şi libertinul, se îndrăgosti definitiv. Nu mai fusese niciodată atît de fascinat de o altă fiinţă umană. Atît de încîntat şi atît de plin de speranţă. O mie de alinturi îi trecură prin minte şi îşi dădu seama că era la fel de netot pe cît îl acuzase pe McKenna că ar fi, cu o zi în urmă.

– Livia, spuse încet, apropiindu-se de ea.

Îi privi chipul umed şi îmbujorat şi se gîndi că semăna cu un înger ud.

– S-a întîmplat ceva?

– Absolut nimic.

Privirea îi fugi peste halatul de pe el, spre picioarele lui dezgolite, şi roşi dîndu-şi seama că nu purta nimic pe dedesubt. Neputînd să se abţină, Gideon îi scoase haina, făcînd să cadă pe podea o ploaie de picături mici. Urmă pălăria îmbibată, apoi Livia rămase tremurînd în faţa lui, cu tivul rochiei murdar şi plin de noroi.

– De ce ai venit în oraş? întrebă Gideon cu blîndeţe.

Livia ridică din umeri, cu dinţii clănţănind de frig.

– Trebuia să fac nişte cumpărături. Stau la Marsden Terrace. Pentru că locuim atît de aproape, m-am gîndit să-ţi fac o vizită.

– La miezul nopţii?

– Magazinele se deschid abia la ora nouă, spuse ea pe un ton foarte rezonabil. Avem timp să vorbim.

El o privi ironic.

– Da, cam şapte ore. Să discutăm în salon?

– Nu. Să mergem în camera ta.

Îşi cuprinse talia cu braţele, încercînd să se încălzească puţin. Gideon o privi în ochi, căutînd vreo urmă de nesiguranţă. Găsi doar nevoia să de apropiere, aceeaşi pe care o simţea şi el. Livia îi susţinu privirea şi continuă să tremure. Îi era frig, gîndi Gideon, dar el putea s-o încălzească.

Deodată, se trezi că acţionează fără să se mai gîndească. Îi făcu semn valetului şi îi dădu cîteva indicaţii, îi spuse să trimită trăsura înapoi şi să-i ceară să se întoarcă la o oră discretă a dimineţii ca să o ia pe lady Olivia. Apoi o luă pe acesta de mînă, îi puse o palmă pe mijloc şi o conduse în dormitorul său.

– Nu mi-am făcut patul. Nu aşteptam pe nimeni la ora asta.

– Sper că nu, spuse ea înțepat, de parcă n-ar fi fost pe cale să înceapă o aventură clandestină cu el.

După ce închise uşa în urma lor, Gideon aprinse focul în şemineu. Livia rămase cuminte pe loc, luminată de strălucirea galben-aurie, în timp ce el începu să-i scoată hainele. Era tăcută şi nemişcată. Ridică brațele atunci cînd trebui şi păşi la o parte din rochia care căzuse pe podea într-o grămăjoară umedă. Pe rînd, Gideon îi scoase hainele ude şi i le întinse pe spătarul unui scaun, scoțînd cu grijă muselina şi bumbacul cu care era îmbrăcată. Cînd rămase complet goală, cu trupul subțire şi părul lung şi castaniu luminate numai de flăcările din şemineu, Gideon nu se opri ca s-o privească, ci îşi scoase halatul şi o acoperi, strîngînd în jurul ei mătasea pe care pielea sa o încălzise deja. Livia tresări puțin atunci cînd el o ridică şi o duse spre pat, aşezînd-o în mijlocul cearceafurilor mototolite. Aranjă cuverturile în jurul ei şi se strecură sub ele la rîndul său, apoi o luă în brațe. O ținu strîns, aşezată cu spatele la el, şi îşi sprijini obrazul de părul ei.

– Te simți bine? şopti.

Ea oftă adînc.

– Da.

Rămaseră multă vreme aşa, pînă cînd Livia se relaxă şi trupul ei înfăşurat în mătase deveni cald şi moale. Îşi mişcă un picior, explorînd cu degetele suprafața acoperită de păr a piciorului lui. Gideon trase adînc aer în piept cînd îi simți şoldurile lipindu-se de ale lui. Între ei era numai un material subțire, iar Livia îi simțea clar trupul aprins.

– Ai băut ceva azi? întrebă ea apropiindu-se mai mult.

Atingerile ei îl stîrniră şi mai mult pe Gideon.

– Uneori nu reuşesc să beau, deşi fac tot posibilul, spuse răguşit. De ce întrebi?

Ea îi luă o mînă şi o aşeză pe unul dintre sînii ei.

– Acum poți să mă seduci fără să mai poți să susții după aceea că n-ai ştiut ce faci.

Gideon nu reuşi să reziste tentației umflăturii delicioase de sub degetele lui. O mîngîie încet, peste mătase, apoi îşi strecură mîna pe sub halat.

– Livia, draga mea, din nefericire, ştiu aproape întotdeauna ce fac.

Ea tresări cînd îi simți degetul mare alunecînd peste sfîrcul ei.

– De ce spui că „din nefericire"?

– Pentru că în momente ca ăsta, conştiința îmi spune să te las în pace.

Livia se răsuci cu fața spre el şi îşi ridică una dintre coapse peste şoldul lui.

– Spune-i conştiinței tale asta, rosti, apoi îşi lipi buzele de ale lui.

Fiindcă nu avea nevoie de alte încurajări, Gideon o sărută încet, cu blîndețe. Desfăcu halatul de mătase şi culese fructul fragil din interiorul lui. Aplecă puțin capul şi începu să o sărute pe pielea umedă. Găsi locurile sensibile, acolo unde pulsul i se simțea mai bine, şi le mîngîie cu buzele şi cu limba, apoi muşcă uşor, pînă cînd ea începu să scoată sunete mici de încîntare. Gideon nu simțise niciodată o nevoie mai puternică să posede pe cineva, să facă a lui o altă ființă. Îi şopti numele şi o atinse

între coapse, unde pielea îi era mătăsoasă şi umedă, apoi o pătrunse cu un deget. Livia rămase nemişcată, iar pe piele îi apărură pete delicate, trandafirii, semn al pasiunii pe care o simţea. Deschise palmele, apoi strînse degetele pe umerii lui, agitată.

Gideon o mîngîie încet, fascinat de expresia pierdută de pe chipul ei, de neajutorarea senzuală a unei femei care era mîngîiată şi condusă spre orgasm. Livia închise ochii şi se lăsă pradă atingerii sale pricepute, suspinînd şi arcuindu-se ca să ajungă mai aproape de sursa plăcerii, care ajunse curînd pe culme şi o făcu să se încordeze, apoi să rămînă nemişcată.

– Da, şopti el mîngîind-o în continuare. Da, doamnă scumpă, draga mea...

Îşi trecu degetele prin cîrlionţii dintre coapsele ei cu o mişcare senzuală şi îi sărută sînii pînă cînd tremurul care o cuprinsese se linişti şi Livia rămase nemişcată în îmbrăţişarea lui, apoi se aplecă şi o sărută pe talie şi pe pielea subţire de dedesubt. Îi desfăcu pulpele cu blîndeţe. Livia gemu cînd el o atinse cu limba şi o pătrunse cu degetul mare. O sărută şi o tachină, fascinat de sunetele pe care le scotea şi de ritmul în care îşi mişca şoldurile. Strîngerea delicată a muşchilor ei interiori îi spuse că iubita lui se apropia de un nou orgasm, aşa că-şi retrase încet mîna. Ea protestă puţin şi se întinse spre el. Gideon se ridică deasupra ei şi îi desfăcu mai larg picioarele, apoi o pătrunse.

– Doamne, şopti, deodată incapabil să se mişte din cauza plăcerii.

Livia suspină şi îl trase mai aproape, îmbrăţişîndu-l. El îi răspunse cu o mişcare necontrolată, împinse în ea şi se retrase, iar şi iar, pînă cînd dulceaţa atingerii deveni de nesuportat. Ea îşi ţinu respiraţia şi tremură, iar trupul i se strînse în jurul trupului lui într-o mîngîiere intimă. Gideon se retrase din ea gemînd şi se eliberă pe pielea subţire de sub buricul ei, apoi căzu alături, ameţit, cu inima bătînd să-i spargă pieptul.

Trecu multă vreme pînă cînd vreunul dintre ei să poată să vorbească. Livia ridică privirea şi zîmbi somnoroasă.

– Amberley nu făcea niciodată asta la final, îi spuse, jucîndu-se cu degetele prin părul de pe pieptul lui.

Gideon zîmbi larg cînd o auzi vorbind despre cum se retrăsese din ea în ultima clipă.

– E o metodă de contracepţie ca la cafenea.

– Ca la cafenea?

– Da. Intri şi ieşi fără să laşi nimic în urmă, îi explică el, iar ea îl împinse puţin şi rîse.

El îi prinse cu uşurinţă încheieturile, ca să se apere.

– Livia, trebuie să te protejez de consecinţele a ceea ce facem, pînă cînd...

– Ştiu, îl întrerupse ea, îndepărtîndu-se.

Era clar că nu vrea să discute nimic important în acel moment. Se ridică din pat şi îi aruncă un zîmbet provocator:

– Hai să vorbim mai tîrziu despre asta. Acum...

– Da?

– *Vino să-mi faci baie*, spuse ea, iar el o urmă fără să ezite.

Capitolul şaisprezece

În prima dimineață în care se trezi în brațele lui Gideon Shaw, Livia se simți de parcă întreaga lume s-ar fi transformat cît timp dormise. Nu se aşteptase să se simtă atît de aproape de alt bărbat în afară de Amberley. Poate că doar aceia care iubiseră şi pierduseră pe cineva puteau să aprecieze o astfel de vrajă, se gîndi ea, ghemuindu-se mai aproape la pieptul lui. Gideon dormea, iar chipul său, lipsit de expresivitatea obişnuită, părea acela al unui înger împăcat cu sine. Livia zîmbi şi îi privi trăsăturile frumoase, nasul lung şi drept, buzele generoase şi linia în V a părului, care făcea şuvițele galben-aurii să-i cadă pe frunte.

– Eşti prea chipeş ca să poți fi descris în cuvinte, îl informă atunci cînd el căscă şi se întinse. Mă mir că există oameni care pot să te asculte cînd vorbeşti, deşi probabil că tot ce-şi doresc e să se uite la tine ore în şir.

El vorbi pe un ton răguşit de somn:

– Nu vreau să mă asculte nimeni, ar fi periculos.

Livia zîmbi şi-i dădu părul la o parte de pe frunte.

– Trebuie să mă întorc la Marsden Terrace înainte să se trezească doamna Smedley.

– Cine e doamna Smedley? întrebă Gideon prinzînd-o sub el şi sărutînd-o pe gît.

– Supraveghetoarea mea. E bătrînă, nu aude prea bine şi nu vede mai deloc.

– Perfect, comentă Gideon zîmbind larg.

Îi cuprinse sînii în palme şi îi sărută încet.

– Am cîteva întîlniri în dimineaţa asta, dar mi-ar plăcea să vă invit pe tine şi pe doamna Smedley undeva după-amiază. Ce-ai zice să mîncăm nişte fructe glasate?

– Da. Şi poate mergem şi la vreun spectacol.

Sub atingerea lui, pielea îi deveni trandafirie, iar sfîrcurile i se strînseră cînd el le umezi cu limba.

– Gideon...

– Deşi, murmură el, nici un spectacol nu se compară cu cel de aici.

– Mai e puţin şi răsare soarele, protestă ea încercînd să scape de sub el. Trebuie să plec.

– Atunci roagă-te ca doamna Smedley să doarmă pînă mai tîrziu, îi spuse el, ignorîndu-i protestele.

Mult mai tîrziu în acea zi, Gideon se dovedi un companion foarte plăcut mai ales pentru doamna Smedley, care semăna cu o găină arogantă, îmbrăcată în rochia ei din mătase cafenie şi purtînd pe cap pălăria cu pene. Doamna Smedley se uita la Gideon prin lentilele groase ale ochelarilor şi nu-l vedea destul de bine ca să poată să fie uimită de frumuseţea chipului său, iar faptul că venea din America nu-i plăcea nici cît negru sub unghie, fiindcă toţi străinii i se păreau suspecţi.

Pînă la urmă, însă, Gideon reuşi s-o cucerească datorită insistenţei sale. După ce cumpără cele mai bune locuri de la spectacolul cu imagini din Napoli şi Constanti-

nopol, el se aşează lîngă doamna Smedley şi îi strigă cu răbdare în hornul masiv din ureche, descriindu-i ce vedea. În pauză, făcu nenumărate drumuri ca să-i cumpere doamnei cîte o gustare. După spectacol, în timp ce se plimbau cu trăsura prin Hyde Park, Gideon îi ascultă atent şi respectuos predica despre pericolele fumatului. Atunci cînd recunoscu stînjenit că mai fumează din cînd în cînd cîte un trabuc, doamna Smedley ajunse la paroxismul dezaprobării şi continuă mai cu foc predica. Cît de neplăcut, cît de corupt era tutunul! În camerele în care se fuma se şi vorbea obscen, lucru care nu părea să-l supere pe cît de mult ar fi trebuit.

Văzînd că bătrîna doamnă se simte atît de bine în compania lui Gideon, Livia nu reuşi să-şi ascundă zîmbetul. Din cînd în cînd privirea lui o întîlnea pe a ei, iar ochii albaştri şi plini de umor o făceau să i se taie răsuflarea.

Într-un final, predica despre tutun se termină, iar conversaţia divagă spre subiectul etichetei, apoi spre tema şi mai sensibilă a ritualurilor de curtare, ceea ce o făcu pe Livia să tresară, iar pe Gideon să se distreze copios.

– Nu trebuie să te căsătoreşti cu cineva cu care semeni la formă, la temperament sau la trup, îi sfătui bătrîna. Un domn cu părul şaten, de exemplu, n-ar trebui să se însoare cu o brunetă, iar un domn corpolent nu are de ce să aleagă o fată prea bine dotată. Cei cu inima blîndă fac casă bună cu aceia cu sînge rece, iar cei emotivi se potrivesc cu stoicii. Persoanele pasionale ar trebui să-şi găsească soţ cerebral.

– Deci nu e bine dacă se căsătoresc două persoane pasionale?

Deşi Gideon nu se uita la Livia, reuşi, cumva, să evite lovitura pe care ea încercase să i-o aplice în tibie. Piciorul ei izbi inofensiv un panou din lemn lăcuit.

– Nu, deloc, răspunse doamna Smedley. Gîndiți-vă la cît de emotivi ar fi copiii lor!

– Înspăimîntător! spuse Gideon, ridicînd sprîncenele ironic şi uitîndu-se la Livia.

– Iar poziția în societate e cea mai importantă, rosti doamna Smedley. Numai aceia cu situații echivalente trebuie să se căsătorească. Dacă sînt inegali, atunci neapărat soțul trebuie să îi fie superior soției. O femeie nu poate să respecte un bărbat care nu e de acelaşi rang cu ea.

Livia se încordă deodată, iar Gideon tăcu. Nu era nevoie să-l privească, ştia că se gîndiseră amîndoi la McKenna şi la Aline.

– O să am ocazia să vorbesc cu McKenna cît sînt în Londra? îl întrebă ea pe Gideon cît timp bătrîna supraveghetoare continuă să vorbească, fără să-şi dea seama că n-o ascultă nimeni.

Gideon dădu aprobator din cap.

– Mîine seară, dacă-mi faci onoarea să mă însoțeşti la teatru.

– Da, mi-ar plăcea.

Făcu o pauză, apoi întrebă pe un ton scăzut:

– Ți-a vorbit McKenna despre sora mea, în ultima vreme?

El ezită, apoi o privi trist.

– Da.

– Ți-a spus ceva legat de sentimentele pe care le are pentru ea?

– S-ar putea spune, răspunse el sec, că e destul de supărat şi că-şi doreşte să se răzbune. L-a rănit aproape mortal cînd erau mici.

Livia simți un val de speranță, urmat imediat de unul de disperare.

– Nimic din ceea ce s-a întîmplat n-a fost din vina ei, spuse ea, dar nu o să-i explice niciodată nici asta, nici de ce s-a purtat cum s-a purtat.

Gideon o privi atent.

– Spune-mi.

– Nu pot, rosti Livia supărată. I-am promis surorii mele că n-o să-i dezvălui niciodată secretele. Odată, o prietenă mi-a promis şi mie acelaşi lucru, dar şi-a încălcat cuvîntul şi mi-a provocat foarte multă durere. N-aş putea să-i fac aşa ceva lui Aline.

Pentru că nu reuşi să-i descifreze expresia, ea se încruntă şi rosti pe un ton rugător:

– Ştiu că, probabil, te supără că nu vreau să-ți spun, dar...

– Nu la asta mă gîndeam.

– Dar la ce?

– Mă gîndeam că tot ce aflu despre tine mă face să te iubesc şi mai mult.

Liviei i se tăie răsuflarea o clipă, surprinsă de cuvintele lui. Îi luă multă vreme pînă cînd reuşi să vorbească.

– Gideon...

– Nu e nevoie să-mi spui că şi tu mă iubeşti, murmură el. Vreau ca măcar de data asta să mă bucur că iubesc pe cineva fără să aştept nimic în schimb.

Existau două feluri de spectatori la teatru – cei cărora le plăcea cu adevărat piesa şi majoritatea, care mergeau din motive pur sociale. Teatrul era un loc unde trebuia să fii văzut, să afli ultimele zvonuri şi să flirtezi. Aşezată într-o lojă alături de Gideon Shaw, de McKenna, de doamna Smedley şi de alte două cupluri, Livia renunță curînd să mai încerce să audă ce se întîmpla pe scenă şi se sprijini de spătarul scaunului, privind şirul parcă nesfîrşit de bărbați şi femei care treceau prin loja lor. Era remarcabilă atenția pe care o atrăgeau cei doi industriaşi americani.

Gideon, expert în conversațiile de complezență, zîmbea relaxat şi discuta cu fiecare nou-venit. McKenna, pe de altă parte, era mult mai rezervat şi făcea puține remarci, alegîndu-şi cu grijă cuvintele. Îmbrăcat în alb şi negru, era partenerul perfect pentru Gideon cel atît de elegant. Livia era mai mult decît intimidată de el şi foarte uimită că Aline reuşise să-l farmece pînă într-atît pe acest bărbat.

Gideon plecă să aducă un pahar cu limonadă şi o băutură pentru doamna Smedley, iar Livia avu ocazia să-i vorbească aproape între patru ochi lui McKenna, fiindcă supraveghetoarea ei era surdă ca o cizmă. Politicos şi puțin distant, părea că nu are nevoie de mila nimănui, însă Livia simți un vai de compasiune pentru el. În ciuda aparenței de invulnerabilitate, pe chipul său întunecat se vedeau urmele de oboseală şi umbrele de sub ochi, care

trădau multe nopți nedormite. Ştia şi ea cît de greu e să iubeşti pe cineva alături de care să nu poți să fii. Pentru el era mai rău, fiindcă nu avea să afle niciodată de ce-l respinsese Aline. Conştiința încărcată îi aminti de rolul ei în trecutul lui, de felul în care fusese gonit de la Stony Cross cu atîția ani înainte, şi simți că roşeşte. Spre consternarea sa, McKenna îi observă stînjeneala.

– Doamnă, murmură el, te tulbură compania mea?

– Nu, spuse ea repede.

McKenna o privi în ochi şi-i vorbi cu blîndețe:

– Eu cred că te tulbură. O să mă aşez în altă parte dacă te simți mai bine.

Livia se uită în ochii lui albaştri-verzui, obosiți, şi îşi aminti ce tînăr vesel fusese cîndva, apoi îi veniră în minte scuzele pe care voia să i le ceară de doisprezece ani. Agitată, se gîndi la promisiunea pe care i-o făcuse lui Aline – să nu vorbească niciodată, nimănui, despre cicatrice. Nu-i promisese însă că nu o să vorbească despre cum îi manipulase tatăl lor.

– McKenna, spuse rar, ezitînd, sînt tulburată fiindcă îmi amintesc de ceva ce am făcut acum mult timp. E vorba despre o nedreptate pe care ți-am făcut-o.

– Te referi la anii în care am lucrat la Stony Cross Park? întrebă el încruntîndu-se puțin. Pe atunci erai doar o fetiță.

Livia se foi pe locul ei, apoi răspunse pe un ton scăzut:

– Mă tem că fetițele se pricep destul de bine la răutăți, iar eu n-am făcut excepție. Din cauza mea ai fost trimis la Bristol.

McKenna o privi deodată foarte atent, tăcînd.

– Ştii că mă ţineam mereu după Aline şi că o veneram. Bineînţeles că ştiam de legătura dintre voi. Cred că am fost puţin geloasă, fiindcă voiam toată atenţia şi dragostea ei, care mi-era ca o a doua mamă. V-am văzut în grajd, la trăsuri, într-o zi, cînd...

Livia se opri şi roşi mai mult.

– Am făcut cel mai urît lucru, dar nu mi-am dat seama care aveau să fie urmările. M-am dus la tata şi i-am spus ce-am văzut. De asta ai fost dat afară şi trimis la Bristol. După aceea, cînd am înţeles ce-am făcut şi am văzut cît suferea Aline, am avut mari remuşcări. Am regretat mereu ce s-a întîmplat şi, deşi nu mă aştept ca tu să mă ierţi, vreau să-ţi spun cît îmi pare de rău.

– A suferit? repetă McKenna pe un ton lipsit de orice inflexiune. Lady Aline m-a trimis la Bristol fiindcă i-a părut rău că s-a îndrăgostit de un servitor. Ştia că aveam să devin repede un motiv de stînjeneală pentru ea...

– Ba nu, îl întrerupse Livia. Tata a fost de vină. Nici nu-ţi imaginezi cît de răzbunător era. I-a spus surorii mele că, dacă o mai vede vreodată cu tine, o să te distrugă. A jurat că n-o să aibă odihnă pînă nu te vede fără casă şi fără slujbă. Ai fi murit sau ai fi ajuns la închisoare. Aline l-a crezut, pentru că ştia de era în stare. Ea n-a vrut niciodată să pleci din Stony Cross, însă a făcut tot ce-a putut ca să te protejeze, să te salveze. De fapt, singurul motiv pentru are tata ţi-a găsit ucenicia din Bristol şi nu te-a trimis direct pe stradă, a fost pentru că Aline i-a cerut asta.

McKenna îi aruncă o privire ironică.

– De ce nu mi-a spus de atunci?

– Credea că, dacă-ți dădea speranță, ai fi fost în stare să rişti orice ca să te întorci la ea.

Livia se uită în jos şi îşi aranjă rochia din mătase, murmurînd:

– Se înşela?

Urmă o tăcere nesfîrşită.

– Nu, şopti el pînă la urmă.

Ridicîndu-şi privirea, Livia observă că McKenna se uita în gol, cu ochii ațintiți spre actorii de pe scenă. Părea foarte calm pînă cînd observai picăturile de sudoare de pe fruntea sa şi pumnii strînşi pe lîngă coapse. Livia se temu că spusese prea mult, dar acum, că începuse, parcă nu mai putea să se oprească. Simțea nevoia să îndrepte greşeala şi să-l facă pe McKenna să înțeleagă ce se întîmplase.

– După ce ai plecat, Aline n-a mai fost niciodată aceeaşi. Te iubea, destul cît să aleagă să te facă s-o urăşti doar ca să nu te vadă suferind.

El vorbi pe un ton foarte ostil:

– Dacă ar fi fost adevărat, pînă acum mi-ar fi spus chiar ea toate astea. Tatăl tău a murit, fir-ar el al naibii, şi pe Aline n-o mai opreşte nimic să lămurească lucrurile.

– Poate că, spuse Livia cu precauție, nu vrea să te simți dator. Sau poate că îi e frică, din vreun motiv pe care încă nu-l ştii. Dacă ai vrea să...

Tăcu, iar McKenna desfăcu pumnii şi îi făcu semn să tacă, ridicînd o mînă şi continuînd să se uite spre scenă, deşi nu vedea nimic din tot ce se întîmpla acolo. Livia îi observă tremurul mîinilor şi înțelese că spusele ei îl

supăraseră. Se aşteptase ca el să fie recunoscător sau chiar uşurat. Îşi muşcă buzele şi rămase tăcută, stînjenită, iar el lăsă mîna jos şi continuă să se uite în gol.

Livia răsuflă uşurată cînd Gideon reveni în lojă, ducînd paharele cu limonadă. Acesta se uită atent de la ea la McKenna, simţind tensiunea dintre ei. Se aşeză din nou alături de Livia şi începu să-i vorbească în stilul său degajat şi fermecător pînă cînd stînjeneala incomodă o părăsi de tot şi tînăra începu să zîmbească din nou.

McKenna, pe de altă parte, părea chinuit în cazanele iadului. Asuda şi pe obraji îi alunecau rîuleţe, stătea încordat şi încerca să-şi controleze orice mişcare. Părea că nu-şi dă seama de nimic din tot ce se întîmpla în jur şi că nu mai ştie unde se află. Cînd păru că nu mai suportă, se ridică de la locul lui şi murmură ceva, apoi ieşi din lojă.

Gideon se întoarse spre Livia şi o privi uluit.

– Ce Dumnezeu v-aţi spus cît am lipsit?

McKenna ieşi din clădirea teatrului care dădea în strada aglomerată şi plină de comercianţi şi ducea spre Covent Garden. Trecu pe lîngă coloanele masive care susţineau intrarea în clădire şi se opri lîngă cea mai îndepărtată dintre ele, unde putea să se ascundă în penumbră. Mintea şi trupul îi erau în haos. Ecoul cuvintelor Liviei îi răsuna în urechi, măcinîndu-i stăpînirea de sine şi făcîndu-l să se întrebe furios ce naiba să mai creadă. Tot ce gîndise timp de doisprezece ani ar fi putut să nu fie adevărat, iar asta îl supăra profund şi îi speria de moarte. Deodată, îşi aminti ceva ce-i spusese lui Aline cu mulţi ani înainte: „Nu te-aş părăsi decît dacă m-ai alunga tu."

Nu fusese chiar adevărat. Ar fi fost nevoie de mult mai mult decît atît ca el să plece. Dacă ar fi păstrat o speranță cît de mică legată de iubirea ei, s-ar fi întors, mînat de o nevoie mult mai puternică decît instinctul de conservare. Iar ea ştiuse asta. McKenna îşi şterse fruntea cu mîneca hainei din bumbac fin. Dacă era adevărat, dacă-l gonise ca să-l apere de răzbunarea contelui, atunci însemna că-l iubise. Poate că acum nu mai simțea nimic pentru el, dar îl iubise odată. Se străduí să nu creadă asta, însă simți cum în acelaşi timp emoții greu de stăvilit îl copleşesc. Trebuia să se ducă la ea şi s-o întrebe dacă era adevărat, însă ştia deja răspunsul, cu o profundă certitudine. Aline îl iubise. Înțelese asta şi îşi pierdu controlul.

Cîțiva trecători priviră curioşi la silueta înaltă şi întunecată care se sprijinea de o coloană groasă, cu capul aplecat, ca un uriaş învins. Nimeni, însă, nu îndrăzni să se oprească sau să îl întrebe cum se simte. Simțeau amenințarea din postura lui, de parcă ar fi fost un nebun pe care orice provocare, oricît de mică, l-ar fi făcut să reacționeze violent. Era mai uşor şi mai prudent să treacă pe lîngă el şi să poarte ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic ieşit din comun.

În acea seară, Gideon merse acasă la Livia, strecurîndu-se cu grijă înăuntru şi urcînd la etaj, în dormitorul ei. O dezbrăcă atent şi făcură dragoste multă vreme. Alunecă în ea cu mişcări lungi şi languroase, ridicînd-o în brațe din cînd în cînd, cu blîndețe, ca să o aşeze altfel. Gemetele ei fură acoperite de săruturi mătăsoase, tandre, şi trupul tremurînd îl primi pe-al lui cu bucurie.

Livia îşi dădu seama că făcea cu Gideon lucruri pe care nu le făcuse niciodată cu Amberley. În patul lui nu erau iluzii, ci doar o sinceritate minunată, care nu-i lăsa loc de ascunzişuri. Voia ca el s-o cunoască în detaliu, să-i ştie chiar şi defectele. Ceva din el, poate că felul intens în care îşi trăia pasiunea, topea stratul protector în spatele căruia se ascunsese ea şi o invita să-i răspundă fără nici o inhibiţie. Livia făcea orice dorea el, cu o plăcere neruşinată. Drept răsplată, el o iubea aşa cum ei nici nu i-ar fi trecut prin cap să ceară.

Stăteau îmbrăţişaţi, liniştiţi şi satisfăcuţi, cu Livia pe jumătate deasupra lui, ţinînd un picior sprijinit neglijent peste el. Îl simţi mîngîindu-i părul, pînă jos, pe ceafă. Ridică piciorul mai sus şi îi simţi trupul încă aprins, chiar şi după ce făcuseră dragoste. Întinse mîna ca să-l mîngîie şi-l admonestă amuzată:

– Eşti insaţiabil.

Gideon o apucă de subţiori şi o ridică deasupra lui.

– La fel ca şi tine.

Ea se aplecă şi-i atinse nasul cu nasul ei.

– Recunosc, domnule Shaw, că încep să te plac.

– Să mă placi? Eşti îndrăgostită nebuneşte de mine.

Livia simţi cum inima îi tresaltă, dar vorbi pe un ton degajat:

– De ce aş fi atît de nesăbuită încît să mă îndrăgostesc de tine?

– Sînt o mulţime de motive, o informă el. Nu doar că te satisfac în pat, dar sînt şi unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din lumea civilizată...

– Nu mă interesează banii tăi.

– Ştiu, fir-ar să fie, spuse el pe un ton nemulţumit. E unul dintre motivele pentru care trebuie să te am.

– Să mă ai?

– Să mă însor cu tine.

Încruntîndu-se, Livia începu să alunece la o parte, dar Gideon o prinse de şolduri şi o ţinu pe loc.

– Merită să te gîndeşti la asta, nu? întrebă el.

– Nu! Ne cunoaştem de numai două săptămîni!

– Atunci spune-mi cît de mult timp vrei să te curtez. Pot să aştept.

– Trebuie să te întorci la New York.

– Pot să aştept, repetă el cu încăpăţînare.

Oftînd, Livia îşi puse capul pe pieptul lui şi-şi sprijini obrazul de părul cîrlionţat şi aspru. Se strădui să fie sinceră.

– Nimic n-ar putea să mă convingă să te iau de soţ, dragule.

El o strînse în braţe, poate puţin prea mult, şi o mîngîie pe spate cu mişcări largi.

– De ce nu?

– Pentru că ţin prea mult la tine ca să pot să te privesc cum te autodistrugi.

Livia îl simţi cum se încordează şi încercă să se dea la o parte, aşteptîndu-se ca el s-o lase să piece, însă Gideon o strînse mai tare şi cu una dintre mîini îi apăsă capul pe pieptul său, apoi vorbi pe un ton resemnat:

– Vrei să mă las de băutură.

– Nu. Nu vreau să am de-a face cu decizia asta.

– Dar te-ai gîndi să te măriţi cu mine dacă n-aş mai bea?

Ea ezită, aşa că el îi ridică bărbia ca să o facă să-l privească.

– Da, spuse Livia cam fără voie. În cazul în care n-ai bea, m-aş gîndi să mă mărit cu tine.

Gideon se închise în sine, de parcă ar fi privit în interior şi nu i-ar fi plăcut ce vedea.

– Nu ştiu dacă pot să mă opresc, spuse cu o sinceritate pe care ea o admiră, chiar dacă spusele lui nu-i plăceau. Nici măcar nu ştiu dacă vreau să fac asta. Aş prefera să nu mă las de băut şi să te am şi pe tine.

– Nu se poate, spuse ea sec. Chiar dacă faci parte din familia Shaw.

Gideon se răsuci pe o parte, sprijinindu-i capul pe braţul său, şi o privi atent.

– Ţi-aş da orice ai vrea. Te-aş duce oriunde în lume. Orice mi-ai cere...

– Pînă la urmă, băutura ne-ar despărţi.

Livia începu să se întrebe dacă nu cumva îşi pierduse minţile. Refuza cererea în căsătorie a unui bărbat căruia majoritatea femeilor i-ar fi fost veşnic recunoscătoare dacă le-ar fi cerut de soţie. Zîmbi cînd îi văzu expresia. Clar, Gideon nu era obişnuit să fie refuzat.

– Hai să ne bucurăm de timpul pe care-l avem împreună. Eu o să mă duc înapoi la Stony Cross peste cîteva zile, însă pînă atunci...

– Cîteva zile? Nu. Rămîi mai mult şi întoarce-te odată cu mine.

Ea clătină din cap.

– Nu se cade să călătorim împreună. Ar vorbi lumea.

– Nu-mi pasă nici cît negru sub unghie!

În glasul lui se auzea disperarea.

– Acceptă-mă aşa cum sînt, Livia.

– Poate că aş putea, dacă mi-ar păsa mai puțin, îi răspunse ea cu ochii încă închişi, în timp ce el o săruta uşor pe pleoape, pe gene, pe obrajii înfierbîntați şi pe vîrful nasului. Nu vreau să mă supun torturii de-a te pierde încet, pînă cînd fie ai muri, fie ai deveni un necunoscut pentru mine.

Gideon se retrase şi-i aruncă o privire posomorîtă.

– Spune-mi măcar un lucru. Mă iubeşti?

Livia tăcu. Nu ştia dacă nu cumva sentimentele ei ar fi făcut mai mult rău decît bine.

– Trebuie să ştiu, spuse Gideon, făcînd o grimasă ironică atunci cînd îşi auzi tonul rugător. Dacă-mi schimb viața pentru tine, trebuie să-mi dai o speranță.

– Nu vreau să-ți schimbi viața pentru mine. O să fie nevoie să iei aceeaşi decizie, în fiecare zi, din nou şi din nou, aşa că trebuie să decizi pentru tine însuți, ca să nu ajungi să mă urăşti.

Îşi dădu seama că el ar fi vrut să o contrazică, dar în loc de asta se întinse lîngă ea, aşezîndu-şi uşor brațul peste talia ei.

– Nu vreau să te pierd, îi şopti.

Mîngîindu-l pe mînă, Livia oftă.

– Am fost în derivă atît de multă vreme, de cînd a murit Amberley, şi acum sînt în sfîrşit pregătită să încep din nou să trăiesc. Tu ai venit exact la timp, cînd aveam nevoie de tine, şi pentru asta o să mi te amintesc mereu cu afecțiune şi recunoştință.

– Afecțiune? repetă el dezgustat. Recunoştință?

– Nu vreau să spun că simt mai mult de-atît. Ar fi ca şi cum te-aş constrînge.

Gideon se ridică şi o privi, vorbind încet, ca pentru sine.

– Poate că ar trebui să vedem cît de hotărîtă eşti.

– Abia aştept să încerci să mă convingi, spuse Livia, dar în loc să sune ca un flirt, replica ei păru tristă. Îl îmbrăţişă, parcă încercînd să-l apere de proprii lui demoni.

Aline oftă şi mai scoase o foaie de hîrtie crem din sertarul biroului ei, apoi şterse tocul cu o bucată de fetru negru. În faţa ei erau aşezate zece scrisori, de la prietene şi rude care erau, cu siguranţă, supărate că nu le răspunsese mai curînd. Scrisorile nu erau lucruri pe care să poţi să le faci la repezeală. Trebuia să scrii despre tine cu stil şi cu eleganţă şi, dacă nu aveai ce să spui, trebuia măcar să încerci să fii amuzant sau filozof.

Aline se încruntă la cele trei scrisori pe care le terminase deja. Povestise despre mici întîmplări de prin casă, bîrfise puţin şi comentase chiar şi despre vreme.

– Cît de bine am ajuns să mă pricep să vorbesc despre orice altceva, numai despre adevăr nu, îşi spuse zîmbind ironic.

Se îndoia că veştile reale ar fi fost prea îmbucurătoare pentru rudele ei. „De curînd mi-am găsit un amant, cu care m-am culcat de două ori şi a fost minunat, o dată în pădure şi a doua oară în cabinetul din dormitorul meu. Sora mea, Livia, e sănătoasă şi actualmente în Londra, unde probabil că e în pat cu un american beţiv."

Imaginîndu-şi cum ar primi verişoara ei înţepată, Georgina, o astfel de scrisoare, sau strămătuşa Maude, Aline zîmbi larg.

Din pragul uşii se auzi vocea fratelui ei. Era o întrerupere binevenită.

– Doamne, chiar că n-ai ce face, dacă te-ai apucat să scrii scrisori.

Ea ridică privirea şi îi zîmbi lui Marcus.

– Ai vorbit ca unul care se pricepe şi mai prost decît mine la corespondenţă.

– Detest tot ce are legătură cu ea, recunoscu Marcus. De fapt, cred că singurul lucru mai rău decît să scrii o scrisoare e să primeşti o scrisoare. Numai Dumnezeu ştie de ce ar putea să creadă oricine că altcineva e interesat de detaliile neînsemnate ale vieţii sale.

Aline continuă să zîmbească, lăsă jos tocul şi se uită la pata mică de cerneală de pe buricul degetului.

– Ai nevoie de ceva, dragul meu? Te rog să faci ceva care să mă salveze de la această sarcină plictisitoare.

– Nu-i nevoie să mă implori. Am venit să te salvez, sau cel puţin să-ţi distrag atenţia.

Îi arătă scrisoarea sigilată pe care o avea în mînă şi o expresie ciudată îi traversă chipul.

– A sosit un curier de la Londra. Pachetul era însoţit de acest bilet.

– Tocmai de la Londra? Dacă sînt scoicile pe care le-am cerut, au ajuns cu două zile mai devreme...

– Nu sînt scoici.

Marcus se apropie de ea.

– Livrarea e pentru tine personal. Vino în foaier.

– Bine.

Aline închise cu grijă recipientul cu lipici pe care-l folosise la sigilarea scrisorilor şi cutia cu bucăţi de ceară roşie. Cînd totul a fost în ordine, se ridică de la birou şi-l urmă pe Marcus în foaier. În aer plutea un parfum puternic de trandafiri, de parcă întreaga încăpere fusese scufundată în el.

– Dumnezeule! exclamă ea, rămînînd pe loc cînd văzu buchetele imense de flori pe care servitorii le aduceau de afară. Erau munţi de trandafiri albi, unii abia îmbobociţi, alţii deja înfloriţi. Doi servitori îl ajutau pe vizitiu şi toţi trei făceau drumuri înainte şi înapoi, aducînd buchet după buchet înfăşurat în hîrtie de mătase.

– Sînt cincisprezece duzini, spuse Marcus pe un ton sec. Nu cred că a mai rămas vreun trandafir alb în toată Londra.

Lui Aline nu-i venea să creadă că inima îi bătea atît de repede. Se apropie cu grijă şi scoase un trandafir din buchetul său. Apucă floarea între degete şi inhală parfumul minunat. Petalele mătăsoase îi mîngîiară obrazul.

– Mai e ceva, spuse Marcus.

Aline îi urmări privirea şi îl văzu pe majordom, care îi spunea altuia dintre servitori să deschidă o cutie imensă din lemn, plină cu pachete de mărimea unor cărămizi şi învelite în hîrtie maronie.

– Ce sînt, Salter?

– Cu voia dumneavoastră, doamnă, o să aflu.

Majordomul în vîrstă apucă unul dintre pachete cu o grijă nesfîrşită. Desfăcu hîrtia maronie şi descoperi o bucată umedă şi parfumată de turtă dulce, ale cărei condimente adăugau o notă de iuţeală mirosului de trandafiri.

Aline duse mîna la gură ca să astupe un hohot de rîs şi o emoţie greu de numit o cuprinse din cap pînă în picioare, făcînd-o să tremure. O îngrijora foarte mult cadoul, dar nici nu putea să nu se bucure de extravaganţa lui.

– Turtă dulce? întrebă Marcus, nevenindu-i să creadă. De ce naiba ţi-ar trimite McKenna o cutie întreagă de turtă dulce?

– Fiindcă îmi place, spuse Aline cu răsuflarea tăiată. De unde ştii că e de la el?

Fratele ei îi aruncă o privire grăitoare, care spunea că numai un imbecil ar fi putut să creadă altceva. Aline scoase din plic o foaie împăturită, pe care erau scrise cîteva cuvinte cu un scris îndrăzneţ, direct şi fără înfloriturі.

„Nici un deşert şi nici o culme,
Nici o mare înspumată
N-ar putea să mă oprească
Să mă întorc la tine."

Textul nu era semnat, dar nici n-ar fi fost nevoie. Aline închise ochii, care începură să o usture, şi lacrimi fierbinţi îi curseră pe obraji. Sărută scrisoarea fără să-i pese de ce-ar fi putut să creadă fratele ei.

– E o poezie, spuse cu vocea tremurînd. Una foarte proastă.

Era cel mai minunat lucru pe care-l citise vreodată. Îşi lipi obrazul de coală, apoi îşi şterse lacrimile cu mîneca rochiei.

– Dă-mi să văd.

Imediat, Aline ascunse scrisoarea în sîn.

– Nu. E ceva personal.

Înghiți în sec, forțînd emoția să se potolească.

– McKenna, şopti ea, îmi frîngi inima.

Oftînd supărat, Marcus îi întinse o batistă.

– Ce pot să fac? întrebă încet, tulburat de lacrimile ei.

Aline nu putu să-i răspundă decît ceva ce lui nu-i plăcea deloc să audă:

– N-ai ce să faci.

I se păru că fratele ei avea de gînd s-o îmbrățişeze, dar apariția unui oaspete le distrase atenția. Bărbatul intra în conac pe urmele servitorilor. Cu mîinile în buzunare, Adam, lord de Sandsridge, aruncă o privire uimită spre buchetele de trandafiri.

– Presupun că sînt pentru tine, îi spuse lui Aline, scoțînd mîinile din buzunare şi apropiindu-se.

– Bună ziua, Sandsridge, rosti Marcus, deodată foarte serios, dînd mîna cu oaspetele. Ai sosit la timp. Cred că lui lady Aline i-ar prinde bine puțină companie amuzantă.

– Atunci o să fac tot posibilul să fiu amuzant, răspunse Adam, zîmbind amabil.

Se înclină grațios în direcția lui Aline.

– Hai să ne plimbăm prin grădină, îi spuse ea luîndu-l de mînă.

– Ce idee minunată!

Adam întinse mîna spre unul dintre buchetele aşezate lîngă intrare şi rupse un boboc alb, perfect, apoi şi-l înfipse la butonieră. Îi oferi brațul lui Aline şi ieşiră împreună prin uşile deschise din spatele casei.

Magia verii făcea grădinile să strălucească. Erau pline de flori de nu-mă-uita, de lămîiță şi de crini, înconjurate de răsaduri de trandafiri şi clematii. Printre urnele mari din piatră, pline cu maci orientali, se întindeau rînduri de salvie argintie. Coborînd treptele terasei, Adam şi Aline o apucară pe poteca pietruită care ducea spre pădure. Adam era unul dintre acei oameni cărora tăcerea nu le displăcea, aşa că aşteptă răbdător ca ea să spună ceva.

Îmbărbătată de seninătatea grădinii şi de prezența prietenului ei, Aline oftă adînc.

– Trandafirii erau din partea lui McKenna, spuse într-un sfîrşit.

– Mi-am imaginat, veni răspunsul sec.

– Mi-a scris şi o poezie.

O scoase din sîn şi i-o întinse. Adam era singurul om din lume căruia putea să-i dea voie să citească nişte cuvinte atît de personale. El se opri în mijlocul aleii şi desfăcu bucata de hîrtie, apoi citi cele cîteva rînduri. Se uită la ea şi ghici, parcă, durerea şi bucuria care se ascundeau în sufletul ei.

– Foarte emoționant, spuse cu sinceritate, întinzîndu-i biletul. Ce ai de gînd să faci?

– Nimic. O să-l trimit înapoi în America, aşa cum mi-am propus la început.

Adam păru gata să-şi exprime părerea, apoi se gîndi mai bine şi ridică din umeri.

– Dacă aşa crezi tu că e mai bine, aşa să fie.

Nimeni altcineva din cîți oameni cunoştea ea nu i-ar fi răspuns aşa. Aline îl luă de mînă şi continuară să se plimbe.

– Adam, unul dintre lucrurile pentru care te ador e că nu încerci niciodată să-mi dai sfaturi.

– Nu pot să sufăr sfaturile, fiindcă nu funcționează niciodată.

Ajunseră la fîntîna cu sirenă, care curgea leneş printre straturile de flori.

– M-am gîndit să-i spun totul lui McKenna, rosti Aline, dar n-ar ieşi bine, orice mi-ar răspunde el.

– Cum aşa, scumpa mea?

– Din clipa în care i-aş arăta cicatricele, ori le-ar considera prea urîte ca să poată să le accepte, ori i s-ar face milă şi m-ar cere de nevastă din obligație. Pînă la urmă ar ajunge să regrete şi ar vrea să scape de mine. Eu n-aş putea să trăiesc aşa, să-l privesc în ochi dimineața şi să mă întreb dacă acela e ceasul în care o să mă părăsească definitiv.

Adam scoase un sunet slab, înțelegător.

– Greşesc? întrebă ea.

– Eu nu cred că se pune problema în termeni de corect sau greşit. Trebuie să iei cea mai bună decizie avînd în vedere situația, apoi să nu te mai gîndeşti la ce ai ales, ca să nu-ți pierzi mințile.

Aline îl compară fără să vrea cu Marcus, care credea cu atîta putere în absoluturi, în bine şi rău, în corect şi greşit, şi făcu o grimasă de amărăciune.

– Adam, dragul meu, m-am mai gîndit la propunerea ta...

– Da?

Se opriră din nou, față în față, ținîndu-se de mînă.

– Nu pot să accept, rosti ea. Ar fi necinstit față de noi amîndoi. Dacă nu pot să am o căsnicie adevărată, atunci probabil că bine ar fi să mă bucur măcar de una de fațadă, însă prefer o prietenie sinceră cu tine în locul unui mariaj contrafăcut.

Văzînd strălucirea nefericită din ochii ei, Adam o strînse în brațe, cald şi cu putere.

– Draga mea, murmură el. Cererea mea rămîne valabilă cît timp vrei tu. O să fiu prietenul tău sincer pînă în ziua în care voi muri. Şi, dacă te răzgîndeşti, nu trebuie decît să pocneşti din degete.

Zîmbi obosit.

– Eu, unul, găsesc că se întîmplă ca imitațiile să fie uneori foarte atrăgătoare dacă nu-ți permiți ceva real.

Capitolul şaptesprezece

Livia petrecuse şapte nopți la Londra şi se întorsese cu destule pachete încît să poată susține că a fost la cumpărături. Doamnele de la Stony Cross Park se bucurară să vadă unele dintre achizițiile ei – o pălărie mică, împodobită cu pene colorate, mănuşi brodate, cu mărgele la încheieturi, şaluri de mătase, caşmir şi dantelă, cîteva mostre de material de la croitoreasa care-i făcea rochiile.

Bineînțeles că Susan Chamberlain o întrebă dacă nu se întîlnise cu fratele ei şi cu McKenna cît stătuse în oraş, iar Livia răspunsese aproape cu nepăsare:

– Eu şi însoțitoarea mea, doamna Smedley, am petrecut o seară foarte plăcută în compania lor, la Teatrul Capitol. Locuri în lojă şi foarte aproape de scenă. A fost minunat!

În ciuda tonului ei degajat şi indiferent, cuvintele fură primite cu ridicări din sprîncene şi cu schimburi tăioase de priviri. Toată lumea bănuia că povestea e mai complicată decît lăsa ea să se vadă.

Aline află detaliile vizitei la Londra imediat ce Livia ajunse acasă. Merseră împreună în dormitorul surorii mai mici, care se schimbă în cămaşa de noapte, şi se aşezară pe pat, cu cîte un pahar de vin în mînă. Aline se sprijini de unul dintre stîlpii sculptați, iar Livia se aşeză pe perne.

– Am fost cu el în fiecare seară, spuse roşind. Şapte nopți de vis.

– Deci e un amant priceput? întrebă Aline zîmbind şi puțin curioasă.

– Cel mai minunat şi mai interesant şi mai...

Pentru că nu ştia cum să exprime superlativul pe care-l căuta, Livia oftă şi luă o înghițitură de vin. Se uită la Aline peste marginea paharului şi clătină din cap, minunîndu-se:

– Ce ciudat că e atît de diferit de Amberley, dar ne potrivim la fel de bine. Poate chiar mai bine în unele feluri.

– O să te măriți cu el? întrebă Aline, simțind un fior dureros în piept, bucuroasă pentru sora ei, dar gîndindu-se speriată la îndepărtata Americă.

Trebuia să recunoască şi că era puțin geloasă. I-ar fi plăcut să ştie de ce ea nu putea să aibă ce-şi dorea.

– M-a cerut de soție, ce-i drept, spuse Livia.

Apoi adăugă sec, uluind-o pe sora ei:

– L-am refuzat.

– De ce?

– Ştii de ce.

Aline dădu din cap, privind-o în ochi. O întreagă conversație pe tăcute se petrecu între ele. Oftînd, privi în jos şi trasă cu degetul marginea paharului.

– Sînt sigură că e decizia potrivită, draga mea, deşi nu cred că ți-a fost uşor.

– Nu mi-a fost.

Tăcură o vreme, apoi Livia întrebă:

– Nu mă întrebi despre McKenna?

Aline se uită în paharul de vin.

– Ce mai face?

– E tăcut şi distras. Am vorbit despre tine.

Aline simți o strîngere de inimă cînd auzi tonul vinovat al surorii sale. Ridică repede privirea, crispată.

– Cum adică ați vorbit despre mine?

Livia luă o înghițitură mare de vin.

– N-a fost rău, să ştii, spuse cu grijă. Cel puțin nu s-a supărat, deşi nu sînt sigură ce-a simțit cînd...

– Livia, mai repede! îi ceru Aline, simțind cum i se scurge sîngele din vene. Ce i-ai spus?

– Nu prea multe, rosti sora ei privind-o speriată. Am reuşit să-i cer scuze pentru ce v-am făcut acum mulți ani. Ştii, cînd i-am spus tatei despre...

– N-ar fi trebuit să faci asta, spuse Aline, prea furioasă şi prea speriată ca să țipe, cu gîtul astupat de un nod chinuitor.

Mîinile îi tremurau atît de tare încît aproape că vărsă vinul din pahar.

– Nu ai de ce să fii supărată, spuse Livia, înfuriind-o şi mai tare. Nu mi-am încălcat promisiunea, n-am spus nimic despre accident sau despre cicatrice. I-am spus doar despre ce am făcut eu şi despre cum tata a manipulat pe toată lumea şi, ei bine... Am spus şi că l-ai gonit ca să-l aperi, fiindcă tata a spus că o să-i facă rău...

– Poftim? Nu voiam să afle asta. Doamne, Livia, ce-ai făcut?

– I-am spus numai o parte din adevăr.

Livia era nehotărîtă dacă să se apere sau s-o sfideze şi roşise violent.

– Îmi pare rău dacă te-am supărat, dar ştii că se spune că adevărul e cea mai bună minciună, iar în cazul ăsta...

– Eu n-am spus niciodată aşa ceva! explodă Aline. E cea mai exagerată şi prostească expresie din lume, şi adevărul cu siguranţă nu e cea mai bună minciună acum. Livia, nu-ţi dai seama cît mi-ai îngreunat situaţia? Cît de greu o să fie să mă despart de el, dacă ştie...

Se opri brusc.

– Cînd i-ai spus?

– În a doua noapte la Londra.

Aline închise ochii, simţind că i se face rău. Florile sosiseră la două zile după aceea. Aflase motivul pentru care McKenna îi trimisese trandafirii şi biletul.

– Livia, îmi vine să te omor, şopti.

Decizîndu-se să se apere, sora ei mai mică îi vorbi pe un ton hotărît:

– Nu înţeleg ce e atît de rău dacă am îndepărtat din calea voastră măcar un obstacol. Acum nu mai rămîne decît să-i spui despre picioarele tale.

Aline îi aruncă o privire îngheţată.

– N-o să fac niciodată asta.

– N-ai ce să pierzi dacă-i spui. Ai fost întotdeauna cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc. Iar acum, cînd ai ocazia să fii fericită, îi dai cu piciorul fiindcă eşti prea încăpăţînată şi prea speriată...

– N-am fost niciodată curajoasă, se răsti Aline. Curajul nu înseamnă să suporţi ceva fiindcă nu ai de ales. Nu m-am tăvălit pe jos şi nu am urlat în fiecare zi din ultimii doisprezece ani pentru că ştiu că, odată ridicată de pe podea, nimic nu o să fie altfel. Picioarele mele o să fie întotdeauna respingătoare. Tu abia dacă poţi să te uiţi la ele, aşa că nu îndrăzni să sugerezi că sînt laşă fiindcă nu vreau să i le arăt lui McKenna.

Se ridică de pe pat şi lăsă paharul jos.

– Eşti o ipocrită, Livia. Te aştepţi ca el să mă accepte orice defecte aş avea, dar tu refuzi să faci la fel cu Shaw.

– Nu e cinstit, protestă Livia indignată. Situaţiile sînt diferite. Cicatricele tale nu se compară cu băutura. Cum îndrăzneşti să sugerezi că aş fi o încuiată fiindcă i-am refuzat cererea în căsătorie?

Furioasă, Aline se îndreptă spre uşă.

– Lasă-mă în pace şi nu cumva să-i mai spui vreun cuvînt lui McKenna.

Abia reuşi să se abţină şi să nu trîntească uşa cînd ieşi.

Aline şi Livia fuseseră întotdeauna mai mult sau mai puţin prietene. Poate că diferenţa de şapte ani dintre ele o făcuse pe Aline să se poarte ca o mamă cu sora ei mai mică. În rarele ocazii în care se certaseră, lăsaseră să treacă o vreme ca să se liniştească, apoi se prefăceau că nu s-a întîmplat nimic. Dacă vreo neînţelegere era mai urîtă, mergeau pe rînd la doamna Faircloth, care le amintea întotdeauna că nimic nu era mai important decît faptul că sînt surori. De această dată, însă, Aline nu vorbi cu menajera şi nici nu crezu că Livia ar fi trebuit să-i spună. Problema era prea personală. În loc de asta, încercă să ignore disensiunea şi o tratâ pe sora ei cu o politeţe rece. Se gîndi că, ar fi trebuit să-şi ceară scuze, însă nu-i era uşor şi probabil că, mai ales în acel caz, nu s-ar fi descurcat prea bine. Nu părea nici că Livia are de gînd să se împace, deşi ea era, cu siguranţă, de vină. După trei zile, ajunseră la o aparenţă de normalitate, deşi încă mai exista o oarecare răceală între ele.

Sîmbătă seara, Marcus dădu o petrecere în grădină, dar, din păcate, nori amenințători se adunară pe cer, care deveni purpuriu, şi cîteva picături începură să cadă, făcînd torțele să sfîrîie nemulțumite. Mulțimea se îndreptă spre conac. Aline se grăbea înainte şi înapoi printre ei, dîndu-le indicații servitorilor care duceau totul în salon. În mijlocul agitației, văzu ceva ce o făcu să rămînă pe loc. Livia vorbea cu Gideon Shaw, care tocmai se întorsese de la Londra. Erau aproape de intrare, iar Livia se sprijinea cu spatele de peretele conacului şi rîdea la o glumă de-a lui, cu chipul strălucind şi cu mîinile la spate, de parcă ar fi încercat să se abțină să nu-l atingă.

Dacă mai exista vreun dubiu în mintea lui Aline legat de faptul că Livia îl iubea pe Gideon, acesta fu spulberat imediat. O văzuse pe sora ei privindu-l astfel pe un singur alt bărbat. Deşi expresia lui Shaw nu era vizibilă din unghiul în care se afla ea, poziția protectoare a trupului său vorbea de la sine. Ce păcat, se gîndi Aline. Era clar că, indiferent care erau obstacolele din calea lor, ei doi se potriveau.

Deodată, toată pielea i se încinse, din cap pînă în călcîie. Transfigurată, rămase pe loc în timp ce lumea se grăbea pe lîngă ea, căutînd să se adăpostească de furtună. Aerul era umed, plin de energie şi îi trimitea fiori pe şira spinării.

– Aline.

Vocea adîncă se auzise din spatele ei. Ea se uită în jos o clipă, încercînd să-şi păstreze echilibrul, fiindcă pămîntul părea a se fi înclinat periculos. Cînd reuşi să se mişte, se întoarse şi-l văzu pe McKenna la numai cîțiva metri distanță.

Era greu de crezut că avea atîta nevoie de un alt om, că dorul aproape o înnebunea. Avu nevoie de efort ca să respire, iar inima i se împiedică neîndemînatică în spatele plămînilor. Stăteau în picioare la marginea grădinii, ca două statui de marmură rece, iar restul lumii se îndepărta în grabă spre conac.

„Ştie", se gîndi ea cu nervii întinşi. Era schimbat, transformat, eliberat dintr-o strînsoare invizibilă. Se uita la ea aşa cum făcea atunci cînd erau mici, cu privirea aprinsă şi plină de dor. O făcea să simtă ceva ce numai el putea, o bucurie blîndă, ca o stare de vis care-i antrena toate simţurile.

Rămase nemişcată şi tăcută. Un strop de ploaie îi căzu pe obraz şi alunecă în jos, spre colţul gurii. McKenna se apropie încet, ridică mîna şi prinse picătura cu degetul mare, apoi o strînse între degete ca pe un elixir preţios. Ea făcu un pas în spate, departe de el şi de dorul ei neostoit, însă McKenna o prinse, sprijinindu-i palma pe talie. Încet, o trase cu el la adăpost, lîngă gardul viu ce mărginea grădina.

Aline nu putea să-l privească, aşa că înclină capul, iar el o trase mai aproape. Se mişca foarte atent şi o strînse în braţe pînă cînd capul ei îi ajunse la gulerul hainei. Parfumul delicios al pielii sale o făcu să tresară dureros, dar usturimea se transformă repede în căldură fluidă. Era mai mult decît plăcere să fie ţinută în braţe de el. Era fericire, împlinire. Căldura atingerii lui îi trecu prin piele şi îi ajunse pînă în suflet. Coapsa lui apăsă între ale ei, desfăcîndu-le cu blîndeţe, de parcă ar fi simţit dorinţa care se aduna pe sub pielea ei delicată. O ţinu în braţe,

nimic mai mult, cu buzele lipite de tîmpla ei, cu răsuflarea fierbinte atingîndu-i părul. Trupurile lor erau foarte aproape, dar parcă tot nu era suficient. Aline ar fi renunțat cu bucurie la viață în schimbul unei singure nopți cu el, în care să-l simtă gol alături de ea, inimă lîngă inimă.

– Mulțumesc, şopti după multă vreme.

– Pentru ce? rosti el, cu buzele încă lipite de tîmpla ei.

– Pentru cadouri, reuşi ea să spună. Mi-au plăcut foarte mult.

McKenna rămase tăcut, inspirînd parfumul părului ei. Într-o încercare disperată să nu-şi piardă mințile, Aline întrebă:

– V-a mers bine la Londra?

Spre uşurarea sa, McKenna răspunse:

– Da.

Îi ridică bărbia.

– Avem dreptul să ne aducem vapoarele la Somerset Shipping şi toți investitorii au semnat contracte cu noi.

– Inclusiv fratele meu?

Cuvintele ei îl făcură să zîmbească.

– A spus că o să investească şi el.

Ea oftă uşurată.

– Foarte bine.

– Acum, că totul s-a rezolvat, trebuie să plec la New York. Sînt multe de făcut şi multe decizii de luat.

– Da. Eu...

Vocea i se stinse. Ridică privirea spre el, speriată.

– Cînd pleci?

– Marți.

– Atît de curînd? şopti ea.

– Plec cu Shaw la New York. Familia Chamberlain, familia Cuyler şi toţi ceilalţi vor să călătorească prin Europa. Merg mai întîi la Paris şi după aceea la Roma.

Aline ascultă în tăcere. Dacă vaporul lor pleca marţi, atunci probabil că aveau să plece de la Stony Cross peste două zile. Nu-i venea să creadă că-l pierde atît de curînd. Ploaia se înteţi, iar apa care se aduna în părul des al lui McKenna începu să curgă în rîuleţe.

– Ar trebui să mergem înăuntru, spuse Aline, scuturînd cîţiva stropi de pe şuviţele lui întunecate.

El îi prinse mîna între degete şi o sărută.

– Cînd pot să îţi vorbesc? întrebă.

– Vorbim şi acum.

– Ştii ce vreau, murmură el.

Aline se uită la gardul viu din spatele lui. Da, ştia exact ce vrea să-i spună şi ar fi dat orice ca să evite acea discuţie.

– Dimineaţă, înainte să se trezească lumea, îi propuse. Ne întîlnim la grajduri şi ne plimbăm de acolo.

– Bine.

– Pe mîine, spuse ea, aplecînd capul şi încercînd să-l ocolească.

El o prinse şi o îmbrăţişă din nou, îi prinse coada împletită şi-i trase capul pe spate, apoi o sărută. Aline oftă cînd el îi exploră gura cu limba, aşa cum ar fi vrut să-i exploreze trupul.

Simţindu-i dorinţa, o apucă de şolduri şi îşi strecură genunchiul între picioarele ei, trăgînd-o mai aproape, din nou şi din nou, pînă cînd inima lui Aline bătea să-i spargă

pieptul şi pielea îi ardea, deşi ploaia rece îi udase hainele şi părul. Încercînd să-şi păstreze echilibrul, ea se sprijini de umerii lui, iar el o sărută şi îi şopti cuvinte nedesluşite. O trase mai sus, spre el, mişcînd-o într-un ritm delicios. Apăsarea constantă în locul sensibil făcu plăcerea să crească prea repede, iar ea scoase un sunet nemulțumit. McKenna o lăsă jos, respirînd greu. Rămaseră unul în fața celuilalt, în ploaie, ca doi îndrăgostiți prostănaci. El îşi scoase haina şi o ținu deasupra ei ca pe o umbrelă improvizată, făcîndu-i semn să vină cu el.

– Înăuntru, murmură. O să ne trăsnească dacă mai stăm mult aici.

Zîmbi din colțul gurii şi adăugă:

– Nu că mi-aş da seama.

Capitolul optsprezece

Imediat după ora două dimineața, Livia se strecură în casa de oaspeți şi imediat fu luată pe sus. Stăpînindu-şi un şuierat de surpriză, se simți strînsă aproape de trupul unui bărbat înalt. Era Gideon, îmbrăcat într-un halat de mătase. Livia se relaxă şi începu să-l sărute la rîndul ei. O săruta de parcă nu s-ar fi văzut de luni întregi.

– De ce a durat atît? întrebă el, strîngînd-o tare la piept înainte s-o tragă spre dormitorul lui.

– Nu e uşor să te strecori neobservată cînd ai casa plină de oaspeți, protestă ea. A trebuit să aştept pînă cînd a adormit toată lumea, ca să fiu sigură că nu mă vede nimeni, mai ales că deja sîntem bănuiți de lucruri necuviincioase.

– Da?

Se opri lîngă pat şi începu să-i desfacă rochia.

– Bineînțeles, după ce am plecat la Londra cînd erai şi tu acolo. Plus că te uiți la mine într-un fel care parcă spune că am fost împreună. Pentru un bărbat sofisticat, eşti teribil de uşor de citit.

– Teribil, aprobă el, trăgînd-o mai aproape.

Ea se feri şi chicoti, apoi îşi scoase rochia, pe sub care era complet dezbrăcată. Surprins, Gideon îşi ținu răsuflarea şi o privi fermecat.

– Am venit pregătită, îi spuse ea cu un aer superior.

Clătinînd din cap ca să-şi pună gîndurile în ordine, Gideon îşi scoase halatul şi se apropie de ea. Îi mîngîie şoldurile ca pe acelea ale unei sculpturi neprețuite.

– Să ştii că şi eu. Am adus ceva de la Londra.

Îi mîngîie sînii, atingîndu-i uşor sfîrcurile cu degetele mari.

– Deşi s-ar putea să nu-ți placă.

Interesată, Livia îl cuprinse cu brațele pe după gît, iar el o ridică şi o duse spre pat. O aşeză pe saltea, se aplecă şi îi sărută pielea dintre sîni, apoi întinse mîna şi luă ceva de pe noptieră. Ea rămase surprinsă cînd el îi dădu un lucru ambalat în hîrtie subțire, înăuntrul căruia era un obiect neobişnuit, un fel de inel elastic, acoperit de o bucată de material subțire şi transparent. Privindu-l cu atenție, Livia simți că roşeşte cînd înțelese ce era.

– Este un...

– Exact.

El ridică din umeri şi rosti uşor stînjenit:

– Cu riscul de-a părea prea sigur pe mine, m-am gîndit că, poate, o să mai petrecem o noapte împreună.

– Chiar că prea sigur pe tine, îi spuse Livia prefăcîndu-se supărată şi privind curioasă obiectul pe care-l ținea în palmă.

– Ai mai văzut aşa ceva?

– Nu, dar am auzit de ele.

Roşi mai puternic.

– Mi se pare o idee ciudată şi nu tocmai romantică.

– Nici o sarcină nedorită nu e romantică, spuse Gideon sincer, trăgînd la o parte cuverturile şi alăturîn-

du-i-se pe pat. Pe mine nu m-ar deranja să te las însărcinată, dar nu vreau să fac asta dacă tu nu ți-o dorești.

Gîndul că ar putea să-i poarte copilul... Livia se uită în altă parte, dorindu-şi lucruri care nu păreau prea probabile. Gideon o acoperi cu plapuma şi o sărută blînd.

– Vrei să încercăm?

– Cred că da, spuse ea nu foarte convinsă, ridicînd membrana spre lumina lămpii şi uitîndu-se prin ea.

Simți că lui Gideon îi vine să rîdă.

– N-o să te doară, îi spuse el. Şi s-ar putea să-ți placă faptul că, atunci cînd un bărbat îşi pune aşa ceva, durează mai mult pînă cînd are orgasm.

– Da? De ce? Nu simți la fel de mult?

– Exact, spuse el zîmbind trist. E ca şi cum ai mînca supa printr-un şervet.

Livia îi dădu obiectul străin.

– Nu-l pune, atunci, şi facem cum am făcut şi pînă acum.

Gideon clătină din cap cu hotărîre.

– Nu am încredere că pot să mă mai abțin. Mi-e aproape imposibil să mă retrag în ultima clipă, atunci cînd vreau cel mai mult să fiu în tine. Ajută-mă să mi-l pun. Eu zic că totul merită încercat măcar o dată.

Timidă, Livia îi urmă instrucțiunile şoptite şi derulă membrana subțire de-a lungul erecției lui, aranjînd-o în aşa fel încît să păstreze puțin spațiu în partea de sus.

– Mi se pare că e cam strîmt, spuse ea.

– Aşa trebuie să fie, ca să nu alunece.

Livia se întinse pe saltea.

– Şi acum?

– Acum, spuse el acoperindu-i trupul cu al său, o să fac dragoste cu tine aşa cum mi-am imaginat în ultimele cinci nopți.

Livia închise ochii pe jumătate cînd el se aplecă deasupra sînilor ei, desenînd cu limba modele complicate pe pielea sa. Îi luă un sfîrc în gură şi trase blînd cu dinții, apoi linse pînă cînd pielea se încreți şi se coloră mai profund. După aceea trecu la celălalt sîn, făcînd aceleaşi lucruri, pînă cînd ea începu să geamă şi să se agite sub el. O iubi tandru, atent la toate reacțiile ei. Oprindu-se puțin, Gideon întinse mîna ca să ia ceva de pe noptieră. Livia îl auzi cum desface capacul unui borcan, apoi îi simți mîna alunecînd între coapsele ei şi degetele întinzînd un strat subțire dintr-o substanță alunecoasă peste pielea ei. Degetul lui blînd alunecă în jos, apoi desenă cercuri în jurul intrării în corpul ei.

– Gideon, rosti ea nerăbdătoare, sînt pregătită.

El zîmbi şi continuă să se joace.

– Eşti prea grăbită.

– Sînt grăbită fiindcă sînt gata. Vai, de ce trebuie să dureze mereu atît de mult?

– Fiindcă ador să te chinuiesc.

Se aplecă şi o sărută pe gît, iar degetele lui alunecară prin părul cîrlionțat dintre coapsele ei. Străduindu-se să îndure mîngîierile chinuitoare, Livia apucă marginea de sus a patului. Gideon îngenunche între picioarele ei şi mai aplică puțin unguent alunecos, pătrunzînd-o adînc cu degetele. Ea începu să-l implore:

– Gideon, te rog, acum! Te rog...

Tăcu atunci cînd el îi făcu pe plac, atent şi grijuliu. Ea oftă, uşurată.

– E bine? o întrebă, aşezîndu-şi braţele de-o parte şi de alta a capului ei. Nu e incomod, nu?

Livia îl împinse puţin, tremurînd de plăcere. El îi zîmbi şi începu să-i mîngîie sexul cu degetul mare, împingînd în acelaşi timp în ea, adînc, legănat, făcînd-o să se piardă într-o mare de plăcere.

– Livia, îi spuse Gideon mult mai tîrziu, strîngînd-o la piept şi jucîndu-se cu o şuviţă din părul ei. Ce-ar fi să nu mă mai întorc la New York?

Ea rămase fără cuvinte. Se întrebă dacă auzise bine, se ridică şi aprinse o lampă. Gideon rămase în pat, sprijinit în cot şi acoperit cu cearceaful. Livia se întoarse alături de el, se aşeză în faţa lui şi se înveli pînă la subţiori.

– Te gîndeşti să rămîi la Londra? întrebă. Cît timp?

– Cel puţin un an. S-ar putea să fiu chiar mai productiv aici decît sînt la New York.

– Dar toată familia ta e acolo.

– Încă un motiv pentru care să vreau să rămîn aici, spuse el sec. Mi-e clar că o perioadă de separare ne-ar face bine tuturor. Eu m-am săturat să fiu capul familiei, iar ei n-au decît să înveţe să se descurce şi singuri.

– Cum rămîne cu fabricile, cu proprietăţile şi cu afacerea...

– Îl las pe McKenna să ia toate deciziile în absenţa mea. Mi-a arătat că e pregătit să-şi asume responsabilitatea asta şi am mai multă încredere în el decît în fraţii mei.

– Credeam că nu-ţi place Londra.

– Ba o iubesc.

Amuzată de schimbarea sa de atitudine cînd îl auzi spunînd exact opusul a ceea ce spusese cu o săptămînă înainte, Livia se stăpîni să zîmbească.

– Cum de te-ai îndrăgostit atît de subit de Londra?

Gideon o mîngîie pe păr şi îi dădu o şuviţă după ureche. O privi, iar lumina lămpii îi făcu ochii albaştri să aibă străluciri aurii.

– E aproape de tine.

Livia închise ochii. Cuvintele lui o făceau să se simtă nesigură şi plină de speranţă. Forţa cu care-şi dorea ca el să rămînă părea că umple toată camera.

– Gideon, spuse, am discutat deja...

– Nu vreau să te văd sau să te curtez, spuse el repede. De fapt, insist să nu ne vedem cel puţin şase luni, pînă cînd îmi dau seama dacă pot sau nu să mă las de băut. Nu e un proces plăcut din cîte am auzit. O vreme o să fiu o companie foarte puţin plăcută. Din acest motiv, dar nu numai, e mai bine să fim despărţiţi.

Livia îşi dădu seama cu uimire că el încerca să facă un lucru extraordinar de dificil.

– Cu ce pot să te ajut? reuşi să-l întrebe.

– Aşteaptă-mă.

Şi mai multă izolare autoimpusă, se gîndi ea, clătinînd din cap.

– Nu pot să mai stau închisă în Hampshire. O să înnebunesc. Vreau să fac parte din societate, să vorbesc, să rîd, să vizitez locuri...

– Sigur că da. Nu vreau să te ştiu îngropată la Stony Cross. Doar să nu-i laşi pe alţii... Să nu-i promiţi altuia că te măriţi cu el şi să nu te îndrăgosteşti de vreun viconte...

Gideon făcu o grimasă numai la gîndul acesta.

– Nu te mărita timp de şase luni. Nu-ţi cer prea mult, nu?

Ea se gîndi puţin, încruntată.

– Nu, sigur că nu. Dar, dacă faci asta pentru mine...

– Aş minţi dacă aş spune că nu o fac şi pentru tine, răspunse el sincer. Oricum, e şi pentru mine. M-am săturat să trăiesc în ceaţă.

Livia îl mîngîie pe braţ.

– S-ar putea să nu mă mai vrei cînd o să ieşi din ceaţă, spuse. E posibil să vezi altfel lucrurile, să ai alte nevoi...

El o prinse de mînă şi-şi împleti degetele cu ale ei.

– O să am întotdeauna nevoie de tine.

Ea se uită la mîinile lor împreunate.

– Cînd vrei să te laşi?

– Te referi la băutură? Îmi pare rău să-ţi spun că m-am lăsat deja. N-am băut nimic de acum douăsprezece ore. Mîine dimineaţă o să tremur şi o să fiu foarte prost dispus, şi probabil că poimîine o să fiu gata să omor pe careva.

Zîmbi larg.

– Aşa că-i bine că plec de la Stony Cross Park.

Livia nu se lăsă păcălită de atitudinea lui degajată şi se cuibări la pieptul lui, sărutîndu-l în dreptul inimii.

– Mi-aş dori să pot să te ajut, spuse încet, mişcîndu-şi obrazul pe deasupra părului său auriu închis. Aş vrea să pot să sufăr şi eu o parte din durerea ta, în locul tău.

– Livia...

Era emoţionat. O mîngîie pe păr.

– Nimeni nu poate să mă ajute. E crucea mea şi trebuie s-o port. În plus, am intrat singur în asta. Ăsta e motivul pentru care nu vreau să mă vezi aşa. Dar poţi să faci ceva ca să-mi uşurezi situaţia, ceva care să mă susţină în momentele dificile.

Ea se retrase puţin ca să se uite la el.

– Ce anume?

Gideon tăcu puţin, apoi oftă chinuit.

– Ştiu că nu vrei să recunoşti că mă iubeşti, şi înţeleg de ce. Dar, în lumina faptului că o să petrec şase luni de coşmar, nu poţi să-mi oferi ceva cît de mic?

– Ca de pildă?

El o privi speculativ.

– O clipire.

– O ce? întrebă ea nedumerită.

– Dacă mă iubeşti, clipeşte. O singură dată. Cu înţeles. Nu trebuie să spui cuvintele, doar să...

Tăcu şi se uită la ea, atent şi plin de dor, cu speranţa cuiva care îşi vede căminul la orizont, după un drum lung.

– Clipeşte, şopti. Te rog, Livia.

N-ar fi crezut că era posibil să iubească din nou. Poate că unii ar fi zis că-i e neloială lui Amberley, dar Livia nu simţea asta. El ar fi vrut ca ea să fie fericită şi să ducă o viaţă împlinită. Se gîndi, chiar, că probabil Amberley l-ar fi plăcut pe Gideon Shaw, care se străduia să-şi depăşească defectele şi era un bărbat cald şi uman.

Gideon încă mai aştepta. Livia se uită la el şi zîmbi. Foarte deliberat, închise ochii şi îi deschise din nou, apoi îl privi cu speranţă şi căldură.

Aline era epuizată după ce nu dormise întreaga noapte şi îngrozită de ceea ce urma. Merse spre grajduri, acolo unde îi promisese lui McKenna că se vor întîlni. Pregătise o listă de obiecţii, o repetase la nesfîrşit, argumentase şi contraargumentase. Cînd rostea cuvintele, nici chiar pentru propriile-i urechi, nu părea convinsă.

Toată lumea din casă dormea, cu excepţia servitorilor care erau ocupaţi să bage cărbune în cazane ca să pregătească apa caldă şi a acelora care lucrau în grădini şi la grajduri. Aline trecu pe lîngă un băiat tînăr, un servitor, care se ocupa de tunsul ierbii verzi de pe pajiştea din faţa conacului, în timp ce un altul grebla în urma lui şi arunca firele tăiate într-o roabă mică. La grajduri, servitorii curăţau jgheaburile, împărţeau fîn şi spălau pe jos. Mirosurile cunoscute de spice şi de cal umpleau aerul cu parfumul lor plăcut.

McKenna era deja acolo, o aştepta. Aline era tentată să fugă spre el, dar şi departe de el. Bărbatul îi zîmbi discret, dar tînăra simţi că era la fel de tensionat ca şi ea. Amîndoi ştiau că discuţia care urma putea să le schimbe viitorul.

– Bună dimineaţa, reuşi ea să spună.

El o privi într-un fel care-i făcu pe amîndoi să tacă şi îi oferi braţul.

– Să mergem la rîu.

Aline ştiu imediat unde voia s-o ducă, în locul care fusese mereu al lor. „Perfect pentru o despărţire", se gîndi descurajată, luîndu-l de braţ. Merseră în tăcere. Cerul era colorat în mov şi galben, iar umbrele lungi traversau pajiştea. Încheieturile lui Aline erau înţepenite, ca în fiecare

dimineață înainte să se miște suficient. Se concentră, încercînd să meargă fără să șchiopăteze, iar McKenna merse mai încet, în ritm cu ea.

Ajunseră la poiana de lîngă apă, unde o ciocîrlie dădea ocol stufărișului, iar cînd ei se apropiară, se ascunse în cuib. Aline se așeză pe o piatră mare și lată, aranjîndu-și cu grijă rochia, iar McKenna rămase în picioare, la o oarecare distanță de ea. Se aplecă și culese cîteva pietricele. Una cîte una, le aruncă pe luciul apei, cu o mișcare îndemînatică din încheietură. Ea îl privi, bucurîndu-se de forma frumoasă a trupului său, de liniile dure ale profilului și de grația mișcărilor sale. Cînd el îi aruncă o privire peste umăr, ochii săi turcoaz erau atît de aprinși încît culoarea părea aproape nenaturală.

– Știi ce vreau să-ți cer, îi spuse încet.

– Da, răspunse Aline din ce în ce mai neliniștită, dar înainte să spui orice, vreau să știi că n-aș putea niciodată...

– Ascultă-mă, murmură el, și după aceea poți să-mi răspunzi. Vreau să-ți spun cîteva lucruri. Oricît ar fi de greu, o să-ți vorbesc sincer, ca să nu regret tot restul vieții.

Nefericirea o cuprinse ca o mlaștină neagră. Sinceritatea era singurul lucru pe care nu putea să i-l ofere și ea lui.

– O să te refuz, orice ai spune.

Simți cum răsuflarea îi arde în gît, de parcă ar fi înghițit acid.

– Te rog să ne scuteşti pe amîndoi de disconfortul inutil...

– Nu o să scutesc pe nimeni, răspunse el răspicat. Acum sau niciodată, Aline. După ce plec mîine, n-am de gînd să mă mai întorc niciodată.

– La Stony Cross?

– La tine.

McKenna se aşează pe marginea unei pietre, aproape de ea, aplecîndu-se şi sprijinindu-şi braţele pe genunchi. Coborî puţin capul, iar soarele îi străluci în păr. O privi atent.

– A fost blestemul vieţii mele să fiu trimis aici. Din clipa în care te-am văzut, am simţit că între noi există o legătură. N-ar fi trebuit să fie şi n-ar fi trebuit să dureze. Am încercat să te admir de la distanţă, aşa cum mă uitam la stele şi ştiam că nu pot să le ating. Eram prea tineri şi ne vedeam prea des, aşa că n-am putut să stau departe. Ai fost prietena mea şi mai tîrziu am ajuns să te iubesc pe cît de mult poate să iubească un bărbat. Pentru mine, asta nu s-a schimbat niciodată, deşi m-am minţit ani în şir.

Se opri şi respiră adînc.

– Oricît de mult aş vrea să neg, o să te iubesc întotdeauna. Oricît de mult mi-aş dori să fiu altcineva decît sînt, tot un om de rînd voi fi, un copil din flori, şi tu fiica unui nobil.

– McKenna, începu ea să spună, pe un ton chinuit, te rog să nu...

– Am venit înapoi la Stony Cross ca să te găsesc. Asta a fost clar de la început. Nu exista nici un motiv bun pentru care să profităm de ospitalitatea fratelui tău. De fapt, eu nici nu trebuia neapărat să vin în Anglia, fiindcă

Shaw s-ar fi descurcat bine cu negocierile, cît timp eu aş fi putut să rămîn la New York. Voiam să dovedesc că sentimentele mele pentru tine nu erau adevărate. Mă convinsesem că nu te-am iubit niciodată şi că tu reprezentai toate lucrurile pe care nu puteam să le am. Credeam că o aventură cu tine o să distrugă iluziile astea şi că tu o să te dovedeşti a fi ca oricare altă femeie.

Tăcu un moment şi din apropiere se auzi cîntecul unei păsări.

– După aceea, voiam să mă întorc la New York şi să mă însor. Cineva cu poziţia mea, chiar şi fără un nume sau o familie bună, poate să găsească o femeie deosebită în America. E destul de uşor. Dar acum, după ce te-am regăsit, am înţeles în sfîrşit că tu n-ai fost niciodată o iluzie. Iubirea pentru tine a fost cel mai real lucru din viaţa mea.

– Nu, te rog, şopti Aline cu ochii în lacrimi.

– Te rog, cu toată umilinţa, să te măriţi cu mine şi să vii în America. După ce se însoară Westcliff, nu o să mai aibă nevoie să faci pe gazda. N-o să ai ce să faci la Stony Cross. Ca soţia mea o să fii regina societăţii din New York. Am o avere, Aline, care probabil că o să se tripleze în următorii cîţiva ani. Dacă vii cu mine, o să fac tot ce pot ca să fii fericită.

Vorbise atît de încet, atît de atent, încît ai fi zis că-şi asumă cel mai mare risc pe care şi-l poate asuma un bărbat.

– Bineînţeles că ar fi un sacrificiu să-ţi părăseşti familia şi prietenii, locul în care te-ai născut, dar ai putea să vii în vizită. Drumul nu durează decît douăsprezece zile.

Ai putea să începi o viață nouă cu mine, acolo. Spune-mi ce vrei, Aline, şi eu îți dau.

Fiecare cuvînt al lui răsucea un cuțit dureros în inima ei. Abia dacă putea să mai respire din cauza nodului din gît.

– Trebuie să mă crezi cînd îți spun că noi doi nu am putea să fim fericiți. Țin la tine, McKenna, dar eu...

Ezită şi trase adînc aer în piept, cu durere, după care se forță să continue:

– Nu te iubesc aşa cum ai vrea şi nu pot să mă mărit cu tine.

– Nu trebuie să mă iubeşti. Accept orice poți să-mi dai.

– Nu, McKenna.

Se apropie, se aşeză în fața ei şi îi luă mîna într-a lui. Căldura pielii sale o uimi.

– Aline, spuse cu greu, te iubesc destul pentru noi amîndoi şi sigur poți să găseşti ceva ce să iubeşti la mine. Dacă ai încerca...

Aline simțea nevoia foarte mare să-i spună adevărul. Se gîndi, înnebunită, să-i mărturisească tot. Inima îi bătea atît de tare încît începuse să o doară în capul pieptului, iar pielea îi era rece ca gheața. Încercă să-şi imagineze că îi arată cicatricele, chiar acolo, pe loc. Nu. Nu.

Se simțea ca prinsă în plasă. I se părea că se chinuieşte în van să scape de țele încurcate ale trecutului, care se strîngeau în jurul ei la fiecare mişcare.

– Nu se poate.

Strînse în pumni materialul moale al rochiei.

– De ce?

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton aspru, dar în spatele lor se simțea o vulnerabilitate care-i frînse inima lui Aline. Ştia că McKenna voia, că avea nevoie, de o parteneră care să i se ofere cu bucurie, în pat şi nu numai. O femeie suficient de înțeleaptă încît să fie mîndră de el şi pe care să nu o deranjeze că nu avea o origine nobilă. Cîndva, ea ar fi putut să fie acea femeie, dar nu şi acum.

– Nu eşti de rangul meu, spuse ea. Ştim amîndoi asta.

Era singurul lucru care putea să-l convingă. Poate că devenise american, dar se născuse în Anglia şi nu avea cum să scape cu totul de conştiința diferențelor de clasă, care îi condusese existența timp de optsprezece ani. Cuvintele ei erau trădarea supremă. Aline se uită în altă parte. Nu voia să-i vadă expresia. Murea pe dinăuntru şi inima i se transforma în cenuşă.

– Iisuse, Aline! şopti el răguşit.

Ea se întoarse cu spatele. Rămaseră aşa multă vreme, luptîndu-se amîndoi cu emoțiile nerostite, cu furia şi cu neputința.

– Locul meu nu e lîngă tine, spuse ea cu greu. Locul meu este aici, cu... Cu lordul Sandsridge.

– Nu ai cum să mă convingi că-l preferi pe el în locul meu. Nu după tot ce-a fost între noi, fir-ar să fie! M-ai lăsat să te ating şi să te îmbrățişez aşa cum lui nu i-ai dat voie.

– Am primit ce căutam, se forță ea să rostească. La fel şi tu. După ce pleci, o să-ți dai seama că aşa e cel mai bine.

McKenna aproape că îi strivi mîna în mîna lui. Îi răsuci palma în sus şi-şi sprijini capul în ea.

– Aline, şopti, renunţînd la orice mîndrie, mă tem de ce-o să ajung dacă nu mă mai vrei în viaţa ta.

Pe ea o dureau capul şi gîtul. Începu în sfîrşit să plîngă, iar lacrimile îi curseră şiroaie pe obraji. Îşi smulse mîna din mîna lui, deşi tot ce-şi dorea mai mult pe lume era să-l strîngă în braţe.

– O să fie bine, spuse cu vocea tremurată, ştergîndu-şi lacrimile cu mîneca rochiei şi îndepărtîndu-se fără să privească înapoi.

– O să te descurci, McKenna. Du-te înapoi la New York. Nu te vreau.

Doamna Faircloth aranja un rînd de pahare din cristal pe raftul din dormitorul ei, acolo unde erau păstrate sub cheie cele mai valoroase şi mai fragile obiecte din casă. Uşa camerei sale era pe jumătate deschisă. Auzi pe cineva care se apropia încet, aproape fără voie. Se aplecă puţin în spate, ca să vadă de după uşa dulapului, şi dădu cu ochii de silueta mare a lui McKenna. Figura îi era ascunsă în penumbră. Simţi o undă de regret cînd se gîndi că, probabil, venise să-şi ia la revedere.

Îşi aminti că-i propusese să meargă cu el în America şi îşi dori să poată să accepte. „Găină bătrînă şi prostănacă", se certă ea în gînd, ştiind că era prea tîrziu ca o femeie de vîrsta ei să-şi părăsească oraşul natal. Cu toate astea, ideea traiului pe alt continent îi dăduse un neaşteptat sentiment de aventură. Ar fi putut să fie minunat, se gîndi cu nostalgie, să trăiască un lucru atît

de nou şi de neobişnuit acum, la bătrîneţe, însă nu putea s-o părăsească pe lady Aline, pe care o iubea prea mult. O îngrijise de mică şi luase parte la toate bucuriile şi tragediile vieţii ei. Deşi ţinea la Livia şi la Marcus, Aline era preferata ei. În orele în care fata era aproape să moară, menajera simţise disperarea unei mame care-şi pierde copilul. În anii de după aceea, în care o privise luptîndu-se cu secrete de temut şi visuri spulberate, legătura dintre ele devenise şi mai strînsă. Cîtă vreme Aline avea nevoie de ea, doamnei Faircloth nici nu i-ar fi trecut prin cap s-o părăsească.

– McKenna, spuse, primindu-l bucuroasă.

El păşi în încăperea tăcută, luminată numai de o lampă, iar expresia de pe figura sa o sperie pe menajeră. Îşi aminti de prima dată cînd îl văzuse, un copil din flori rămas fără mamă, cu ochii albaştri-verzui şi reci. În ciuda faptului că pe chipul său nu se citea nimic, McKenna era învăluit de sentimente de furie şi durere, profunde şi absolute, pe care nu putea să le rostească. Nu reuşi decît să se uite la ea, fără să-şi dea seama de ce avea nevoie. Se apropie, fiindcă nu ştia ce altceva să facă.

Doamna Faircloth înţelese că starea nu putea să i se tragă decît de la un singur lucru. Merse şi închise imediat uşa. Servitorii de la Stony Cross Park ştiau că nu trebuie să o deranjeze dacă are uşa închisă. Nici unul dintre ei n-ar fi bătut decît dacă ameninţa vreo catastrofă. Se întoarse cu faţa spre McKenna şi îşi desfăcu braţele într-un gest matern. El merse imediat la ea, îşi sprijini capul pe umărul ei şi plînse.

Aline nu-şi mai amintea ce făcuse în restul zilei. Nu mai ştia decît că îşi jucase mecanic rolul de gazdă, vorbise şi zîmbise, dar nu observase cu cine este sau ce spune. Livia încercă să o ajute şi atrase atenţia spre ea, devenind mai veselă şi mai încîntătoare decît de obicei. Cînd cineva observase că McKenna nu venise la ultima lor cină împreună, Gideon Shaw îl scuzase, spunînd pe un ton degajat:

– Mă tem că aranjează ultimele detalii pentru plecarea sa de mîine şi îmi pregăteşte mie liste lungi de îndatoriri.

Înainte ca oaspeţii să pună şi alte întrebări, Shaw îi uimi pe toţi cu vestea că, în loc să se întoarcă la New York, el avea de gînd să rămînă la Londra şi să conducă nou-înfiinţatul birou din oraş.

Chiar şi amorţită, Aline tresări auzind vestea. Se uită repede la Livia, care era foarte atentă la o bucată de cartof pe care o tăia în felii minuscule. Oricum, lipsa ei de interes nu îi ascunse obrajii îmbujoraţi. Shaw rămînea în Anglia pentru ea, îşi dădu seama Aline, întrebîndu-se la ce fel de înţelegere ajunseseră cei doi. Aruncă o privire spre Marcus, aşezat în capul mesei. Şi el se întreba, probabil, acelaşi lucru.

– Londra e onorată de prezenţa dumitale, domnule Shaw, spuse el. Pot să te întreb unde ai să locuieşti?

Shaw îi zîmbi cu fascinaţia unuia care descoperise ceva nou despre sine.

– O să rămîn la Rutledge pînă cînd încep lucrările la clădirea cea nouă, după care o să găsesc un loc mai potrivit de închiriat.

– Permite-mi să-ți ofer ajutorul meu în această problemă, rosti Marcus politicos, aruncîndu-i o privire calculată.

Era clar că plănuieşte să controleze cît putea de mult situația.

– Pot să le vorbesc cunoştinţelor mele din oraş ca să găsim un loc potrivit pentru dumneata.

– Nici nu mă îndoiesc, răspunse Shaw cu ochii strălucind de amuzament, semn că înțelesese intențiile lui Westcliff.

– Dar trebuie să te întorci la New York! se lamentă Susan Chamberlain aruncîndu-i o privire urîtă. Doamne, Gideon, nu poți să renunți aşa la responsabilitățile tale! Cine o să se ocupe de afacerile familiei, cine o să ia decizii...

Se opri, înțelegînd brusc.

– Nu. Doar nu îl pui pe barcagiul ăla să conducă familia Shaw! Ți-ai pierdut mințile în alcool!

– Ba sînt perfect treaz, o informă Shaw pe un ton sec. Iar actele au fost deja semnate. Mă tem că nu prea mai ai ce să faci, surioară. McKenna are relații bune cu toți asociații noştri şi numai el are toate informațiile despre conturile şi contractele noastre. N-ai decît să stai deoparte şi să te laşi pe mîna lui.

Furioasă, Susan Chamberlain ridică paharul cu vin şi bău, în timp ce soțul ei încerca s-o liniştească murmurîndu-i împăciuitor. Gideon continuă să mănînce liniştit, de parcă nici nu şi-ar fi dat seama că tulburase apele. Întinse mîna spre carafa cu apă şi îi aruncă o privire Liviei, care îi zîmbi discret.

– Sper că o să avem plăcerea să vă vedem din cînd în cînd, domnule Shaw, murmură Aline.

Americanul cel chipeş se răsuci spre ea, privind-o cu o expresie enigmatică.

– Mi-ar plăcea să se poată, doamnă. Oricum, mă tem că o să fiu foarte ocupat destul de multă vreme.

– Înțeleg, spuse Aline încet, pricepînd ce avea el de gînd.

Îşi ridică paharul de apă şi făcu un gest în direcția sa, un toast de încurajare, iar el răspunse înclinînd capul în semn de mulțumire.

Aline nu era atît de laşă încît să se ascundă în dormitorul ei ca să nu dea ochii cu McKenna, deşi ideea nu îi displăcea. Cuvintele lui şoptite din ziua de dinainte o distruseseră. Ştia că, probabil, i se părea de neînțeles faptul că-l respinsese şi nu avea de ales, trebuia să creadă că nu-l iubeşte. Gîndul că avea să-l vadă în acea dimineață i se părea insuportabil, dar simțea că trebuie să aibă curaj să-şi ia la revedere de la el.

Foaierul şi curtea din față erau pline de servitori şi de oaspeți care se pregăteau de plecare. Pe alee aşteptau trăsuri aliniate, în care erau încărcate chiar atunci cutii şi valize. Aline şi Marcus treceau de la unul la altul, luîndu-şi la revedere şi conducîndu-i pe oaspeți către trăsurile lor. Livia nu era nicăieri, iar Aline bănui că sora ei se despărțea de Gideon Shaw în intimitate.

Din discuția scurtă pe care o avusese cu ea de dimineață, Aline înțelesese că ei doi hotărîseră să nu se vadă cîteva luni, ca Shaw să aibă timp şi loc să lupte cu

dependența de băutură. Stabiliseră, oricum, să corespondeze în tot acest timp, ceea ce însemna că vor continua să fie împreună prin intermediul scrisorilor. Aline zîmbise cu amuzament şi înțelegere cînd Livia îi spusese despre asta.

– Voi doi ați făcut lucrurile pe dos. De obicei, o relație începe cu schimbul de scrisori şi duce treptat la o mai mare apropiere, pe cînd tu şi domnul Shaw...

– Am început în pat şi continuăm prin corespondență, încheie Livia scurt. Nici unul dintre membrii familiei Marsden nu face lucrurile cum trebuie, nu-i aşa?

– Aşa este.

Aline se bucurase că ea şi sora ei se împăcau din nou bine.

– Sînt curioasă cum o să vă descurcați să rămîneți despărțiți atîta timp.

– Pe undeva, abia aştept, spuse Livia. O să fie mai uşor să-mi dau seama ce simt pentru domnul Shaw cînd o să comunic cu el numai cu mintea şi cu inima, fără să implicăm şi corpul.

Zîmbise larg şi recunoscuse roşind:

– Deşi o să-mi lipsească aspectele fizice.

Aline se uitase în depărtare, pe fereastra prin care se vedea pajiştea din fața conacului, luminată de primele raze de soare ale zilei. Zîmbise cu tristețe gîndindu-se la cît avea să-i lipsească şi ei căldura brațelor unui bărbat.

– O să fie bine, rostise. Am mari speranțe pentru tine şi pentru domnul Shaw.

– Dar tu şi cu McKenna? Voi aveți speranțe?

Livia văzuse expresia de pe chipul lui Aline şi se încruntase.

– Lasă. N-ar fi trebuit să te întreb. Mi-am promis că n-o să mai spun nimic despre subiect, şi de acum înainte am de gînd să tac chiar dacă mor din cauza asta.

Aline reveni brusc în prezent. Unul dintre servitori, Peter, nu reuşea să ridice un geamantan greu în spatele uneia dintre trăsuri. În ciuda faptului că era bine făcut, greutatea valizei care avea cupru la colţuri îl dobora. Obiectul alunecă, ameninţînd să-l strivească pe Peter.

Doi dintre oaspeţi, domnul Cuyler şi domnul Chamberlain, observară dificultatea servitorului, dar nici unuia nu-i trecu prin cap să-l ajute. Se îndepărtară amîndoi de trăsură, continuînd să vorbească şi uitîndu-se la Peter, care se chinuia cu bagajul. Aline se uită în jur, căutînd un alt servitor care ar fi putut să-l ajute pe tînăr. Înainte să poată să spună vreun cuvînt, însă, McKenna apăru de nicăieri, se îndreptă spre trăsură şi împinse valiza cu umărul. Muşchii braţelor şi spatelui i se încordară, întinzînd cusăturile hainei pe care o purta, dar reuşi să pună bagajul la locul lui, apoi îl ţinu, cît timp Peter îl legă cu nişte curele din piele.

Cuyler şi Chamberlain se întoarseră cu spatele, de parcă s-ar fi simţit stînjeniţi să-l vadă pe unul de-al lor că îl ajută pe un servitor. Simplul fapt că McKenna era puternic părea să fie un punct în defavoarea sa, pentru că-i trăda originile umile şi faptul că fusese nevoit să muncească din greu pentru a-şi cîştiga existenţa, făcînd lucruri pe care nici un domn nu le-ar fi făcut. Pînă la urmă, bagajul rămase la locul său, iar McKenna păşi înapoi. Servitorul îi mulţumi, iar el dădu din cap. Aline se gîndi că, dacă n-ar fi plecat niciodată de la Stony Cross Park,

ar fi fost cu siguranță în locul lui Peter, în continuare servitor. Pentru ea n-ar fi contat cîtuşi de puțin. L-ar fi iubit oriunde s-ar fi dus, orice ar fi făcut, şi o chinuia gîndul că el n-avea să afle asta niciodată.

Simțind că e privit, McKenna se uită în direcția ei, apoi întoarse repede capul. Strînse din dinți şi rămase pe loc o vreme, nemişcat, după care se uită din nou la ea. Expresia de pe chipul său o sperie. Era rece şi rezervată, iar Aline înțelese că sentimentele pentru ea se transformau într-o ostilitate pe măsura iubirii pe care-o simțise înainte. Curînd avea s-o urască, se gîndi cu resemnare, dacă nu cumva o ura deja.

McKenna îşi îndreptă spatele şi se apropie de ea, oprindu-se la un braț distanță. Tăcură amîndoi, suferind, în timp ce grupuri mici discutau şi se mişcau în jurul lor. Unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcu Aline în toată viața ei fu să ridice privirea şi să se uite în ochii lui verzi-albăstrui, aproape acoperiți de pupilele negre. Părea palid pe sub bronzul sănătos, iar vitalitatea sa obişnuită era strivită sub un val greu de înnegurare. Aline coborî privirea.

– Îți doresc numai bine, McKenna, şopti pînă la urmă.

El rămase nemişcat.

– Şi eu ție, la fel.

Urmă încă o clipă de tăcere care aproape că o strivi sub greutatea sa.

– Sper să ai o călătorie plăcută şi sigură.

– Mulțumesc.

Neîndemînatică, Aline îi oferi mîna ei. McKenna nu făcu nici o mişcare. Ea simți cum îi tremură degetele.

Chiar cînd începu să se retragă, el îi prinse mîna şi o duse la buze. Atingerea gurii lui era rece şi uscată.

– La revedere, murmură.

Lui Aline i se puse un nod în gît şi rămase tăcută, tremurînd, cu mîna în aer după ce el îi dădu drumul. Strînse încet degetele şi duse pumnul în dreptul taliei, apoi se întoarse cu spatele fără să ştie prea bine ce face. Simți că el o priveşte cum se îndepărtează. Cînd începu să urce scările din fața conacului, țesutul cicatrizat îi ținu genunchiul, iar arsura enervantă şi persistentă îi umplu ochii de lacrimi furioase.

Capitolul nouăsprezece

După ce plecă şi ultimul oaspete, Aline se îmbrăcă într-o rochie comodă de casă şi merse în salonul familiei, unde se ghemui pe o canapea şi e uită în gol ore în şir. În ciuda faptului că era o zi caldă, ea tremura sub pătura subțire, cu degetele reci, înghețate. La rugămintea sa, o servitoare veni să aprindă focul şi îi aduse un ceai fierbinte, însă nimic nu reuşi s-o încălzească.

Auzi sunetele făcute de servitoarele care ordonau camerele, paşi pe scări – se făcea curățenie generală în conacul acum rămas fără vizitatori. Aline însăşi avea treabă. Era nevoie să verifice proviziile, să se consulte cu doamna Faircloth despre camerele ce trebuiau închise şi cumpărături, însă ea se simțea ca un ceas cu mecanismul stricat, încremenită şi inutilă.

Adormi pe canapea pînă cînd focul aproape că se stinse şi lumina soarelui dispăru în spatele draperiilor pe jumătate trase, lăsînd loc înserării. Un sunet slab o trezi, făcînd-o să se mişte împotriva voinței ei. Deschise ochii, obosită, şi-l văzu pe Marcus, care se oprise lîngă şemineu şi o privea ca pe o enigmă complicată.

– Ce vrei? întrebă ea încruntîndu-se.

Se ridică şi se frecă la ochi. Marcus aprinse o lampă de lîngă divan.

– Doamna Faircloth mi-a spus că n-ai mîncat nimic toată ziua.

Aline clătină din cap.

– Sînt obosită. O să mănînc mai tîrziu.

Fratele ei se apropie şi se încruntă.

– Arăți ca naiba.

– Mulțumesc, spuse ea scurt. După cum am mai spus, sînt obosită. Am nevoie de somn, atîta tot...

– Ai dormit aproape toată ziua şi nu ți-a folosit la nimic.

– Ce vrei, Marcus? întrebă ea începînd să se enerveze.

El nu se grăbi să-i răspundă. Băgă mîinile în buzunarele hainei şi păru că se gîndeşte la ceva. Pînă la urmă îi privi genunchii acoperiți de faldurile rochiei albastre din muselină.

– Am venit să te rog un lucru, spuse încurcat.

– Ce?

El făcu semn spre picioarele ei.

– Îmi dai voie să le văd?

Aline îl privi fără să priceapă.

– Picioarele?

– Da.

Marcus se aşeză în cealaltă parte a canapelei, cu chipul lipsit de orice expresie. Nu-i mai ceruse niciodată aşa ceva. De ce voia să-i vadă picioarele tocmai acum, după atîția ani? Aline nu-şi dădea seama ce motiv ar fi putut să aibă şi era prea obosită ca să încerce să descurce ițele încurcate ale tuturor emoțiilor pe care le simțea. Cu siguranță că nu avea ce să fie rău dacă îi arăta

picioarele. Înainte să apuce să se gîndească mai bine, îşi scoase pantofii. Avea picioarele goale pe sub rochie. Le aşeză pe pernele de pe canapea, ezită puţin, apoi îşi ridică tivul rochiei pînă la genunchi.

În afară de faptul că îşi tresări aproape imperceptibil, Marcus nu avu nici o reacţie la vederea picioarelor ei. Privirea lui întunecată alunecă pe deasupra modelului cicatrizat, peste locurile cu piele îngroşată şi chinuită, pînă jos, la tălpile albe, care făceau notă discordantă. Aline se uită la chipul lui impasibil şi nu-şi dădu seama că-şi ţine respiraţia decît atunci cînd simţi durere în piept. Oftă profund, uimită că avusese atîta încredere în fratele ei.

– Nu sînt frumoase, spuse acesta într-un final, dar nu sînt pe cît de rău mă aşteptam să fie.

Cu grijă, îi trase rochia în jos, acoperindu-i picioarele.

– Lucrurile care nu se văd sînt adesea mai rele în mintea noastră decît în realitate.

Aline se uită curioasă la el, atît de protector, atît de încăpăţînat şi adesea atît de enervant. Ajunsese să-l iubească foarte mult. Cînd erau mici, nu se cunoşteau aproape deloc. De cînd murise tatăl lor însă, Marcus se dovedise a fi un bărbat blînd şi de onoare. La fel ca şi ea, ţinea la independenţa sa, era sociabil, dar reţinut. Spre deosebire de ea, el era întotdeauna foarte sincer, chiar şi atunci cînd adevărul era dureros.

– De ce ai vrut să le vezi tocmai acum? îl întrebă.

El o surprinse, zîmbind ironic.

– N-am ştiut niciodată cum să mă port cu tine din cauza accidentului. Mi-aş fi dorit să nu fi suferit. Nu pot

să nu simt că aş fi putut să te apăr, dar n-am făcut-o. Mi-e greu să te văd aşa şi să nu pot să te vindec.

Ea clătină din cap, uluită.

– Dumnezeule mare, Marcus, cum ai fi putut să previi accidentul? Îţi asumi prea multă responsabilitate, nu crezi?

– Am ales să iubesc puţini oameni pe lumea asta, murmură el, dar tu şi cu Livia faceţi parte dintre ei şi aş da orice ca nici una dintre voi să nu sufere vreodată.

Aline îi zîmbi, simţind că amorţeala care o cuprinsese începea să se destrame. În ciuda a ceea ce ştia că e mai bine, nu reuşi să se abţină şi-l întrebă, încercînd să amuţească flacăra de speranţă care-i încolţise în suflet:

– Marcus, rosti ezitînd, dacă ai iubi o femeie, te-ar opri cicatricele să...

– Nu, o întrerupse el ferm. Nu le-aş lăsa să mă oprească.

Aline se întrebă dacă era adevărat. Oare nu cumva dorea doar s-o apere, să-i cruţe sentimentele? Însă Marcus nu era omul care să mintă din milă.

– Nu mă crezi? o întrebă.

Ea îl privi nesigură.

– Vreau să te cred.

– Greşeşti cînd spui că vreau o femeie perfectă. Îmi place frumuseţea fizică la fel ca oricărui alt bărbat, dar ea nu e o condiţie fără de care să nu pot să trăiesc. Ar însemna să fiu ipocrit, nefiind eu însumi cine ştie ce chipeş.

Aline tăcu, surprinsă, şi îi privi trăsăturile late, maxilarul puternic, ochii negri şi inteligenţi de sub linia sprîncenelor.

– Eşti atrăgător, spuse ea sinceră. Poate că nu în felul în care este domnul Shaw, dar, pe de altă parte, puțini bărbați sînt ca el.

Fratele ei ridică din umeri.

– Crede-mă că nu contează. Felul în care arăt n-a fost niciodată un impediment, lucru care mi-a dat o perspectivă mai largă asupra ideii de frumusețe fizică, una pe care cineva atît de frumos ca tine nu prea are cum s-o capete.

Aline se încruntă, întrebîndu-se dacă nu cumva tocmai fusese criticată.

– Cred că este extraordinar de dificil, continuă Marcus, pentru o femeie atît de frumoasă ca tine să simtă că are o parte ruşinoasă care trebuie ascunsă. Nu te-ai împăcat niciodată cu asta, nu-i aşa?

Aline îşi sprijini capul de spătarul canapelei şi clătină din cap.

– Urăsc cicatricele astea. O să-mi doresc întotdeauna să nu le mai am, dar nu pot să fac nimic ca să schimb asta.

– Exact aşa cum nici McKenna nu poate să-şi schimbe originile.

– Dacă încerci să faci o paralelă, Marcus, să ştii că n-are rost. Originile lui n-au contat niciodată pentru mine. Nimic n-ar putea să mă facă să nu-l mai iubesc sau să nu-l mai vreau...

Se opri brusc, înțelegînd ce voia el să spună.

– Nu crezi că şi el ar simți la fel în legătură cu picioarele tale?

– Nu ştiu.

– Pentru Dumnezeu, du-te şi spune-i adevărul. Nu e momentul să laşi mîndria să te împiedice.

Cuvintele lui o făcură să se înfurie deodată.

– N-are de-a face cu mîndria!

– Serios? rosti Marcus pe un ton sarcastic. Nu poţi să-i spui lui McKenna că nu eşti perfectă. Ce e asta, dacă nu mîndrie?

– Nu-i aşa de simplu, protestă ea.

El făcu o grimasă de nerăbdare.

– Poate că problema nu e simplă, dar soluţia este. Trebuie să începi să te porţi ca o femeie matură ce eşti şi să accepţi faptul că ai şi tu defecte. Dă-i amărîtului ăluia ocazia să-ţi dovedească iubirea lui în ciuda faptului că nu eşti perfectă.

– Infatuat nesuferit ce eşti, spuse ea cu greu, dorindu-şi să poată să-l pălmuiască.

Marcus zîmbi trist.

– Du-te după el, Aline, sau promit că mă duc şi-i spun eu însumi.

– N-ai face una ca asta!

– Am pregătit deja trăsura, o informă. Plec spre Londra în cinci minute, cu sau fără tine.

– Pentru Dumnezeu, explodă ea, nu oboseşti niciodată să le spui tuturor celorlalţi cum ar trebui să-şi trăiască viaţile?

– De fapt, să ştii că nu.

Aline nu ştia dacă să rîdă sau să fie exasperată de răspunsul lui.

– Pînă azi ai făcut tot posibilul ca să împiedici relaţia mea cu McKenna. De ce te-ai răzgîndit tocmai acum?

– Ai treizeci şi unu de ani şi eşti nemăritată. Mi-am dat seama că, probabil, asta e singura mea ocazie să scap de tine.

Marcus zîmbi larg şi se feri ca să evite lovitura nu prea hotărîtă a pumnului ei, apoi o strînse în braţe.

– Şi vreau să fii fericită, îi şopti.

Ea îşi lipi obrazul de umărul lui şi simţi că-i dau lacrimile.

– M-am temut că McKenna o să te rănească, spuse Marcus. Cred că asta intenţiona cînd a venit aici, dar n-a putut să-şi ducă planul la bun-sfîrşit. Te-a iubit chiar şi cînd credea că l-ai trădat. Azi, cînd a plecat, părea mai mic. Mi-am dat seama că tu eşti un pericol mai mare pentru el decît a fost el vreodată pentru tine. Mi-a fost milă, fiindcă orice bărbat se teme să nu fie rănit în felul ăsta.

Marcus căută o batistă.

– Poftim, ia asta înainte să-mi distrugi haina.

Aline îşi suflă nasul, retrăgîndu-se de lîngă el. Se simţea îngrozitor de vulnerabilă, de parcă ar fi îndemnat-o să sară de pe vîrful unei stînci.

– Mai ştii cînd mi-ai spus că nu-ţi place să-ţi asumi riscuri? Ei bine, nici mie nu-mi place.

– Din ce-mi amintesc, eu am spus „riscuri inutile", îi răspunse el cu blîndeţe. Acesta mi se pare un risc necesar, nu găseşti?

Aline se uită la el fără să clipească. Oricît ar fi încercat, nu putea să scape de nevoia pe care avea să o simtă tot restul vieţii ei, şi asta indiferent ce ar fi ales să facă în acel moment. Nimic nu s-ar fi terminat odată cu plecarea

lui McKenna din Anglia. Nu şi-ar fi găsit pacea mai tîrziu, aşa cum nu o găsise nici în ultimii doisprezece ani. I se făcu rău şi se sperie cînd înţelese asta, dar se şi bucură. Un risc necesar...

– O să merg la Londra, spuse, iar vocea îi tremură doar puţin. Am nevoie de cîteva minute ca să mă schimb în hainele de călătorie.

– N-avem timp de aşa ceva.

– Dar nu sînt îmbrăcată ca să ies în public...

– S-ar putea să nu ajungem la vapor nici dacă plecăm acum.

Speriată de cuvintele lui, Aline se încălţă la loc.

– Marcus, trebuie să mă duci acolo la timp!

În ciuda sfatului fratelui său, care-i spusese că ar trebui să doarmă pînă la Londra, Aline rămase trează aproape toată noaptea. Simţea cum i se strînge stomacul din cînd în cînd. Se uita în interiorul întunecat al trăsurii şi se întrebă dacă avea să ajungă la timp, înainte ca vasul lui McKenna, Britannia, să piece spre America. Uneori, tăcerea era întreruptă de sforăitul lui Marcus, care aţipea pe bancheta din faţa ei. Cîndva înainte de răsărit, o cuprinse epuizarea şi adormi în capul oaselor, cu obrazul lipit de draperia din catifea care acoperea peretele interior. Pluti într-un vid lipsit de vise şi se trezi cu greu cînd simţi mîna lui Marcus pe umăr.

– Ce e? întrebă, clipind şi gemînd, apoi clătinînd din cap.

– Deschide ochii. Am ajuns în port.

Aline se ridică greu, iar Marcus bătu în uşa trăsurii. Peter, vizitiul lor, care părea şi el cam obosit, deschise.

Imediat, o combinație de mirosuri neobișnuite umplu trăsura. Era o aromă grea, de peşte, cărbune şi tutun. Țipetele pescăruşilor se amestecau cu vocile oamenilor, care strigau lucruri ca „strînge cablul" şi „plecăm" şi alte lucruri neinteligibile. Marcus sări pe caldarîm, iar Aline îşi dădu la o parte o şuviță de păr şi se aplecă să se uite după el.

Peisajul din port era animat şi o mulțime de catarge se ridicau în aer. De ambele părți ale canalului erau barje cu cărbune, vapoare cu abur şi foarte mulți negustori. Muncitorii din port, asudați şi murdari, se foloseau de cîrlige ca să care cutii, butoaie şi pachete de toate felurile în şi de la depozitele din apropiere. Nişte macarale aşezate la rînd se mişcau încontinuu, fiecare braț lung de metal fiind condus de cîte doi bărbați care descărcau marfă de pe un vas. Era o muncă grea şi periculoasă, iar lui Aline nu-i venea să creadă că McKenna îşi cîştigase cîndva existența făcînd asta.

La capătul îndepărtat al docurilor se ardea într-un furnal tutunul stricat, iar fumul lui albastru se ridica spre cer.

– Se numeşte pipa reginei, spuse Marcus sec, uitîndu-se în direcția privirii ei.

Aline văzu în depărtare, în spatele depozitelor de pe chei, un vapor mare cu aburi.

– Acela e vasul Britannia?

Marcus dădu din cap.

– Mă duc să rog pe cineva să-l aducă pe McKenna.

Aline strînse pleoapele, încercînd să-şi imagineze chipul lui cînd avea să primească vestea. Probabil că, la starea în care era, n-avea să fie prea bucuros.

– Poate că ar trebui să merg eu la bord, sugeră ea.

– Nu, spuse repede fratele ei. O să ridice ancora curînd şi nu vreau să risc să pleci peste ocean din greşeală.

– McKenna o să piardă cursa şi atunci chiar că o să mă omoare.

Marcus pufni nerăbdător.

– Probabil că vaporul o să plece cît ne contrazicem noi aici. Vrei sau nu să vorbeşti cu el?

– Vreau!

– Atunci rămîi în trăsură. Peter o să aibă grijă de tine. Mă întorc curînd.

– S-ar putea să nu vrea să coboare de pe vapor, spuse ea. L-am rănit, Marcus.

– O să vină, spuse fratele ei calm şi convins. Găsesc eu o cale.

Aline zîmbi ezitant şi se uită la Marcus, care se îndepărta, gata să se lupte, dacă era nevoie, cu un adversar mai înalt cu un cap decît el. Se sprijini de spătarul banchetei şi dădu la o parte draperia. Se uită pe fereastră la un poliţist care se plimba înainte şi înapoi printre rîndurile de pachete stivuite de-a lungul cheiului. În timp ce aştepta îi trecu prin cap că, probabil, arăta foarte rău, cu hainele mototolite şi cu părul în dezordine. Nici măcar nu avea pantofi potriviţi. Nu oferea imaginea tipică a unei doamne venite în vizită la oraş, se gîndi amuzată, privindu-şi pantofii.

Trecură minute bune. Aerul din trăsură era închis şi cald. Aline se hotărî că preferă mirosurile din port în loc de zăpuşeala dinăuntru, aşa că dădu să bată la uşa ca

să-l cheme pe Peter. Exact cînd atinse cu degetele panoul de lemn, portiera se deschise larg, cu o mişcare violentă care o sperie. Încremeni cu mîna în aer. McKenna apăru în dreptul uşii, iar umerii lui laţi împiedicară lumina soarelui să intre.

Întinse mîna şi o apucă de braţ de parcă ar fi încercat s-o salveze de la cădere. Apăsarea disperată a degetelor lui îi provocă durere. Tresărind, Aline se gîndi că McKenna părea un străin. Nu-i venea să creadă că bărbatul cu trăsături dure din faţa ei era cel care o strînsese în braţe şi o sărutase atît de tandru.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el repede, apăsat. Ai fost la doctor?

– Poftim? îl întrebă Aline nedumerită. De ce aş avea nevoie de doctor?

McKenna o privi bănuitor şi luă brusc mîna de pe braţul ei.

– Nu eşti bolnavă?

– Nu. De ce ai crede că...

Înţelese şi se uită urît la fratele ei, care era chiar în spatele lui McKenna.

– Marcus! Nu trebuia să-i spui aşa ceva!

– Altfel n-ar fi venit, rosti acesta fără nici o remuşcare.

Aline îi aruncă o privire supărată. De parcă situaţia n-ar fi fost şi aşa destul de complicată, Marcus reuşise să-l enerveze şi mai tare pe McKenna. Fără să regrete nimic, fratele ei se dădu la o parte din faţa trăsurii ca să le dea celor doi ocazia să vorbească între patru ochi.

– Îmi pare rău, îi spuse Aline lui McKenna. Te-a indus în eroare. Nu sînt bolnavă. Am venit pentru că vreau neapărat să îţi vorbesc.

McKenna o privi încremenit.

– Nu mai avem ce să ne spunem.

– Ba da, insistă ea. Mi-ai spus alaltăieri că o să fii sincer cu mine, ca să nu regreți tot restul vieții. Ar fi trebuit să fac şi eu acelaşi lucru şi îmi pare rău că n-am făcut-o, dar am călătorit toată noaptea ca să te prind înainte să pleci din Anglia. Te rog, nu, te implor să-mi dai ocazia să-ți explic de ce m-am comportat aşa.

El clătină din cap.

– O să piece din port. Dacă nu mă urc la bord în cinci minute, o să rămîn fără bagaj şi fără acte. N-o să mai am decît hainele de pe mine.

Aline îşi muşcă interiorul obrajilor, încercînd să-şi stăpînească disperarea.

– Atunci o să vin cu tine pe vapor.

– Şi o să călătoreşti peste Atlantic fără să ai la tine măcar o periuță de dinți? o împunse el.

– Da.

McKenna se uită la ea lung, cu asprime. Pe chipul lui nu se putu citi nimic, nici o emoție, nici măcar dacă îi lua în considerare rugămintea sau nu. Întrebîndu-se dacă avea s-o refuze, Aline căută cuvintele potrivite, cheia ca să-i descuie inima înghețată, şi atunci observă vena care-i pulsa violent pe tîmplă şi o cuprinse un val de speranță. Nu era indiferent, oricît s-ar fi străduit să se prefacă.

Poate că singura cale ca să-i repare orgoliul rănit era să renunțe de tot la al ei. Deşi nu voia să se arate atît de vulnerabilă, îi vorbi pe un ton mai umil decît folosise vreodată, în toată viața ei:

– Te rog, dacă mai simți ceva pentru mine, nu te urca înapoi pe vapor. Jur că nu o să-ți mai cer niciodată nimic altceva. Te rog, dă-mi voie să-ți spun adevărul, McKenna.

Tăcerea cuprinse din nou spațiul strîmt al trăsurii, iar el strînse din dinți pînă cînd un mușchi al feței începu să-i zvîcnească.

– Fir-ai tu să fii, spuse încet.

Aline își dădu seama, amețită de ușurare, că n-avea s-o refuze.

– Să mergem la Marsden Terrace? îndrăzni să șoptească.

– Nu. N-am de gînd să-l las pe fratele tău să ne supravegheze. Poate să se ducă el la Marsden Terrace, și noi doi o să vorbim în apartamentul lui Shaw de la Rutledge.

Aline se temu să mai spună ceva, ca nu cumva să-l facă să se răzgîndească. Dădu din cap și se sprijini de spătarul banchetei. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

McKenna îi dădu instrucțiuni vizitiului și urcă în trăsură. Marcus îl urmă imediat. Nu părea prea încîntat de plan, fiindcă i-ar fi plăcut ca situația să rămînă sub controlul său. Cu toate astea, nu spuse nimic, ci doar se așeză alături de Aline, cu brațele încrucișate la piept.

Tăcerea era grea și copleșitoare în trăsura care se îndepărta de port. Aline se simțea foarte incomod, avea picioarele amorțite, pielea o mînca, era un ghem de emoții și o durea capul. N-o ajuta prea mult nici faptul că McKenna părea la fel de cald și de înțelegător ca un bloc de granit. Nici nu era sigură ce avea să-i spună și cum să-i dezvăluie adevărul fără să-l facă să simtă milă sau dezgust.

Ca şi cînd i-ar fi simţit îngrijorarea, Marcus o luă de mînă, strîngînd-o încurajator. Aline ridică privirea. McKenna observase gestul discret şi privirea lui bănuitoare trecu de la fratele ei la ea.

– Ai putea să începi să-mi explici deja, spuse.

Aline îi aruncă o privire rugătoare şi rosti:

– Aş prefera să aştept, dacă nu te deranjează.

– Bine, spuse el pe un ton sarcastic. Nu se poate spune că n-am destul timp la dispoziţie.

Marcus se crispă la auzul tonului său.

– Ascultă, McKenna...

– Nu-i nimic, îl întrerupse Aline, înghiontindu-l cu cotul. M-ai ajutat suficient, Marcus. Mă descurc de aici încolo.

Fratele ei se încruntă.

– Chiar şi aşa, nu sînt de acord să mergi la un hotel, singură, fără o rudă sau o servitoare care să te însoţească. O să se vorbească despre tine şi nu vreau...

– Bîrfele sînt ultima mea grijă, îl întrerupse Aline, apăsînd mai tare cu cotul în coastele lui, pînă cînd Marcus scoase un sunet nemulţumit şi tăcu.

După un timp care ei i se păru nesfîrşit, ajunseră la hotelul Rutledge. Trăsura se opri în strada mică din spatele uneia dintre case. Aline era în agonie. McKenna coborî, apoi o ajută şi pe ea să coboare. Întorcîndu-se, tînăra îl privi pe fratele ei. Văzînd neajutorarea şi spaima din ochii ei, Marcus dădu din cap, un gest menit să o încurajeze, apoi îi vorbi aspru lui McKenna:

– Aşteaptă. Vreau să-ţi spun ceva.

Acesta ridică o sprînceană întunecată, dar se apropie de Westcliff şi îl privi întrebător şi rece.

– Acum ce mai e?

Marcus se întoarse cu spatele la Aline şi vorbi încet, ca ea să nu poată să-l audă:

– Sper din tot sufletul că nu te-am supraestimat, McKenna. Orice s-ar întîmpla după discuţia cu sora mea, te asigur de un lucru – dacă-i faci vreun rău, o să plăteşti cu viaţa. Literalmente.

Mai mult decît furios, McKenna scutură din cap şi rosti cîteva cuvinte bine alese încet, ca pentru sine. Se apropie de Aline şi o apucă de braţ, conducînd-o fără blîndeţe spre intrarea din spate, acolo unde vizitiul bătuse deja la uşă. Valetul lui Gideon Shaw apăru în prag şi îi privi uluit.

– Domnule McKenna, exclamă el, credeam că vaporul dumneavoastră a plecat deja...

– Aşa şi este, rosti acesta scurt.

Valetul clipi şi se strădui să-şi revină din surpriză.

– Dacă îl căutaţi pe domnul Shaw, să ştiţi că e la birou...

– Vreau să mă folosesc de apartamentele lui pentru cîteva clipe, spuse McKenna. Să nu ne deranjeze nimeni.

Cu un tact demn de laudă, valetul nici nu se uită în direcţia lui Aline.

– Da, domnule.

Brutal, McKenna o conduse pe Aline în casa cu mobilă frumoasă, din lemn închis la culoare şi cu pereţii acoperiţi de tapet violet cu modele în relief. Merseră în salonul din care se vedea dormitorul, prin uşa deschisă. Draperiile grele din catifea erau date la o parte, iar în spatele lor se vedeau perdelele din mătase care îndulceau lumina soarelui.

Aline nu îşi mai putea stăpîni emoţiile şi începu să tremure violent. Strînse din dinţi şi se aşeză într-unul dintre fotoliile mari, din piele. După o pauză lungă, McKenna făcu şi el la fel, privind-o cu răceală. Un ceas mare, antic, bătea încet deasupra şemineului, accentuînd tensiunea dintre ei doi. Aline simţi cum toate gîndurile îi dispar. În trăsură reuşise să compună o explicaţie destul de clară, însă toate frazele atent pregătite îi scăpau acum. Îşi umezi buzele cu vîrful limbii, emoţionată. McKenna îi privi repede gura, apoi se încruntă şi spuse:

– Vorbeşte odată!

Aline inspiră adînc, apoi expiră încet şi duse mîna la frunte.

– Da. Îmi pare rău. Nu ştiu de unde să încep. Mă bucur că am ocazia să-ţi spun în sfîrşit adevărul, doar că e cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată.

Se uită înspre şemineul stins şi strînse cu degetele tapiţeria de pe mînerele fotoliului.

– Cred că sînt o actriţă mai bună decît mi-am imaginat, dacă am reuşit să te conving că pentru mine contează statutul social. Nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr. Nu mi-a păsat niciodată de originile tale, de locul din care vii, de cine eşti... nici dacă ai fi un cerşetor amărît nu mi-ar păsa. Aş face orice şi aş merge oriunde doar ca să fiu cu tine.

Unghiile îi lăsară urme adînci în pielea uzată care acoperea braţele fotoliului. Aline închise ochii.

– Te iubesc, McKenna. Te-am iubit dintotdeauna.

În cameră nu se auzi nimic în afară de ticăitul apăsat al ceasului de deasupra şemineului. Aline continuă, cu impresia că se aude din depărtare:

– Relația mea cu lordul Sandsridge nu e ceea ce pare. Aparența de romantism dintre noi e o păcăleală, una care ne-a folosit amîndurora. El nu mă doreşte şi nici n-ar putea, fiindcă...

Făcu stînjenită o pauză.

– Înclinațiile lui sînt exclusiv spre alți bărbați. M-a cerut de soție ca să ne fie mai simplu, însă l-am refuzat chiar înainte să te întorci tu de la Londra.

Deschise ochii şi se uită în jos, spre poala rochiei, în timp ce amorțeala binecuvîntată pe care o simțise pînă atunci se evaporă. Se simțea expusă şi era mai mult decît speriată. Urma partea cea mai dificilă, să se arate vulnerabilă în fața unui bărbat care ar fi putut s-o distrugă cu un singur cuvînt, un bărbat care era furios din cauza felului în care-l tratase, şi avea dreptate să fie aşa.

– Boala pe care am avut-o cu mult timp în urmă, rosti ea pe un ton răguşit, nu a fost adevărată. Aveai dreptate să te îndoieşti de cuvintele mele. N-am avut febră, am fost rănită într-un incendiu şi am arsuri destul de grave. Eram în bucătărie, cu doamna Faircloth, cînd o tigaie cu ulei încins a declanşat un foc pe grătarul cuptorului. Nu-mi amintesc nimic altceva. Mi s-a spus că hainele mi-au luat foc şi am fost imediat acoperită de flăcări. Am încercat să fug, dar un servitor m-a pus la pămînt şi a stins focul. Mi-a salvat viața. S-ar putea să ți-l aminteşti pe William. Cred că era al doilea în rang dintre servitori, cînd erai tu la Stony Cross.

Făcu o pauză şi respiră adînc. Nu mai tremura la fel de violent şi reuşi în sfîrşit să vorbească pe un ton calm.

– Picioarele mi-au fost arse cu totul.

Riscă să-i arunce o privire lui McKenna, care nu se mai sprijinea de spătarul fotoliului, ci se aplecase puțin înainte, cuprins de tensiune, cu privirea albastră şi aprinsă pe chipul palid.

Aline se uită din nou în altă parte. Dacă l-ar fi privit, n-ar fi reuşit să termine ce avea de spus.

– A fost un coşmar din care nu puteam să mă trezesc. Cînd nu agonizam de durere, din cauza rănilor, eram amețită de morfină. Arsurile putrezeau şi-mi otrăveau sîngele, iar medicul spunea că n-o să rezist nici o săptămînă. Doamna Faircloth a adus o femeie despre care se spunea că are puterea să vindece, dar eu nu voiam să mă fac bine.

Rămase tăcută. Acel moment îi era gravat în amintire, clipa în care doar cîteva cuvinte o aduseseră înapoi de la marginea prăpastiei.

– Care scrisoare? îl auzi pe McKenna întrebînd pe un ton gîtuit.

– Cea pe care i-o trimiseseşi ei, în care cereai bani ca să renunți la ucenicie şi să fugi de la domnul Ilbery. Doamna Faircloth mi-a citit-o şi, cînd am auzit ce-ai scris, mi-am dat seama că, atîta vreme cît tu eşti undeva în lumea asta, eu vreau să continui să trăiesc.

Aline tăcu brusc şi privirea i se înceţoşă. Clipi des ca să alunge lacrimile. McKenna scoase un sunet gutural, se apropie de fotoliul ei şi se aplecă în fața lui, respirînd de parcă ar fi primit o lovitură puternică în capul pieptului.

– Nu credeam că o să te mai întorci vreodată, spuse Aline. Nu voiam să afli despre accident, dar cînd ai venit la Stony Cross am decis că merită să risc doar ca să fiu

aproape de tine, chiar dacă pentru o singură noapte. De asta am...

Ezită, roşind violent.

– În noaptea de după festival...

Respirînd greu, McKenna întinse mîna spre tivul rochiei ei. Aline se aplecă imediat ca să-l oprească, prinzîndu-i încheietura cu o mişcare grăbită.

– Aşteaptă!

El rămase nemişcat, încordat.

– Cicatricele arsurilor sînt foarte urîte, şopti ea, şi îmi acoperă cu totul picioarele. Dreptul e mai rău, cu mai multă piele arsă. Urmele se strîng şi se întăresc pînă cînd mi-e greu chiar să mişc genunchiul.

El lăsă o clipă să treacă, gîndindu-se la ce auzise, apoi îi desfăcu degetele de pe încheietura sa şi îi scoase pe rînd pantofii. Aline se luptă cu un val de greaţă. Ştia exact ce avea să vadă el. Înghiţi în sec de mai multe ori, iar lacrimile sărate îi arseră beregata. El îşi strecură palma pe sub rochia ei şi îi mîngîie gambele crispate pe deasupra pantalonaşilor pe care-i desfăcu din talie. Aline păli, apoi roşi cînd îl simţi trăgîndu-i desuurile în jos.

– Dă-mi voie, murmură el.

Ea se supuse cu neîndemînare, ridicînd şoldurile, în timp ce el îi scoase lenjeria şi o trase de sub rochie. McKenna îi ridică tivul şi-i expuse gambele, iar Aline simţi cum o trec sudori reci pe faţă şi pe gît. Îşi şterse obrajii cu mîneca rochiei. Îngenuncheat înaintea ei, el îi apucă în palme unul dintre picioarele reci ca gheaţa şi le mîngîie cu degetele mari.

– Erai încălțată cînd s-a întîmplat, spuse, uitîndu-se la pielea albă şi fină de pe picioarele ei, la venele albastre din apropierea gleznei.

Ea deschise ochii care acum o usturau şi se uită la creştetul lui acoperit de păr negru.

– Da.

Tresări din tot corpul cînd el îi atinse gleznele. McKenna se opri.

– Te doare?

– Nu.

Aline îşi şterse din nou chipul, tresărind cînd el continuă să-i atingă cu grijă pielea.

– Numai doamna Faircloth mi-a atins vreodată picioarele. În unele locuri nu simt nimic, iar în altele am pielea prea sensibilă.

Îl văzu atingîndu-i gambele şi aproape că se ridică, gata s-o ia la fugă. Transfigurată, nefericită, îi privi degetele care-i atingeau cicatricele înroşite şi aspre.

– Îmi doresc să fi ştiut, murmură el. Ar fi trebuit să fiu alături de tine.

Lui Aline îi venea să plîngă, dar strînse din dinți şi se stăpîni.

– Şi eu voiam să fii cu mine, recunoscu crispată. Întrebam încontinuu de tine. Uneori mi se părea că eşti acolo şi mă ții în brațe, dar doamna Faircloth mi-a spus că deliram.

Mîngîierea lui se opri. Cuvintele păreau să-l fi făcut să tremure, cuprins de răceală. Pînă la urmă continuă să o atingă, îi desfăcu pulpele şi le mîngîie pielea fină de pe partea interioară.

– Deci asta ne-a ținut la distanță, spuse el pe un ton tremurat. De asta nu m-ai lăsat să vin în patul tău şi de asta mi-ai refuzat cererea în căsătorie. De asta a trebuit să aflu adevărul de la Livia, despre ce-a făcut tatăl tău, în loc să-l aud de la tine.

– Da.

McKenna se ridică în genunchi şi apucă brațele fotoliului pe care stătea Aline, cu chipul la numai cîțiva centimetri de al ei. Ea fusese pregătită să-l vadă regretînd ce se întîmplase, întristîndu-se sau respingînd-o, dar nu-şi imaginase că el o să se înfurie. Nu se aşteptase să vadă emoția aceea atît de primitivă în ochii lui şi expresia unui om aproape scos din minți.

– Ce ai înțeles tu cînd eu ți-am spus că te iubesc? Credeai că o să-mi pese vreun pic de cicatricele astea?

Şocată de reacția sa, Aline dădu scurt din cap, o singură dată.

– Doamne!

Sîngele i se urcă la cap, colorîndu-i obrajii.

– Dacă situația ar fi fost invers, şi eu aş fi fost cel rănit, m-ai fi părăsit?

– Nu!

– Atunci de ce te-ai aşteptat la mai puțin din partea mea?

Ieşirea explozivă o făcu să se ghemuiască în fotoliul ei. McKenna se aplecă înainte, după ea, acum supărat, nu doar furios.

– Fir-ai tu să fii, Aline!

Îi apucă obrajii între palme care tremurau, privind-o cu ochi strălucitori.

– Tu eşti jumătatea mea, îi spuse răguşit. Cum ai putut să crezi că nu te vreau? Ne-ai chinuit pe amîndoi fără nici un motiv!

Era clar că nu pricepea de ce se temea ea. Îi apucă încheieturile mîinilor, strîngînd, dar nu putu să vorbească. McKenna o privi atent, furios şi îngrijorat.

– Ce e?

Îi dădu la o parte părul de pe frunte cu degetele uneia dintre mîini, în timp ce cu cealaltă îi ţinu mai departe obrazul.

– Una era să faci dragoste cu mine cînd nu ştiai despre cicatrice, dar acum, că ştii, o să-ţi fie dificil, poate chiar imposibil...

Ochii lui străluciră într-un fel care pe ea o sperie.

– Te îndoieşti că aş putea să fac dragoste cu tine?

Repede, Aline îşi acoperi picioarele, simţindu-se uşurată cînd nu le mai văzu.

– Am nişte arsuri oribile, McKenna.

El blestemă atît de urît încît o sperie, apoi îi apucă din nou obrajii în palme, obligînd-o să-l privească, şi îi vorbi cu un glas aproape sălbatic:

– Timp de doisprezece ani am fost chinuit tot timpul, mi-am dorit să te ţin în braţe şi am crezut că nu o să se poată niciodată. Te vreau dintr-o mie de motive care n-au de-a face cu picioarele tale şi, nu, te vreau fără nici un motiv. Te vreau pentru că eşti tu. Vreau să fac dragoste cu tine ore, zile, săptămîni întregi. Vreau să te văd de dimineaţă pînă seara. Vreau să te văd cum plîngi, cum rîzi, vreau să mă săruţi, să-ţi miros parfumul şi să-ţi gust pielea, să-ţi simt respiraţia pe obrazul meu. Vreau să te văd înainte să mor, să-mi dau duhul în braţele tale.

Scutură capul, uitîndu-se la ea ca un condamnat în fața călăului.

– Aline, şopti, ştii ce e iadul?

– Da, răspunse ea, acum plîngînd. Să încerci să trăieşti cînd inima ți-e în alt loc decît trupul.

– Ba nu. Iadul e să ştiu că ai aşa puțină încredere în iubirea mea încît ai fi în stare să mă condamni la o viață de suferință.

Chipul i se schimonosi dintr-o dată.

– Să mă condamni la ceva mai rău decît moartea.

– Îmi pare rău, spuse ea. McKenna...

– Nu-ți pare destul de rău.

Îşi lipi obrazul umed de lacrimi de chipul ei şi o sărută febril, de parcă ar fi vrut s-o devoreze.

– Nu-ți pare destul de rău. Spui că ai trăit cu inima în altă parte, dar cum ar fi să-ți pierzi şi sufletul? Am blestemat fiecare zi fără tine şi fiecare noapte pe care-am petrecut-o cu alta, dorindu-mi să fii tu în brațele mele...

– Nu, rosti ea pierdut.

– Îmi doream, continuă el neînduplecat, să uit de tine, să nu mai am amintirile care mă rodeau pe dinăuntru şi nu mai lăsau nimic în urmă. Nu-mi găseam liniştea nicăieri, nici măcar în somn. Nici în vise...

Se opri din vorbit şi începu să o sărute din nou cu pasiune. Gustul lacrimilor sale, a gurii, o dezorientară pe Aline şi îi încinseră pielea. Dădu capul pe spate, amețită de plăcere. McKenna părea cuprins de o pasiune vecină cu violența, respira greu şi o strîngea cu o forță care amenința să-i lase vînătăi.

– Pentru Dumnezeu, spuse cu vehemența unuia căruia i se întîmplaseră deja prea multe, în ultimele cîteva zile am suferit ca un damnat. Mi-a ajuns!

Deodată, Aline se simți ridicată din fotoliu şi trasă la pieptul lui, de parcă ar fi fost uşoară ca un fulg.

– Ce faci? rosti cu răsuflarea tăiată.

– Te duc în pat.

Aline se zbătu în brațele sale şi se întrebă cum să-i explice că e nevoie de timp şi de răbdare, nu de acțiune imediată.

– Nu, McKenna, nu sînt pregătită încă. Te rog. Vreau să vorbim înainte...

– Am obosit de atîta discuție.

– Nu pot, spuse ea pe un ton disperat. Am nevoie de timp. Şi sînt epuizată. N-am dormit bine de zile întregi...

– Aline, o întrerupse el sec, nici o putere din lume nu m-ar opri să fac dragoste cu tine chiar în clipa asta.

Nu rămînea loc de întrebări. Tremurînd, ea simți cum transpiră iar. McKenna o sărută pe obraz.

– Nu-ți fie frică, îi şopti. Nu cu mine.

Aline nu putea să nu se teamă. Se izolase şi se ferise de oameni timp de doisprezece ani lungi, iar acum McKenna nu avea de gînd să-i dea voie să se retragă, să se refugieze, şi inima îi bătea violent în timp ce el o ducea spre dormitor cu paşi mari. Ajunse lîngă pat şi o lăsă jos, apoi se aplecă şi trase cuverturile. Ea se uită la cearceafurile scumpe, proaspăt schimbate, şi i se strînse stomacul.

McKenna începu să-i desfacă nasturii rochiei, care căzu repede pe podea, apoi îi scoase cămăşuța subțire.

Ea se înfioră, goală în fața lui, şi se strădui din răsputeri să nu se acopere, să nu se ascundă.

McKenna îi mîngîie sînii cu degetele, coborînd spre talie. Îi masă pielea rece, apoi îşi strecură mîinile în jurul ei, cu foarte mare grijă, şoptindu-i ceva blînd şi indescifrabil, cu chipul ascuns în părul ei acum dezordonat. Ea îl apucă de revere şi-şi ascunse privirea în haina lui. Cu tandrețe infinită, el îi scoase agrafele, lăsîndu-le să cadă pe covor. Curînd, şuvițele lungi îi căzură mătăsoase pe spate.

McKenna îi ridică bărbia şi o sărută lung şi aprins, făcînd-o să-i tremure genunchii. O prinse în brațe cu putere. Sfîrcurile ei atinseră materialul hainei lui. O sărută din nou, cerîndu-i mai mult, explorîndu-i gura cu limba.

Îi mîngîie posesiv spatele şi fundul. Găsi locul sensibil de la baza şirei spinării şi o trase mai aproape, pînă cînd ea îi simți trupul aprins prin materialul pantalonilor. Era o mişcare deliberată, menită s-o facă să înțeleagă cît o dorea. Aline suspină, cu buzele încă lipite de ale lui. McKenna nu-i dădu voie să se gîndească prea mult şi îşi strecură mîna printre coapsele ei, pe care le depărtă folosindu-se de unul dintre genunchi. O strînse în brațe şi o desfăcu, mîngîind-o, lăsînd-o vulnerabilă. Prinsă la pieptul lui, Aline îşi arcui spatele cînd el o pătrunse cu două degete. Trupul ei voia mai mult şi se unduia, încercînd să-l tragă mai adînc. Îl voia pe McKenna peste tot, pe piele, înăuntrul ei, să umple toate golurile. Mai mult, mai mult, fără nici un spațiu care să-i despartă.

El o aşeză în aşa fel încît corpurile lor să se potrivească perfect şi să se atingă delicios, în ritm cu mişca-

rea degetelor lui. O trase mai aproape, legănînd-o într-un ritm lent, dar neînduplecat. Îşi lipi obrazul de părul ei şi o sărută pe tîmplă. Curînd, ea simți cum tot trupul i se crispează, pulsează, iar plăcerea crescu şi mai mult, se apropie de eliberare. El o sărută pe gură, explorînd-o cu blîndețe şi făcîndu-i sufletul să se umple de o bucurie dureroasă. Da...

McKenna întrerupse sărutul şi îşi retrase degetele exact în clipa în care ea ajunse pe culmea plăcerii.

– Nu încă, îi şopti el.

Ea tremura violent.

– Am nevoie de tine, abia reuşi să spună.

El o mîngîie pe gît cu degetele umede.

– Da, ştiu. Cînd o să te las să te dai jos din patul ăsta, o să înțelegi exact cît de mult am eu nevoie de tine. O să ştii toate felurile în care te doresc şi o să ştii cît de mult îmi aparții.

McKenna o luă în brațe şi o aşeză pe pat, pe cearceafurile apretate. Încă îmbrăcat, se aplecă peste trupul ei gol şi îi sărută genunchiul. Aline nu voia să-i simtă gura acolo, pe cea mai urîtă dintre cicatricele ei. Simți cum sîngele i se răceşte în vine şi scoase un sunet de protest, încercînd să se ferească. McKenna o prinse de şolduri şi o lipi de saltea, sărutîndu-i din nou genunchiul.

– Nu trebuie să faci asta, rosti ea crispată. Aş prefera să n-o faci. Nu e nevoie să-mi dovedeşti...

– Taci, îi spuse el blînd şi o sărută în continuare, acceptîndu-i cicatricele aşa cum ea nu reuşise s-o facă niciodată.

O atinse peste tot, mîngîind suprafața arsă.

– E în regulă, îi murmură, atingîndu-i pielea fină a abdomenului. Te iubesc. Cu totul.

Îi desenă cercuri în jurul buricului şi îi sărută pielea fină de pe interiorul coapsei.

– Desfă picioarele, îi şopti, iar ea roşi violent. Desfă-le, o îndemnă, sărutînd-o mai sus.

Ea gemu şi depărtă pulpele, simţind un nou val de dorinţă. McKenna îi sărută sexul descoperit, trasîndu-i contururile cu limba, apoi gustînd mai jos, spre intrarea ascunsă în corpul ei. Aline avu o senzaţie de greutate, simţurile i se deschiseră şi toată atenţia i se concentră pe atingerile delicate dintre pulpe. McKenna se retrase puţin şi suflă deasupra pielii umede, apoi o atinse cu vîrful limbii. Ea strînse pumnii şi dădu capul pe spate, ridicîndu-se, arcuindu-se şi scoţînd sunete rugătoare. Chiar cînd credea că tortură mai sublimă nu există, el o pătrunse cu trei degete şi o făcu să nu mai poată să se gîndească, să se mişte, de atîta plăcere. Gura lui o săruta în timp ce degetele se răsuceau şi apăsau. Curînd, Aline scoase un ţipăt de extaz.

McKenna se ridică şi-şi scoase haina, privindu-i trupul subţire. Se dezbrăcă înaintea ei, dezvelind un trup puternic, aproape lipsit de eleganţă, însă cu o graţie înnăscută în liniile lungi ale muşchilor şi umerilor mari. Era un bărbat care te făcea să te simţi în siguranţă, dar cu totul neputincioasă.

Se aşeză pe pat aiături de ea şi îi desfăcu picioarele. Aline tresări cînd îi simţi trupul gol lipit de al ei, membrele cu păr aspru, pieptul lat şi locurile unde pielea satinată se întindea peste muşchii puternici. McKenna îi apucă

piciorul drept şi îl aşează cu grijă, în aşa fel încît cicatricea de la genunchi să nu se întindă dureros.

Ea ridică uimită mîna şi îi mîngîie obrazul ras. Momentul era atît de tandru încît îi dădură lacrimile.

– McKenna... Nici nu îndrăzneam să visez la asta.

El coborî pleoapele şi îşi lipi fruntea de a ei.

– Eu da, îi spuse răguşit. Mii de nopţi am visat că fac dragoste cu tine. Nici un alt bărbat de pe pămînt n-a urît răsăritul aşa cum l-am urît eu.

Se aplecă şi o sărută pe buze, pe gît, pe sfîrcurile trandafirii. O atinse cu limba, iar ea se înfioră, apoi o pătrunse adânc, lipindu-şi şoldurile de ale ei. Amîndoi îşi ţinură respiraţia cînd trupul lui tare se afundă în moliciunea ei insuportabil de dulce. Aline îl mîngîie pe spate, iar el îi apucă fundul în palme şi o trase mai aproape.

– Să nu te îndoieşti niciodată de cît de mult te iubesc, îi spuse apăsat.

Ea tremură în timp ce el se mişca înăuntrul ei şi rosti cuminte:

– Niciodată.

Chipul lui strălucea de efort şi de emoţie.

– Nimic din tot ce ştiu nu se compară cu ce simt pentru tine. Numai pe tine te vreau şi numai de tine am nevoie. Asta n-o să se schimbe niciodată.

Gemu cînd se eliberă.

– Doamne... Spune-mi că ştii asta... Spune-mi că...

– Ştiu, şopti Aline. Te iubesc.

Plăcerea o cuprinse din nou, făcînd-o să tacă, atît de puternică şi de ascuţită încît trupul ei îl strînse pe al lui convulsiv, cald.

După aceea, Aline abia dacă mai reuşi să rămînă trează. El îi şterse lacrimile şi sudoarea de pe obraji cu un colţ al cearceafului, iar ea închise ochii şi se ghemui aproape de umărul lui. Era epuizată şi fericită.

– Sînt atît de obosită, McKenna...

– Dormi, dragostea mea, îi şopti el, mîngîindu-i părul şi dîndu-i la o parte de pe ceafă şuviţele umede. Sînt aici, lîngă tine.

– Să te odihneşti şi tu, îi spuse ea pe jumătate adormită, punîndu-şi palma pe pieptul lui.

– Nu.

McKenna zîmbi şi o sărută pe tîmplă, rostind pe un ton gutural, uluit:

– N-aş găsi în nici un vis ce am lângă mine, aici, dacă rămîn treaz.

Era după-amiază tîrziu cînd Gideon se întoarse la apartamentul lui de la Rutledge. Era obosit, tras la faţă, iritat şi îşi dorea o băutură mai mult decît orice altceva pe lume. În loc de asta, băuse destulă cafea cît să umple un lac mai mititel. Fumase pînă cînd mirosul de trabuc începuse să-i facă rău. Era o experienţă nouă, această epuizare amestecată cu suprastimulare. Fiindcă alternativa era mai rea, decise că n-are decît să se obişnuiască.

Intră în casă şi valetul apăru de nicăieri, dîndu-i nişte veşti surprinzătoare.

– Domnule, se pare că McKenna nu a plecat la New York, aşa cum era stabilit. De fapt, a venit aici. Cu o femeie.

Gideon îi aruncă o privire lungă şi goală. Se gîndi o clipă, apoi se încruntă şi se frecă pe obraz.

– Să îndrăznesc să întreb dacă e vorba de lady Aline?

Valetul dădu imediat din cap.

– Măi să fie, spuse Gideon încet, zîmbind pentru prima dată în acea zi. Şi sînt încă aici?

– Da, domnule Shaw.

Zîmbetul de pe fața lui se lărgi. Începu să se gîndească la neaşteptata întorsătură pe care o luaseră lucrurile.

– Deci a obținut în sfîrşit ce-şi dorea, murmură. Ei bine, nu pot decît să spun că e cazul să plece cît mai repede la New York. Cineva trebuie să construiască şi fabrica.

– Da, domnule.

Întrebîndu-se cam cît timp avea de gînd prietenul lui să se folosească de apartamentul său, Gideon se îndreptă spre dormitor, dar se opri în fața uşii, ascultînd. Se întoarse să plece, dar auzi o voce aspră întrebînd:

– Shaw?

Cu grijă, deschise uşa şi se uită înăuntru. Îl văzu pe McKenna sprijinit într-un cot. Pielea bronzată de pe umerii şi pieptul lui contrasta cu albul cearceafurilor. Lady Aline abia dacă se vedea, ascunsă lîngă el, dormind dusă. McKenna îi acoperi umărul gol cu un gest protector.

– Ai pierdut vaporul? întrebă Gideon calm.

– Am fost nevoit, răspunse McKenna. Se pare că uitam ceva important.

Gideon îl privi atent pe prietenul lui, uimit de cît de diferit era. Părea mai tînăr şi mai fericit decît îl văzuse

vreodată. Lipsit de griji, de fapt, cu un zîmbet relaxat şi o şuviţă de păr căzută pe frunte. Lady Aline se mişcă puţin, deranjată de vocile lor, iar McKenna se aplecă şi-i şopti încet ca să o liniştească.

Deşi îl văzuse în posturi mult mai necuviincioase alături de alte femei, tandreţea sinceră a chipului său în acel moment era nespus de intimă şi-l făcu pe Gideon să simtă o căldură nefamiliară în obraji. Fir-ar să fie! Nu mai roşise de cînd era copil.

– Ei bine, spuse scurt, fiindcă mi-ai acaparat casa, o să găsesc un alt loc unde să dorm. Bineînţeles că pe tine te-aş da afară fără regrete, dar o să fac o excepţie de dragul lui lady Aline.

– Du-te la Marsden Terrace, îi sugeră McKenna cu o strălucire poznaşă în privire.

Se uita încontinuu la Aline, de parcă n-ar fi putut să întoarcă privirea de la ea mai mult de cîteva clipe.

– Westcliff e singur acolo. S-ar putea să-i facă plăcere compania ta.

– Splendid, răspunse Gideon amărît. Noi doi putem să discutăm pe larg despre motivele pentru care ar fi cazul să stau departe de sora lui mai mică. Nu că ar conta, fiindcă Livia o să mă uite cu siguranţă în şase luni.

– Mă îndoiesc, spuse McKenna, zîmbind larg. Nu renunţa la speranţă. Nimic nu e imposibil şi Dumnezeu ştie că eu sînt dovada vie a acestui lucru.

Epilog

Vîntul puternic de februarie făcea să se clatine geamul ferestrei şi îi distrase Liviei atenţia de la scrisoarea pe care o ţinea în mînă. Ghemuită în colţul divanului şi acoperită cu o pătură din caşmir, se înfioră gîndindu-se la contrastul dintre ziua amară de iarnă de afară şi căldura veselă din salon. O cutie de scrisori din mahon era deschisă în faţa ei, plină cu un teanc de scrisori într-o parte şi cu numai cîteva în cealaltă, legate cu o fundă albastră. Cele cîteva plicuri erau de la sora ei, Aline, care îi scrisese din New York cu o regularitate surprinzătoare pentru cunoscutul ei stil delăsător într-ale corespondenţei.

Celelalte scrisori, cele mai multe, aveau un cu totul alt destinatar şi erau scrise cu nişte litere apăsate, masculine. Amuzante, emoţionante, informative şi foarte intime, ele spuneau povestea unui bărbat care se străduia să se schimbe, să devină mai bun. Vorbeau şi despre o dragoste care se adîncise şi crescuse în ultimele luni. Liviei i se părea că ajunsese să cunoască un cu totul alt bărbat decît acela care venise la Stony Cross. Deşi îi fusese imposibil să-i reziste lui Gideon Shaw, fostul cuceritor se transforma acum într-un bărbat pe care putea să se bazeze şi în care putea să aibă

încredere. Mîngîie cu degetele funda albastră, apoi îşi întoarse privirea la scrisoarea lui Aline, cea pe care o ţinea în mînă.

„Se crede că populaţia New Yorkului o să ajungă la jumătate de milion în următorii doi ani şi să ştii că mi se pare credibil, fiindcă străini ca mine vin aici în fiecare zi. Amestecul de naţionalităţi face oraşul să fie minunat de cosmopolit. Toată lumea de aici este liberală şi uneori mi se pare că opiniile mele sînt cam provinciale. Am început în sfîrşit să mă obişnuiesc cu ritmul în care se desfăşoară lucrurile aici şi m-am molipsit şi eu de dorinţa newyorkezilor să fie din ce în ce mai buni. Învăţ multe lucruri şi am căpătat talentul de-a lua decizii şi de-a cumpăra lucruri cu o repeziciune care o să te amuze cînd o să ne revedem. Aşa cum poţi să-ţi imaginezi, doamna Faircloth conduce casa cu o mînă de fier şi pare foarte îndrăgostită de pieţele din vestul Manhattan-ului, unde se găseşte aproape orice îţi poţi imagina. E remarcabil cum, la nici trei kilometri de clădiri cu opt etaje, găseşti o zonă rurală cu o mulţime de ferme mici. Abia am început să cunosc oraşul ăsta minunat, dar mă bucur să-ţi spun că aici fac într-o săptămînă mai mult decît făceam într-o lună la Stony Cross.

Nu vreau să te mint, însă. Mărturisesc că eu şi McKenna mai şi lenevim. Ieri am mers la plimbare cu sania prin Washington Square, cu clopoţei argintii legaţi de harnaşamentul cailor, apoi am stat îmbrăţişaţi lîngă şemineu tot restul zilei. I-am interzis să lucreze şi bineînţeles că m-a ascultat, fiindcă soţia americană e stăpînă în casa ei, deşi le dăm impresia cu isteţime soţilor noştri

că ei reprezintă autoritatea. Sînt o dictatoare binevoitoare, desigur, iar McKenna pare mulțumit de situație."

Zîmbind, Livia ridică privirea de la scrisoare, fiindcă auzi zgomotul roților unei trăsuri. Salonul era deasupra intrării în conac, așa că avea avantajul să vadă pe oricine sosea sau pleca. O trăsură neagră cu patru oameni înăuntru nu era ceva neobișnuit la Stony Cross Park, dar, privind caii a căror răsuflare se transforma în abur, simți un fior de curiozitate. Marcus nu-i spusese despre nici un invitat şi era prea devreme pentru o vizită de curtoazie.

Se ridică de pe divan şi se înfăşură cu pătura, apoi privi afară, pe fereastră. Un vizitiu se îndreptă spre uşa conacului, iar un servitor deschise uşa trăsurii şi se dădu la o parte. O siluetă înaltă şi subțire coborî fără să se folosească de treaptă şi călcînd apăsat pe caldarîm. Bărbatul purta o haină neagră şi o pălărie elegantă de sub care se vedeau cîteva şuvițe de păr blond.

Livia rămase fără răsuflare. Entuziasmată îl privi fără să clipească, făcînd repede un calcul în minte. Da, trecuseră şase luni, aproape în cap, dar Gideon îi spusese clar că nu o să vină să o caute decît dacă ar fi fost sigur că poate să fie genul de bărbat pe care ea îl merita. „Şi o să vin cu intenții onorabile, din nefericire pentru tine", îi scrisese.

Era şi mai chipeş decît înainte, dacă era cu putință. Nu mai avea expresia cinică dinainte, iar cearcănele întunecate îi dispăruseră. Părea atît de plin de viață încît inima ei bătu mai repede drept răspuns.

Deşi nu se mişcă şi nu scoase nici un sunet, ceva îi atrase atenția lui Gideon, care ridică privirea şi se uită fix

la ea prin geam, părînd fascinat de ceea ce vedea. Livia îl privi la rîndul ei, cuprinsă de un dor nemărginit. Cît îşi dorea să fie din nou în braţele lui, se gîndi, cu degetele lipite de fereastră, lăsînd urme umede pe geamul rece.

Gideon zîmbi încet, iar ochii lui albaştri străluciră. Clătină din cap şi îşi duse mîna la inimă, de parcă ar fi spus că nu poate să reziste imaginii ei la fereastră. Zîmbind larg, Livia înclină capul într-o parte, făcîndu-i semn spre uşa de la intrare.

– Grăbeşte-te, rosti încet.

Gideon dădu scurt din cap, aruncîndu-i o privire plină de promisiuni şi îndepărtîndu-se de la fereastră. Imediat ce dispăru, Livia aruncă pătura pe divan şi îşi dădu seama că încă mai ţinea în mînă scrisoarea de la sora ei, acum pe jumătate mototolită. Netezi bucata de hîrtie şi o sărută. Restul scrisorii putea să mai aştepte.

– Pe mai tîrziu, Aline, şopti ea. Trebuie să-mi întîlnesc alesul.

Rîse cu răsuflarea tăiată de emoţie şi lăsă scrisoarea în cutia de mahon, apoi se grăbi să iasă din salon.

SFÎRŞIT